

Strahote koje je
darwinizam doneo
čovečanstvu

Naslov originala:
The Disasters Darwinism Brought to Humanity
by
Harun Yahya

Izdaje: CPS
Prevod: Saša Ivanović
Obrada: CPS
Štampa: Lion
Tiraž: 1.000
Distribucija: 063/732-7738

**Strahote koje je
darwinizam doneo
čovečanstvu**

Harun Jahi

UVOD

DONOSIOCI BOLA U 20. VEKU

20. vek, koji smo upravo ostavili za sobom, bio je vek rata i sukoba, koji je vodio do propasti, bola, masakra, bede i ogromnog razaranja. Milioni ljudi su ubijeni, masakrirani, prepušteni gladi i smrti, i ostavljeni bez doma ili zaklona, zaštite ili podrške. I sve ni zbog čega: u ime služenja iskrivljenim ideologijama. Milioni su bili izloženi nehumanom tretmanu kroz kakav čak ni životinje ne bi trebalo da prolaze. U skoro svakoj prilici stavljeni su potpisi diktatora i despota ispod svih patnji i propasti: Staljin, Lenjin, Trocki, Mao, Pol Pot, Hitler, Musolini, Franko... Dok su neki od ovih ljudi delili iste ideologije, drugi su bili smrtni neprijatelji. Iz prostog razloga što su njihove ideologije bile suprotstavljene jedne drugima, oni su uvlačili društva u sukob i okretali brata protiv brata, navodeći ih da započinju ratove, bacaju bombe, pale i uništavaju automobile, domove i radnje, navodeći ih da nemilosrdno tuku mlade, stare, muškarce, žene i decu do smrti ili da ih postave ispred zida i streljaju... Bili su dovoljno surovi da postave pištolj uz nečiju glavu i da ga, gledajući mu u oči, ubiju, i gaze po glavi, samo zato što podržavaju drugu ideju. Izbacivali su ljude iz domova, bilo da su žene, deca, ili starci...

To je kratak pregled noćnih mora 20. veka iz koga smo tek izašli: imali smo ljude koji su podržavali sukobljene ideje i koji su utopili čovečanstvo u bol i krv u ime podržavanja tih ideologija.

Fašizam i komunizam dolaze na čelo ideologija koje su prouzrokovale da čovečanstvo pati tih mračnih dana. Oni se vide kao neprijatelji, kao ideje koje su pokušale da se međusobno unište. U stvari, tu se nalazi najzanimljivija istina: jer su ove ideologije odgajene iz jedinstvenog ideološkog izvora, cpile se snagom i podršku iz tog izvora, i zahvaljujući tom izvoru bile su u stanju da privuku društva na svoju stranu. Na prvi pogled, ovaj izvor nikada nije privlačio bilo kakvu pažnju na sebe, uvek je ostajao iza scene sve do sada i uvek je pokazivao ljudima svoje lice nevinog izgleda. Taj izvor je materijalistička filozofija, i DARVINIZAM, aspekt te filozofije primenjen na prirodu.

Darvinizam se pojavio u 19. veku kao obrada mita, koji potiče iz vremena Sumera i drevne Grčke, od strane biologa amatera Čarlsa Darvina (Charles Darwin), i od tada je formirao osnovnu ideju iz svih ideologija koje su bile štetne za čovečanstvo. Imajući navodno naučnu potporu, omogućio je ovim ideologijama i njihovim nosiocima da dobiju lažni legitimitet.

Uz pomoć te lažne opravdanosti, teorija evolucije je uskoro napustila oblast saznanja biologije i paleontologije i počela da komentariše o oblastima od ljudskih odnosa do istorije, i da utiče na poljima od politike do društvenog života. Pošto su neke određene tvrdnje darvinizma podržavale nekoliko tokova misli koji su počeli da se javljaju i oblikuju u 19. veku, on je dobio široku podršku ovih krugova. Naročito su ljudi počeli da pokušavaju da primene ideju da postoji "borba za opstanak" među živim organizmima u prirodi, i kao rezultat ideja da "jaki preživljavaju, dok su drugi poraženi i nestaju", počela je da bude primenjivana na ljudsku misao i ponašanje. Kada

je darvinistička tvrdnja da je priroda bila mesto borbe i sukoba počela da se primenjuje na ljudska bića i društva, Hitlerov pokušaj stvaranja gospodarske rase, Marksova tvrdnja da je "istorija čovečanstva istorija klasne borbe", kapitalistička odredba da "jaki postaju još jači na račun slabih", kolonizacija zemalja trećeg sveta od strane imperijalističkih zemalja i njihovo prolaženje kroz nehumani tretman, zajedno sa činjenicom da su ljudi koji nisu belci još uvek suočeni sa rasističkim napadima i diskriminacijom, svi su našli neku vrstu opravdanja.

Uprkos tome što je evolucionista, Robert Rajt (Robert Wright), autor knjige *Moralna životinja* (The Moral Animal), sumira katastrofe koje je teorija evolucije donela istoriji čovečanstva na sledeći način:

Evoluciona teorija, ipak, ima dugu i veoma prljavu istoriju primene na ljudske poslove. Pošto se pomešala sa političkom filozofijom na prelasku vekova da bi formirala nejasnu ideologiju poznatu kao "socijal-darvinizam", upala je u ruke rasista, fašista i najbezosećajnije vrste kapitalista.¹

Kao što će se videti u ovoj knjizi i iz činjenica koje sadrži, darvinizam nije samo teorija koja pokušava da objasni nastanak života i koja je ograničena na oblast naučnog saznanja. Darvinizam je dogma koju još uvek tvrdoglavo brane pristalice izvesnih ideologija, uprkos činjenici da je pokazan poptuno neopravdanim sa naučne tačke gledišta. U naše vreme mnogi naučnici, političari i ljudi od ideja, bez obzira da li su svesni ili ne tamne strane darvinizma, daju svoju podršku ovoj dogmi.

Ako se uvidi naučna neopravdanost ove teorije, koja deluje nadahnjujuće srovim diktatorima i nemilosrdnim, nehumanim i sebičnim mentalitetima i tokovima misli, to će učiniti kraj ovim štetnim ideologijama. Oni koji čine i planiraju zlo neće moći da se brane govoreći, "ali ovo je zakon prirode". Više neće imati takozvanu naučnu podlogu za svoj egocentričan, sebičan i nemilosrdan pogled na svet.

Kada jednom ideja darvinizma, koren štetnih ideologija, bude konačno odbačena, ostaće samo istina. To je istina da su sva ljudska bića i sam svemir stvoreni od strane Tvorca. Kada većina ljudi shvati tu istinu, patnje, problemi, masakri, propasti, nepravde i beda u svetu će biti zamenjene prosvetljenjem, otvorenošću, bogatstvom, obiljem i zdravljem. Zbog toga, svaka lažna ideja štetna za čovečanstvo mora biti savladana i ostavljena da truli od strane svete ideje koja će doneti lepotu čovečanstvu. Odgovoriti na kamenje bacanjem drugih, odgovoriti na udarce udarcima, odgovoriti napadaču sa još napada, nije rešenje.

Rešenje je oboriti ideje onih koji čine te stvari, i objasniti, strpljivo i pažljivo, istinu sa kojom trebaju biti zamenjene.

Cilj pisanja ove knjige je da pokaže onima koji brane darvinizam, a ne vide njegovu tamnu stranu, svesno ili nesvesno, šta je to što oni u stvari podržavaju, i da objasni šta će biti njihova odgovornost sve dok se pretvaraju da ne vide istinu. Drugi cilj je da upozori one koji ne veruju u darvinizam, ali koji takođe ne vide darvinizam kao pretnju čovečanstvu.

1. POGLAVLJE

KRATKA ISTORIJA DARVINIZMA

Pre nego što se okrenemo bolu i katastrofama koje je darvinizam doneo svetu, pogledajmo ukratko njegovu istoriju. Mnogi ljudi veruju da je teorija evolucije, koju je prvi izneo Čarls Darvin, teorija zasnovana na čvrstim naučnim činjenicama, opažanjima i eksperimentu. A u stvari, začetnik teorije evolucije nije bio Darvin, niti je ova teorija zasnovana na naučnim dokazima.

U jednom periodu u Mesopotamiji, kada su idolopokloničke religije imale prevlast, sujeverje i mitovi o korenu života i svemira bili su mnogobrojni: jedan od njih bilo je verovanje u “evoluciju”. Po epu Enuma-Eliš, koji potiče iz vremena Sumera, desila se katastrofa i iz nje su se iznenada pojavili bogovi zvani Lahmu i Lahamu. Prema ovom praznoverju, ovi idoli su prvo stvorili sami sebe, i zatim su, pošto su postali univerzalni, stvorili drugu materiju i žive organizme. Drugim rečima, po sumerskom mitu, život je iznenada nastao iz neživog vodenog haosa, evoluirao i razvio se.

Možemo da vidimo da ovo verovanje pokazuje sličnost sa tvrdnjom teorije evolucije da su se “živi organizmi razvili i evoluirali od nežive materije”. Iz ovoga možemo da vidimo da ideja evolucije ne pripada Darvinu, već prvenstveno sumerskim idolopoklonicima.

Kasnije, mit evolucije je pronašao više prostora za razvoj u drugoj idolopokloničkoj civilizaciji - drevnoj Grčkoj. Drevni grčki materijalistički filozofi smatrali su da je materija jedina stvar koja je postojala. Oni su se okrenuli mitu evolucije, kao nasleđu Sumera, da bi objasnili kako su nastali živi organizmi.

Slika predstavlja sumerskog vodenog boga. Kao i Sumeri, darvinisti veruju da se život pojavio sasvim slučajno iz vode. Drugim rečima, oni vide vodu kao boga koji je stvorilo život.

Kao i idolopoklonička društva, darvinisti veruju da je život nastao sasvim slučajno u vodi kao rezultat prirodnih efekata. Po ovoj besmislenoj tvrdnji, nesveni atomi u "primitivnoj supi", kao na slici, spojili su se i odlučili da formiraju žive organizme.

Na ovaj način, materijalistička filozofija i mit evolucije spojili su se u drevnoj Grčkoj. Odatle je on prenešen na rimsku kulturu.

Ova dva koncepta, od kojih svaki predstavlja mit koji pripada idolopokloničkim kulturama, pojavila su se u savremenom svetu u 18. veku. Nekim evropskim misliocima, koji su proučavali drevne grčke izvore, svideo se materijalizam. Zajednička karakteristika ovih mislioca je bila da su bili protivnici religije.

U ovoj sredini, prva osoba koja je detaljno iznela teoriju evolucije bio je francuski biolog Žan Baptist Lamarck (Jean Baptiste Lamarck). U svojoj teoriji, za koju će se kasnije pokazati da je pogrešna, Lamarck je predložio da su svi živi organizmi evoluirali jedni od drugih malim promenama tokom svojih života. Jedna osoba koja je ponovila Lamarckove tvrdnje, na malo drugačiji način, bio je Čarls Darwin.

Darwin je izneo tu teoriju u svojoj knjizi *Poreklo vrsta* (The Origin of Species), koja je objavljena u Engleskoj 1859. U toj knjizi, mit evolucije koji je potekao od drevnih Sumera, detaljno je iznet. Tvrdio je da su sve vrste živih organizama nastale od jednog pretka, koji je nastao slučajno u vodi, i da su postale različite jedne od drugih uz pomoć malih promena koje su nastajale slučajno.

Ova Darvinova tvrdnja nije dobila veliko prihvatanje od naučnika njegovog vremena. Stručnjaci za fosile, naročito, bili su svesni da Darvinova tvrdnja nije bila ništa drugo nego produkt mašte. Ali, uprkos ovome, Darvinova tvrdnja je

počela da dobija sve veću podršku iz različitih krugova, kako je vreme prolazilo, zato što su Darwin i njegova teorija obezbedili nedostajuću osnovu silama koje su vladale u 19. veku.

Razlog za prihvatanje darvinizma je ideološki

U periodu kada je Darwin objavio svoju knjigu *Poreklo vrsta* i izneo svoju teoriju evolucije, nauka je bila veoma primitivna. Na primer, ćelija, za koju se danas zna da predstavlja izuzetno složen sistem, bila je vidljiva jedino kao mrlja kroz proste mikroskope koji su bili u upotrebi u to vreme. Iz tog razloga, Darwin nije video nikakav problem u tvrdnji da je život nastao slučajno od nežive materije.

Na isti način, nepotpunost fosilnog zapisa u to vreme učinila je mogućim da se tvrdi da su živi organizmi nastali jedni od drugih usled malih promena. Danas se sigurno zna da fosilni zapis, kako smo malopre objasnili, ne pruža nikakve činjenice u prilog Darwinove tvrdnje da su živi organizmi nastali razvojem jedni od drugih. Do skora, evolucionisti su pokušavali da prevaziđu dilemu sa kojom su bili suočeni govoreći: "Biće pronađeno u budućnosti." Ali su sada u poziciji da ne mogu da se kriju iza tog objašnjenja. (Za detaljnije informacije videti katalog izdanja na kraju knjige.)

Bez obzira na sve, nije bilo promene u privrženosti darvinista za teoriju evolucije. Pristalice Darvina su dospеле do naših dana, prenoseći svoju vernost Darwinu, jedan drugome, kao nasleđe poslednjih 150 godina.

Koji je razlog da je darvinizam, uprkos činjenici da je njegova naučna neispravnost sada očigledna, privlačan izvesnim krugovima, i koji je razlog za veliku propagandu koja se čini njemu u prilog?

Najjasnija odlika Darwinove teorije je njeno negiranje postojanja Tvorca. Po teoriji evolucije, život je formirao sam sebe, slučajno, iz prirodne supstance. Ova Darwinova tvrdnja je obezbedila lažnu potporu svim ateističkim filozofijama, počevši sa materijalističkom filozofijom. Do 19. veka većina naučnika

U poređenju sa današnjim, mikroskopi dostupni u 19. veku bili su veoma primitivni i, kao na slici, mogli su da prikažu ćelije samo kao mrlje.

gledala je na nauku kao na metod saznanja i otkrivanja onoga što je Tvorac stvorio. Pošto je to verovanje bilo rašireno, ateisti i materijalistički filozofi nisu mogli da nađu pogodno tlo na kome bi se razvili. Ali, negiranjem postojanja Tvorca i formiranjem varljive potpore za ateiste i materijaliste, teorija evolucije je bila čudesna prilika za njih. Iz tog razloga, oni su se poistovetili sa darvinizmom i primenili teoriju na sopstvene ideologije.

Pored darvinističkog negiranja postojanja Boga, druga tvrdnja se pojavila kao potpora materijalističkim ideologijama 19. veka: "Razvoj živih organizama je povezan sa borbom za život u prirodi. Ova borba pripada najjačima. Slabi su osuđeni na propast i izumiranje."

Povezanost darvinizma sa ideologijama koje su donele bol i propast svetu je očigledna.

Čarls Darvin

Socijaldarvinizam: primena zakona džungle na ljudsko ponašanje

Jedna od najvažnijih tvrdnji teorije evolucije je njeno zasnivanje razvoja živih organizama na "borbi za opstanak" u prirodi. Po Darvinu, u prirodi postoji nemilosrdna borba za opstanak, večiti sukob. Jaki uvek nadvladavaju slabe i to čini razvoj mogućim. Podnaslov knjige *Poreklo vrsta* sumira to gledište: "Postanak vrsta prirodnim odabiranjem ili očuvanje naprednih rasa u borbi za život."

Izvor Darvinovog nadahnuća po ovom pitanju bila je knjiga engleskog ekonomiste Tomasa Maltusa (Thomas Malthus) *Esej o principu populacije* (An Essay on the Principle of Population). Ova knjiga je ukazivala da čovečanstvo očekuje prilično mračna budućnost. Maltus je proračunao da bi se ostavljena sama sebi, ljudska populacija povećala ogromnom brzinom. Broj ljudi bi se duplirao svakih 25 godina. Međutim, zalihe hrane se nikako ne bi povećavale istom stopom. Na taj način, čovečanstvo je suočeno sa neprestanom opasnošću od gladi. Sile koje drže populaciju pod kontrolom su bile katastrofe, kao što su rat, glad i bolest. Ukratko, da bi neki ljudi živeli, bilo je neophodno da drugi umru. Opstanak je značio "neprestani rat".

Tomas Maltus, koji je uticao na Darvina i predložio da su rat i oskudica uravnoteživali brzi rast svetske populacije.

Darvin izjavljuje da je Maltusova knjiga bila ta koja ga je navela da misli o borbi za opstanak:

Oktobra 1838, to jest, petnaest meseci pošto sam počeo sa svojim sistemskim istraživanjem, iz rasonode sam pročitao Maltusovu knjigu o populaciji, i pošto sam bio dobro pripremljen da uočim borbu za opstanak koja se svuda odvija zahvaljujući dugom neprestanom posmatranju navika životinja i biljaka, odjednom mi je sinulo da bi pod tim okolnostima povoljne varijacije težile da budu sačuvane a nepovoljne da budu uništene. Rezultat toga bi bio formiranje nove vrste. Tu sam najzad dobio teoriju po kojoj mogu da radim.²

U 19. veku, Maltusove ideje su bile usvojene od strane široke javnosti. Evropski intelektualci iz više klase naročito su podržavali Maltusove ideje. Značaj koji je Evropa 19. veka dala Maltusovim idejama o ljudskoj populaciji predstavljen je u članku *Naučna osnova nacističkog programa o "pročišćenju rase"* (The Scientific Background of the

Ugnjetavanje u svetu

Sa darvinizmom, laž - da su u ljudskoj prirodi sukob i borba - bila je prihvaćena. Kao tužan rezultat toga, u mnogim mestima u svetu ratovi, ubijanja i varvarstvo bili su umotani u takozvani naučni ogrtač, i 20. vek je postao vek patnje i nemilosrdnosti.

Bolne posledice

Prema socijal-darvinizmu, slabiji, siromašniji, bolesni i zaostali moraju da budu eliminisani i uklonjeni bez milosti. Ti ljudi veruju da je to neophodno zbog evolucije čovečanstva. Jedan od razloga zašto 20. vek nije pronašao odgovor na pozive za pomoć miliona ljudi, bila je ideologija koja je surovo nametnuta društvima.

Nazi "Race Purification" Programme):

U prvoj polovini 19. veka, širom Evrope, članovi vladajućih klasa su se skupili da bi raspravljali o novootkrivenom "populacionom problemu" i da bi pronašli načine da ostvare Maltusov nalog, da povećaju stopu smrtnosti siromašnih: "Umesto preporučivanja čistoće siromašnima, trebali bi da ohrabrujemo suprotne navike. U našim gradovima trebali bi da pravimo uže ulice, gomilamo više ljudi u kućama, i da pripremimo povratak kugi. U državi bi trebali da gradimo naša sela blizu stajaćih voda i da naročito ohrabrujemo naseljavanje u svim močvarnim i nezdravim situacijama", i tako dalje.³

Kao rezultat te surove politike, jaki bi porazili slabe u borbi za opstanak i na taj način bio bi uravnotežen brz porast populacije. U Engleskoj, u 19. veku, taj program "Slomi siromašne" je stvarno i bio primenjen. Osnovan je industrijski sistem u kome su deca od 8 ili 9 godina bila terana da rade 16 sati na dan u rudnicima uglja, i gde su hiljade ljudi umirali od loših uslova života. Teorijska "borba za opstanak", koju je Maltusova teorija smatrala za neophodnu, osudila je milione siromašnih ljudi u Engleskoj na život pun patnje.

Darvin je pod uticajem Maltusa primenio to gledište na celu prirodu i predložio da će u ovom ratu, koji je stvarno postojao, pobediti najjači i najsposobniji. Ta Darvinova tvrdnja je uključivala sve biljke, životinje i ljudska bića. Takođe je naglasio da je borba za opstanak bila stalan i nepromenljiv zakon prirode. Negirajući stvaranje, on je pozivao ljude da napuste svoja religijska uverenja i na taj način je ciljao na sve etičke principe koji bi mogli da budu prepreka surovosti te "borbe za opstanak".

Iz tog razloga, Darvinova teorija je pronašla podršku establišmenta, od samog početka od kada se pojavila, prvo u Engleskoj, a kasnije i u celom svetu. Imperijalisti, kapitalisti i drugi materijalisti koji su pozdravili tu teoriju, koja je obezbedila naučno opravdanje za politički i socijalni sistem koji su oni osnovali, nisu odlagali da je prihvate. Vrlo brzo teorija evolucije je postala jedini kriterijum u svakoj oblasti od interesa za ljudska društva, od sociologije do istorije, od psihologije do politike. U svakoj oblasti osnovna ideja je bila slogan "borba za opstanak" i "opstanak najsposobnijih", i političke stranke, nacije, administracije, komercijalne firme i pojedinci počeli su da žive u skladu sa tim sloganima. Pošto su se vladajuće ideologije u društvu poistovetile sa darvinizmom, darvinistička propaganda je počela da se vrši u svakoj oblasti, od obrazovanja do umetnosti, od politike do istorije. Pokušano je da se uspostave veze između svakog pitanja i darvinizma, i da se baci svetlo na njih sa darvinističke tačke gledišta. Kao rezultat toga, čak i ako ljudi nisu znali za darvinizam, počeli su da se formiraju modeli društava koja su živela živote kakvi su predviđeni darvinizmom.

Sam Darvin je preporučio da se njegova gledišta, zasnovana na evoluciji, primene na etičko shvatanje i društvene nauke. Darvin je rekao sledeće H. Tielu (H. Thiel) u pismu iz 1869. godine:

Lako ćete shvatiti koliko sam zainteresovan u opažanju da primenjujete na moralna i socijalna pitanja ona gledišta koja se mogu uporediti sa onima koja sam koristio u pogledu promene vrste. Nisam ranije uviđao

Profesor istorije Žak Barzun, autor knjige *Darvin, Marks, Vagner*.

da moja gledišta mogu biti proširena na tako različita i veoma važna pitanja.⁴

Sa borbom u prirodi je takođe prihvatano da je ona i u ljudskoj prirodi, i sukobi u ime rasizma, fašizma, komunizma i imperijalizma, i pokušaji jakih ljudi da slome ljude koje su videli kao slabije, postali su zaodenući u naučnu formu. Sada je bilo nemoguće prekoriti ili sprečiti one koji su izvršavali varvarske masakre, tretirali ljudska bića kao životinje, okretali ljude jedne protiv drugih, koji su prezirali druge zbog njihove rase, koji su zatvarali male radnje u ime konkurencije i koji su odbijali da pruže ruku pomoći siromašnima, zato što su to radili u skladu sa "naučnim" prirodnim zakonom.

Ovaj novi naučni pogled postao je poznat kao "socijal-darvinizam".

Jedan od najistaknutijih evolucionih naučnika našeg vremena, američki paleontolog Stefan Džej Guld (Stephen Jay Gould) prihvata tu istinu pišući da su posle objavljivanja knjige *Poreklo vrsta* 1859. godine, "argumenti za ropstvo, kolonijalizam, rasne razlike, klasne borbe i uloge polova bili iznošeni prvenstveno pod zastavom nauke".⁵

Jedna stvar zahteva pažljivo razmatranje. Svi periodi ljudske istorije su videli ratove, užase, surovost, rasizam i sukob. Ali do 19. veka bila je prisutna božanska religija koja je učila ljude da je to što oni rade bilo pogrešno i pozivala ih na mir, pravdu i smirenost. Pošto su ljudi poznavali tu božansku religiju, bar su imali meru razumevanja da je to što su radili bilo pogrešno, kada su činili nasilje. Ali, od 19. veka, darvinizam je pokazao da su borba za profit i nepravda imali element naučnog opravdanja, i rekao je da je sve to bilo deo ljudske prirode, da ljudi poseduju divlje i agresivne sklonosti koje su mu ostale od predaka, i da na isti način na koji je najjača i najagresivnija životinja preživljavala, isti zakoni se primenjuju na ljudska bića. Pod uticajem ovog mišljenja, ratovi, patnje i masakri počeli su da zahvataju veliki deo sveta. Darvinizam je podržavao i ohrabrivao sve te pokrete koji su doneli bol, krv i ugnjetavanje u svetu, pokazao im je da su razumni i opravdani, i dao pozadinu za sve njihove praktične primene. Kao rezultat te takozvane naučne pozadine, sve te opasne ideologije su postajale sve snažnije i utisnule su 20. veku ime "vek patnje".

U svojoj knjizi *Darvin, Marks, Vagner* (Darwin, Marx, Wagner) profesor istorije Žak Barzun (Jacques Barzun) procenjuje naučne, društvene i kulturne uzroke strašnog moralnog sloma savremenog sveta. Ovi komentari iz Barzunove knjige su upečatljivi sa tačke gledišta uticaja darvinizma na svet:

...U svakoj evropskoj zemlji između 1870. i 1914. postojala je ratna partija koja je zahtevala naoružanje, individualistička partija koja je zahtevala surovu konkurenciju, imperijalistička partija koja je zahtevala slobodno delovanje nad zaostalim ljudima, socijalistička partija koja je zahtevala pobjedu moći i rasistička partija koja je zahtevala unutrašnja čišćenja stranaca - sve one, kada pozivi na pohlepu i slavu nisu uspeali, ili čak i

pre toga, pozivale su se na Spensera (Spencer) i Darvina, koji su praktično bili oličje nauke... Trka je bila biološka, bila je sociološka, bila je darvinistička.⁶

U 19. veku, kada je Darwin izneo svoju tvrdnju da živi organizmi nisu stvoreni, da su se pojavili slučajno, da su ljudska bića imala zajedničkog pretka sa životinjama i da su se pojavila kao najrazvijeniji organizmi kao rezultat slučajnosti, možda većina ljudi nije mogla da zamisli kakve će biti posledice te tvrdnje. Ali u 20. veku, konačan rezultat ove tvrdnje je proživljen u užasnim iskustvima. Oni koji su videli ljude kao razvijene životinje, nisu oklevali da krenu sa gaženjem slabih, sa pronalaženjem načina da se reše bolesnih i nejakih, i sa izvršavanjem masakra da bi se rešili rasa koje su videle kao drugačije i niže, zato što im je njihova teorija sa maskom nauke rekla da je to bio "zakon prirode".

Strahote koje je darvinizam doneo svetu počele su na taj način, i brzo se proširile na ceo svet. U 19. veku, kada materijalizam i ateizam nisu još ojačali uz podršku koju su primili od darvinizma, većina ljudi je verovala da je Tvorac stvorio sve žive organizme i da su ljudska bića, za razliku od drugih živih stvorenja, posedovala duhovni aspekt koji im je Tvorac dao. Bez obzira na rasu ili narod, svi ljudi su bili viđeni kao bića stvorena od strane Tvorca. Međutim, iz nedostatka religije, koji je doneo i ojačao darvinizam, proizašle su društvene grupe sa konkurentskim i surovim gledištem na svet, koje nisu davale nikakav značaj moralu, i koje su videle ljudska bića kao veoma razvijene životinje. Ljudi koji su negirali da imaju bilo kakvu odgovornost prema Tvorcu, prouzrokovali su nastanak kulture u kojoj je svaki tip sebičnosti bio opravdan. Iz te kulture su rođeni mnogi "izmi", i svaki od njih je postao propast za čovečanstvo.

Na sledećim stranama ćemo istražiti ideologije kojima je darvinizam dao opravdanje, blizak odnos između tih ideologija i darvinizma, i koliko je ta saradnja koštala svet.

2. POGLAVLJE

DARVINOV RASIZAM I KOLONIJALIZAM

Darvinov blizak prijatelj, profesor Adam Sedžvik (Adam Sedgwick), bio je jedan od ljudi koji je video kakve će opasnosti teorija evolucije izazvati u budućnosti. Napomenuo je, pošto je pročitao i razmotrio knjigu *Poreklo vrsta*, da “ako bi ova knjiga naišla na opšte javno prihvatanje, donela bi sa sobom porast surovosti ljudske rase kakav do sada nije viđen”.⁷ I zaista, vreme je pokazalo da je Sedžvik bio u pravu kada je imao sumnje po tom pitanju. 20. vek je ostao zapamćen u istoriji kao tamno doba kada su ljudi bili izloženi masakrima samo zbog njihove rase ili etničkog porekla.

Naravno, diskriminacija i istrebljivanje postojali su u ljudskoj istoriji davno pre Darvina. Ali, darvinizam je dao toj diskriminaciji lažnu naučnu vrednost i lažnu opravdanost.

“Očuvanje naprednih rasa...”

Većina darvinista u naše vreme tvrdi da Darwin nikada nije bio rasista, već da rasisti pogrešno tumače Darwinove ideje u cilju podrške sopstvenih gledišta. Oni tvrde da se izraz “očuvanjem naprednih rasa”, u podnaslovu knjige *Poreklo vrsta* koristi samo za životinje. Međutim, ono što oni, koji daju tu tvrdnju ignorišu, jeste ono što Darwin kaže o ljudskim rasama u svojoj knjizi.

Prema gledištima koje je Darwin izneo u svojoj knjizi, ljudske rase predstavljaju različite stupnjeve u evoluciji, i neke rase su evoluirale i napredovale više od drugih. Neke od njih su, u stvari, bile na skoro istom nivou kao i majmuni.

Darvin je tvrdio da se “borba za opstanak” takođe primenjivala između ljudskih rasa. “Napredne rase” su izlazile kao pobednici iz te borbe. Po Darvinu, napredna rasa su bili evropski belci. Što se azijskih i afričkih rasa tiče, one su zaostale u borbi za opstanak. Darwin je otišao još dalje: te rase će uskoro potpuno izgubiti svetsku borbu za opstanak i nestati, tvrdio je on.

U nekom budućem periodu, koji nije veoma daleko mereno vekovima, civilizovane rase ljudi će skoro sigurno istrebiti i zameniti divlje rase širom sveta. U isto vreme, čovekoliki majmuni... će, bez sumnje, biti istrebljeni. Razlika između čoveka i njegovih najbližih srodnika će tada biti veća, jer će postojati između čoveka u civilizovanijem stanju... i nekog

Profesor Adam Sedžvik

primitivnog majmuna, kao što je pavijan, umesto kao što je sada između crnca ili Australijanca i gorile.⁸

U drugom delu knjige *Poreklo čoveka* (The Descent of Man), Darwin je tvrdio da je neophodno da niže rase nestanu i da nema potrebe da razvijeni ljudi pokušavaju da ih zaštite i održavaju u životu. Uporedio je tu situaciju sa ljudima koji su gajili domaće životinje:

Kod divljaka, slabi u telu ili umu se brzo eliminišu, i oni koji prežive obično ispoljavaju odlično zdravlje. Mi civilizovani ljudi, u drugu ruku, činimo sve da sprečimo proces eliminacije; gradimo domove za zaostale, osakaćene i bolesne; donosimo zakone za siromašne; a naši doktori čine sve što mogu da svakome spasu život do poslednjeg trenutka. Postoji razlog da se veruje da je vakcinacija sačuvala hiljade života, koji bi zbog slabe konstitucije ranije podlegli malim boginjama. Tako slabi članovi civilizovanih društava razmnožavaju svoju vrstu. Niko ko se bavio uzgajanjem domaćih životinja neće sumnjati da to mora da je prilično štetno za ljudsku rasu.⁹

Kao što smo videli, u svojoj knjizi *Poreklo čoveka* Darwin je smatrao da su domoroci Australije i crnci na istom nivou kao gorile i tvrdio da će te rase nestati. Što se tiče drugih rasa koje je video kao "niže", tvrdio je da je bitno sprečiti ih da se razmnožavaju da bi se te rase dovele do izumiranja. Tako su tragovi rasizma i diskriminacije, na koje još uvek nailazimo u naše vreme, bili odobreni i dato im je opravdanje od strane Darvina na taj način.

Što se tiče zadatka "civilizovanih osoba", po Darwinovoj rasističkoj ideji, on je bio da oni malo ubrzaju evolucionu period, kao što ćemo kasnije videti detaljnije. U ovoj situaciji nije bilo zamerke, sa "naučne" tačke gledišta, da se sa ovim rasama, koje će ionako nestati, završi sada.

Darwinova rasistička strana je pokazala svoj efekat u dobrom delu njegovog pisanja i opažanja. Na primer, on je otvoreno izneo svoje rasističke predrasude dok je opisivao domoroce ostrva Tera del Fuego koje je video na dugom putovanju na koje je krenuo 1871. godine. Opisao je te urođenike kao

Putovanja na koja se Darwin upustio otkrila su njegovu rasističku stranu. Na primer, Darwin je smatrao izraz "divlje životinje" podesnim za plemena o čijoj su kulturi i sposobnostima govorili i drugi istraživači.

bića “potpuno naga, obojena raznim bojama, koja jedu sve što nađu kao i divlje životinje, nekontrolisane, surove prema svakome ko nije iz njihovog plemena, uživaju u mučenju svojih neprijatelja, prinose krvave žrtve, ubijaju svoju decu, loše postupaju prema svojim ženama, puni su čudnog sujeverja”. Dok istraživač V. P. Snou (W. P. Snow), koji je putovao u isti region deset godina ranije, daje veoma drugačiju sliku. Po Snou, urođenici ostrva Tera del Fuege su bili “ljudi snažnog izgleda, veoma su voleli svoju decu; neke od njihovih rukotvorina su bile izvanredne; prepoznavali su neku vrstu prava nad svojom i prihvatili su autoritet nekoliko najstarijih žena”.¹⁰

Kao što se vidi iz ovih primera, Darwin je bio izraziti rasista. U stvari, rečima autora knjige *Šta je Darwin stvarno rekao* (What Darwin Really Said), Bendžamina Feringtona (Benjamin Farrington), Darwin je dao puno komentara u vezi “većih razlika između različitih rasa ljudi” u svojoj knjizi *Poreklo čoveka*.¹¹

Štaviše, Darwinova teorija je negirajući postojanje Tvorca bila uzrok toga da ljudi nisu videli da je čovek bio nešto što je stvoreno od strane Njega i da su svi ljudi stvoreni jednaki. I to je bio jedan od faktora iza uspona rasizma i ubrzanja njegovog prihvatanja u svetu. Američki naučnik Džejms Ferguson (James Ferguson) opisuje direktnu vezu između negiranja stvaranja i uspona rasizma na sledeći način:

Nova antropologija je uskoro postala teorijska podloga između dve suprotstavljene škole misli o postanku ljudi. Starija i čvršće ustanovljena od njih je bila “monogenizam”, verovanje da je celokupno čovečanstvo, bez obzira na boju i karakteristike, direktno poteklo od Adama i od jedinstvenog i originalnog dela Božjeg stvaranja. Monogenizam je širila crkva i bio je univerzalno prihvaćen do 18. veka, kada je opozicija teološkom autoritetu počela da izgrađuje suprotnu teoriju “poligenizma” (teorija evolucije), koja je smatrala da su različite rasne zajednice imale različita porekla.¹²

Indijski antropolog Lalita Vidiarti (Lalita Vidyarthi) objašnjava kako je Darwinova teorija evolucije dovela do toga da rasizam bude prihvaćen od strane društvenih nauka:

Njegova (Darvinova) teorija opstanka najprilagođenijih bila je topla dočekana od strane društvenih naučnika tog vremena, i oni su verovali da je čovečanstvo dostiglo različite nivoe evolucije, koja je dostigla vrhunac u civilizaciji belog čoveka. Do druge polovine 19. veka, rasizam je bio prihvaćen kao činjenica od strane većine svetskih naučnika.¹³

Što se tiče darvinista koji su došli posle Darvina, oni su pružili veliki napor da bi dokazali svoja rasistička gledišta. U to ime, oni nisu prezali od toga da daju mnoge naučne nedoslednosti i laži. Smatrali su da kada to dokažu, da će naučno dokazati sopstvenu superiornost i “prava” da tlače, kolonizuju, i ako treba, da istrebe druge rase.

U trećem poglavlju svoje knjige *Loše merenje čoveka* (The Mismeasure of Man), Stefan Džej Guld je istakao da su neki antropolozi namerno falsifikovali svoje podatke da bi dokazali “superiornost” bele rase. Po Guldu, metod koji je najčešće korišćen bio je falsifikovanje veličine mozga fosilizovanih lobanja koje su pronalazili. Guld spominje u svojoj knjizi da su, pretpostavljajući da veličina mozga ima nešto sa inteligencijom, mnogi antropolozi namer-

no preuveličavali veličinu lobanja ljudi sa Kavkaza i potcenjivali veličinu lobanja crnaca i Indijanaca.¹⁴

U svojoj knjizi *Posle Darvina* (Ever Since Darwin), Guld objašnjava neverovatne tvrdnje koje su darvinisti iznosili da bi prikazali da su neke rase niže.

Hekel i njegove kolege su se takođe pozivali na rekapitulaciju da bi potvrdili rasnu superiornost severno-evropskih belaca. Pretraživali su činjenice iz ljudske anatomije i ponašanja, koristeći sve što su mogli da pronađu, od mozгова do pupaka. Herbert Spenser (Herbert Spencer) je pisao da “intelektualne osobine odraslih necivilizovanih ljudi... su osobine koje se javljaju kod dece civilizovanih”. Karl Vogt (Carl Vogt) je 1864. rekao oštrije: “Odrasli crnac poseduje, što se njegovih intelektualnih sposobnosti tiče, prirodu deteta... Neka plemena su osnovala države, koje poseduju osobenu organizaciju, ali što se ostaloga tiče, možemo slobodno da tvrdimo da cela rasa nije, ni u prošlosti ni u sadašnjosti, proizvela niša što bi doprinelo napretku čovečanstva ili što bi bilo vredno za očuvanje”.¹⁵

A francuski anatom Etien Seres (Etienne Serres) je tvrdio da su crni muškarci primitivni zato što su njihovi pupkovi bili na nižem nivou. Darvinov savremenik, evolucionista Havelok Elis (Havelock Ellis) podupro je razliku između superiornih i nižih rasa navodnim “naučnim” objašnjenjem koje glasi:

Dete mnogih afričkih rasa je malo, ako je i uopšte, manje inteligentno od evropskog deteta, ali dok Afrikanac kako raste postaje glup i tupav, i njegov celokupni društveni život ulazi u stanje uske rutine, Evropljanin zadržava mnogo od svoje dečije živosti.¹⁶

Francuski darvinistički antropolog Vašir de Lapog (Vacher de Lapouge) je predložio u svom radu nazvanom *Race et Milin Social Essais d'Anthroposociologie* (Pariz, 1909) da su klase ljudi koje nisu belci potomci divljaka koji nisu naučili da budu civilizovani, ili su degenerisani predstavnici pomešanih klasa. Dao je rezultate mereći lobanje pariskih viših i nižih klasa na grobljima. Prema njegovim rezultatima, zavisno od svojih lobanja, neki ljudi su bili skloni da budu bogati, samouvereni i slobodni, a drugi konzervativni, da ne traže puno i da poseduju sve kvalitete dobrog sluga; klase su bile proizvodi društvenog odabiranja; više klase društva su bile superiorne, stepen bogatstva je bio u proporciji sa indeksom lobanje. Lapog je kasnije dao proročanstvo:

Stefan Džej Guld i njegova knjiga koja je otkrila Darvinovu rasističku stranu.

“Moje gledište je da će u godinama koje dolaze ljudi ubijati jedni druge zato što su njihove glave okrugle ili šiljate”¹⁷ i ovo proročanstvo se ostvarilo, kao što ćemo detaljnije videti na narednim stranama ove knjige, i 20. vek je video masakre koji su izvršavani u ime rasizma.

I nisu tu bili samo antropolozi: entomolozi (oni koji proučavaju insekte) su takođe uskočili u rasistički vagon koji je darvinizam pokrenuo svojim neverovatnim tvrdnjama. Na primer, 1861. godine jedan engleski entomolog je došao do zaključka, pošto je sakupio vaši koje su živele na telima ljudi u različitim delovima sveta, da vaši jedne rase nisu mogle da žive na telima druge, što je kada se pogleda sa današnjem naučnog nivoa jednostavno smešno.¹⁸ Kada su čak i ljudi sa zvanjem naučnika davali takve izjave, nije iznenađujuće da su neki dogmatski rasisti koristili takve nelogične, neinteligentne i potpuno besmislene slogane kao što je onaj da je “čak i crnačka vaš crnac”.

Ukratko, rasistička strana Darwinove teorije je našla veoma plodno tlo u drugoj polovini 19. veka, zato što su evropski “belci” još uvek čekali da takva teorija opravda njihove sopstvene zločine.

Britanski kolonijalizam i darvinizam

Zemlja koja je najviše zaradila na Darwinovim rasističkim gledištima bila je Darwinova sopstvena zemlja, Britanija. U godinama kada je Darwin izneo svoju teoriju, Velika Britanija je imala osnovanu vodeću svetsku kolonijalističku imperiju. Svi prirodni izvori oblasti, koja se prostirala od Indije do Latinske Amerike, bili su iskorišćavani od strane Britanske imperije. “Beli čovek” je pljačkao svet za sopstvene interese.

Ali, naravno, počinjući sa Velikom Britanijom, nijedna kolonijalistička zemlja nije želela da bude viđena kao “pljačkaš”, i da bude zapamćena u istoriji kao takva. Iz tog razloga, oni su tražili objašnjenje kako bi pokazali da su u pravu u onome što čine. Takvo objašnjenje bi moglo da predstavi kolonizovane ljude kao “primitivne ljude” ili “stvorenja koja žive kao životinje”. Na taj način, oni koji su bili masakrirani i podvrgnuti neljudskom tretmanu mogli su da budu viđeni ne kao ljudska bića, već kao poluljudska-poluživotinjska stvorenja, i loše postupanje sa njima ne bi bilo smatrano za zločin.

U stvari, to traganje nije bilo novo: prvo širenje kolonizacije u svetu ide unazad do 15. i 16. veka. Tvrdnje da su neke rase imale poluživotinjske osobine je prvi izneo Kristofer Kolumbo (Christopher Columbus) na svom putovanju do Amerike. Po ovim tvrdnjama, američki urođenici nisu bili ljudska bića, već vrsta razvijene životinje. Iz tog razloga su mogli da budu stavljeni na raspolaganje španskim kolonijalistima.

Bez obzira koliko je Kolumbo prikazivan u filmovima o otkriću Amerike kao da je imao topao i ljudski stav prema urođenicima, činjenica je da Kolumbo nije smatrao domoroce za ljude.¹⁹

Kristofer Kolumbo je bio osoba koja je prva pokrenula veliki masakr. Kolumbo je uspostavio španske kolonije na mestima koje je otkrio, načinio je robove od domorodaca i bio je odgovoran za započinjanje trgovine robljem. Španski “konkvistadori” su videli politiku tlačenja i izrabljivanja, koju je Kolumbo primenio, i nastavili su je: izvršavani masakri su dostigli neverovatne

Sa otkrićem Amerike, od strane Krisofera Kolumba, počeo je užasan masakr američkih urođenika.

dimenzije. Na primer, populacija na jednom ostrvu, koja je bila 200.000 ljudi kada je Kolumbo prvi put kročio na njega, bila je samo 50.000 ljudi dvadeset godina kasnije, a do 1540. je ostalo samo 1.000 ljudi. Kada je najčuveniji od španskih konkvistadora Kortes (Cortes), prvi put kročio u Meksiko u februaru 1519, ukupna populacija domorodaca bila je 25 miliona, ali se do 1605. smanjila na 1 milion. Na ostrvu Hispanjola, populacija, koja je brojila 7-8 miliona 1492. godine, smanjila se na 4 miliona 1496. godine, i na samo 125 ljudi u 1570. Po ciframa istoričara, za manje od jednog veka, pošto je Kolumbo prvi put kročio na kontinent, 95 miliona ljudi je bilo masakrirano od strane kolonijalista. Kada je Kolumbo otkrio Ameriku, 30 miliona domorodaca je živelo na kontinentu. Kao rezultat masakra od tada do danas, dospeli su do pozicije da su postali izgubljena rasa od manje od 2 miliona ljudi.

Razlog zašto su ovi masakri dostizali tako nemilosrdne proporcije bio je da urođenici nisu smatrani za ljudska bića, već da su gledani kao životinje.

Ali, ove tvrdnje kolonijalista nisu dobile mnogo pristalica. U Evropi u to vreme, istina da su svi ljudi stvoreni jednaki od strane Tvorca i da su svi potekli od jednog pretka - Adama - bila je toliko široko prihvaćena da je hrišćanska crkva naročito zauzela jasan stav protiv pljačkaških invazija. Jedan od najpoznatijih primera toga je odgovor sveštenika iz grada Čiape, Bartolomeja de la Kasasa (Bartolome de las Casas), koji je kročio na novi svet zajedno sa Kolumbom, i koji je rekao da su svi urođenici bili "prava ljud-

ska bića”, kao odgovor na kolonijalističke tvrdnje da su urođenici bili “vrsta životinje”. Jedan crkveni starešina je osudio surov tretman urođenika 1537. godine, i objavio je da su urođenici bili prava ljudska bića sa sposobnošću za religijom.²⁰

Ali, u 19. veku situacija se promenila. Zajedno sa širenjem materijalističke filozofije i udaljavanjem društva od religije, istina da su ljudska bića stvorena od strane Tvorca počela je da se negira. To je, kako je spomenuto na prethodnim stranama, bilo u isto vreme i uspon rasizma.

Sa usponom darvinističke materijalističke filozofije u 19. veku, rasizam je postajao sve jači i to je stvorilo veliku podršku evropskom imperijalističkom sistemu.

Džejms Džol (James Joll), koji je više godina bio profesor istorije na univerzitetima kao što su Oksford, Stenford i Harvard, u svojoj knjizi *Evropa posle 1870*. (Europe Since 1870), koja se i dalje koristi kao udžbenik na univerzitetima, opisuje ideološke odnose između darvinizma, imperijalizma i rasizma.

Najdublje grupe ideja koje su inspirisale koncept imperijalizma su bile one koje se grubo mogu klasifikovati kao socijalni darvinizam” i koje su videle odnos između država kao neprekidnu borbu za opstanak u kojoj su neke rase smatrane za “superiorne, u odnosu na druge, u evolucionom procesu u kome su najjači morali stalno da se potvrđuju.

Knjige Čarlsa Darvina, *Poreklo vrsta*, objavljena 1859, i *Poreklo čoveka*, koja je usledila 1871. godine, pokrenule su sporove koji su uticali na mnoge grane evropske misli... Ideje Darvina i nekih njegovih savremenika, kao što je bio engleski filozof Herbert Spenser... brzo su primenjene na pitanja koja su bila daleko udaljena od neposrednih naučnih pitanja... Element darvinizma koji je izgledao kao najprimenjiviji na razvoj društva, bio je verovanje da je prekomerna brojnost populacije, u odnosu na sredstva za život, neophodno proizvodila neprestanu borbu za opstanak u kojoj su najjači ili “najprilagođeniji” bili oni koji su pobeđivali. Iz toga je bilo lako nekim misliocima da daju moralni sadržaj tvrdnji o najспособnijima, tako

Kraljica Viktorija i glavni učesnik u navedenim masakrima, Španac Kortes.

da su vrste ili rase koje su opstajale bile one koje su imale moralna prava na to.

Doktrina o prirodnom odabiranju je mogla, prema tome, veoma lako da bude povezana sa drugim tokom misli koji je razvio francuski pisac, grof Žozef-Artur Gobine (Count Joseph-Arthur Gobineau), koji je objavio *Esej o nejednakosti ljudskih rasa* (Essay on the Inequality of Human Races) 1853. godine. Gobine je insistirao da je najznačajniji faktor u razvoju bila rasa; i da su one rase koje su ostale superiorne bile one koje su čuvale svoju rasnu čistoću. Od njih, po Gobineu, arijevska rasa je bila ta koja je najbolje opstala... Hjuston Stjuart Čembrlen (Houston Stewart Chamberlain) je bio taj koji je doprineo da se neke od ovih ideja dalje razvijaju... Sam Hitler se dovoljno divio autoru (Čembrlenu), da bi ga na kraju i pose- tio na samrti 1927.²¹

Kako je pokazano, postoji ideološki lanac koji spaja Darvina sa rasističkim misliocima i imperijalistima, i koji se proteže odatle pa do Hitlera. Darvinizam je ideološka osnova i za imperijalizam, koji je utopio svet u krv u 19. veku, i za nacizam, koji je učinio to isto u 20. veku.

Prevara Piltdaunskog čoveka

Jedan od najzanimljivijih pokazatelja inspi- racije koju je teorija evolucije ponudila britanskom imperijalizmu, bio je skandal sa Piltdaunskim čovekom.

1912. godine je pronađena neobična lo- banja u Piltdaunu u Engleskoj. Čarls Davson (Charles Danjson), naučnik koji je sa svojim timom pronašao ovu lobanju, objavio je da je ona pripadala organizmu koji je bio polumaj- mun-polučovek. Artur Kit (Arthur Keith), poz- nati evolucionari anatom, pregledao je fosil i potvrdio rezultate. Međutim, Davson i Kit su naglasili značajnu pojedinost. Mozak fosila je bio iste veličine kao kod savremenog čoveka. Međutim, vilična kost je imala majmunolike odlike.

Iznenada je mozak Piltdaunskog čoveka postao stvar ponosa za Britance. Pošto je lobanja pronađena u Engleskoj, mora da je bila predek Britanaca. Po Britancima, veća zapremina mozga je ukazivala da su Britanci evoluirali pre drugih rasa i da su bili superi- orn i u odnosu na druge rase.

To je razlog zbog koga je otkriće Piltdaunskog čoveka izazvalo tako veliko uzbu- denje u Engleskoj. Novine su davale naslove na prvim stranama, a mase ljudi su radosno

slavile ovo otkriće. Britanska vlada, u drugu ruku, dala je vitešku titulu Arturu Kitu za njegovo veli- ko otkriće.

Poznati evolucionari paleontolog Don Johanson (Don Johanson) opisuje odnos između piltdaunskog fosila i engleskog imperija- lizma:

Piltdaunsko otkriće je bilo veoma evro- centrično. Ne samo da je mozak imao prvenstvenost, već je i Engleska imala prvenstvenost, takođe.*

Nadahnuće koje su Englezi dobijali od Piltdaunskog čoveka je trajalo do 1953, kada je Kenet Oukli (Kenneth Oakley), naučnik koji je ponovo detaljno ispitao fosil, otkrio da je to najveća prevara 20. veka. Fosil je bio proizveden spajanjem vilice orangutana i ljud- ske lobanje.

* Don Johanson, *In Search of Human Ori- gins*, 1994 WGBH Educational Foundation

Viktorijanska Velika Britanija je takođe pronašla takozvanu “naučnu osnovu” u darvinizmu. Velika Britanija je ostvarila veliku zaradu na kolonijalizmu, i nije videla razlog da ne donese propasti onima koji su živeli pod tom kolonijalizacijom u sopstvenu korist. Jedan primer prljave politike britanskog imperijalizma su bili “opijumski ratovi” protiv Kine. Velika Britanija je počela da krijumčari u Kinu opijum koji je uzgajala u Indiji, u prvoj četvrtini 19. veka. Ovo krijumčarenje opijuma je ubrzano kako je vreme prolazilo, da bi se nadoknadio manjak u spoljašnjoj trgovini. Protok droge u ovu zemlju je takođe imao efekat na slabljenje autoriteta kineske države nad sopstvenom teritorijom. Propast društva je uskoro dostigao ozbiljne dimenzije. Zabrana opijuma, koju je kineska vlada morala da primeni posle dugog perioda promišljanja, dovela je do prvog opijumskog rata (1838-1842). Nema sumnje da je taj rat doveo zemlju do bankrota. Kina je bila primorana da savije svoju glavu zbog slabosti svoje armije, u svakom sukobu sa stranim silama, i da prihvati njihove stalno rastuće zahteve. Svetski moćnici su polagano formirali naseljene centre unutar kineske teritorije posle 1842. Uzeli su velike dadžbine iz ruku Kineza, izdavali su njihova polja i obavezali su zemlju da se otvori prema spoljnom svetu na način koji bi doneo najviše koristi njima samima. Kao rezultat svega toga, beda u zemlji, slabost vlade i postepeni gubitak kineske teritorije, doveo je do mnogih pobuna.

Događaji u Kini su bili samo jedan od rezultata britanske politike. Kroz čitav 19. vek tlačenja i bolne dimenzije britanskog imperijalizma doživljene su u regionima kao što su Južna Afrika, Indija i Australija.

Posao opravdanja tog ugnjetavajućeg sistema Britanije i pokušaj da se pokaže da je bio opravdan, pao je na različite britanske sociologe i naučnike. A Čarls Darwin je bio najznačajniji i najefektivniji od njih. Darwin je bio taj koji je tvrdio da su tokom evolucije postojale “superiorne rase”, da je to bila “bela rasa”, i pokazao je da su zlostavljanja drugih od strane belaca bila “prirodan zakon”.

Zbog opravdanja koja je Darwin obezbedio kolonijalističkom rasizmu, poznati naučnik Kenet J. Hsu (Kenneth J. Hsu), šef Geografskog odseka švajcarskog federalnog instituta tehnologije, i sam kineskog porekla, opisuje Darvina kao “naučnika džentlmena viktorijanskog doba i člana establišmenta društva koje je poslalo ratne brodove da silom uvezu opijum u Kinu, sve u ime konkurencije (slobodne trgovine) i opstanka najsposobnijih”.²²

Rasizam i socijal-darvinizam u Americi

Socijal-darvinizam je obezbedio podršku rasistima i imperijalistima, i u drugim zemljama takođe, ne samo u Britaniji. Iz tog razloga, on se raširio veoma brzo širom celog sveta. Na čelo onih koji su usvojili ovu teoriju stao je američki predsednik Teodor Ruzvelt (Theodore Roosevelt). Ruzvelt je bio najistaknutiji pobornik i pokretač programa etničkog čišćenja primenjenog protiv američkih urođenika pod imenom “prinudnog preseljavanja”. U knjizi *Pobeda zapada* (The Winning of the West), osnovao je ideologiju masakra, tvrdeći da je rasni rat do kraja, sa Indijancima bio neizbežan.²³ Njegov najveći oslonac bio je darvinizam, koji mu je dao šansu da definiše urođenike kao primitivnu vrstu.

Kako je Ruzvelt predvideo, nijedan od sporazuma sa američkim urođenicima nije bio poštovan, a to je takođe obezbedilo lažno opravdanje pod teorijom "primitivne rase". 1871. godine, Kongres je zanemario sve sporazume koji su načinjeni sa američkim urođenicima i odlučio da ih protera na mrtva zemljišta gde su mogli da čekaju smrt. Ako se druga strana ne vidi kao ljudska bića, kako mogu sporazumi učinjeni sa njima da imaju bilo kakvu vrednost?

Ruzvelt je takođe predložio da je gore spomenuti rasni rat predstavljao krajnje dostignuće širenja ljudi koji govore engleski (Anglo-saksonaca) širom sveta.²⁴

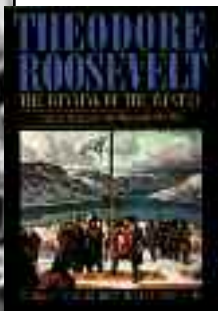
Jedan od najistaknutijih pobornika anglo-saksonskog rasizma, američki evolucionista Josia Strong (Josiah Strong), primenio je istu logiku. Jednom je napisao sledeće reči:

Tada će svet ući u novi stadijum svoje istorije - konačno sukobljavanje rasa za koje se Anglo-saksonci pripremaju. Ako ne grešim, moćna rasa će krenuti ka Meksiku, prema Centralnoj i Južnoj Americi, na ostrva mora, preko Afrike i dalje. I da li bilo ko može da sumnja da će rezultat tog takmičenja biti "opstanak najsposobnijih"?²⁵

Najistaknutiji rasisti koji su koristili socijal-darvinizam, da bi se opravdali bili su neprijatelji crnaca. Njihove rasističke teorije, koje su delile rase na nivoe i definisale belu rasu kao najsuperiorniju, a crnu rasu kao najprimitivniju, oduševljeno su prihvatili koncept evolucije.²⁶

Najistaknutiji evolucionari rasistički teoretičar, Henri Fairfield Osborn (Henry Fairfield Osborn) napisao je u članku pod nazivom *Evolucija ljudskih rasa* (The Evolution of Human Races) da je "srednja inteligencija prosečnog odraslog crnca slična onoj kod jedanaestogodišnjeg deteta vrste Homo sapiens".²⁷

Po toj logici, crnci uopšte nisu bili ljudska bića. Drugi najpoznatiji pobornik evolucione rasističke misli, Karlton Kun (Carleton Coon), izneo je, u svojoj knjizi *Poreklo rase* (The Origins of Race), objavljene 1962, da su crna i bela rasa bile dve različite vrste koje su se odvojile jedna od druge na stupnju Homo erectusa. Po Kunu, belci su evoluirali da-

U svojoj knjizi *Pobeda zapada*, američki predsednik Teodor T. Ruzvelt je uspostavio ideologiju masakra i kasnije je primenio.

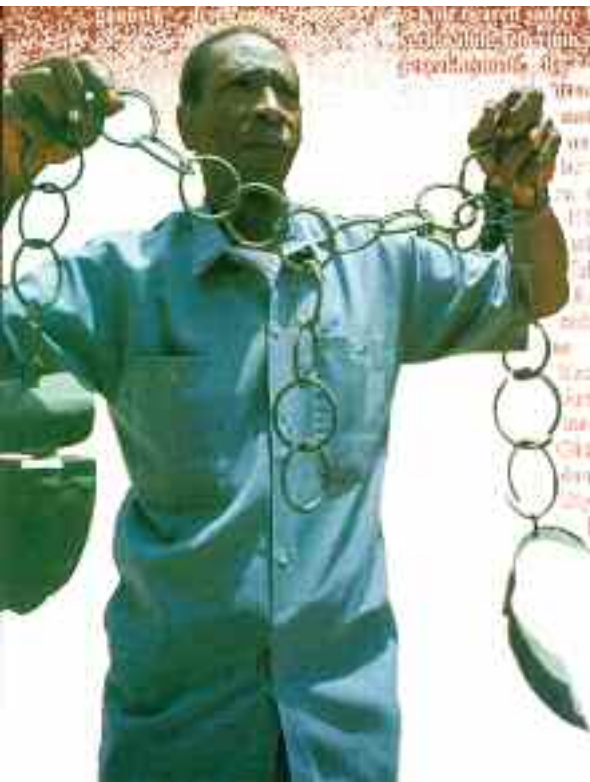
lje, posle ovog odvajanja. Pristalice diskriminacije protiv crnaca su primenjivali to takozvano naučno objašnjenje dugo vremena.

Postojanje naučne teorije koja ga je podržavala, brzo je uvećavala rasizam u Americi. V. E. Duboa (W. E. Dubois), poznat da je bio protiv rasne diskriminacije, izjavio je da "problem 20. veka je problem boje kože". Po njemu, to da se problem rasizma pojavio na tako raširen način u zemlji koja želi da

U 19. i ranom 20. veku u Americi, belci su tretirali crnce prilično surovo. Zakoni i njihove primene su jasno otkrile da crnci nisu smatrani za ljudska bića. Dok su belci živeli u velikom bogatstvu, crnci su dobljali nehuman tretman.

Tlačenje crnaca

Klu Klux Klan je bio grupa koja je vršila najsurovije napade na crnce. Lanac na slici je korišćen za oklanjanje crnih robova jednih za druge.

postane najveća svetska demokratska sila i koja je po nekim pitanjima to postigla, nije beznačajan paradoks. Ukidanje ropstva nije bilo dovoljno da se uspostavi bratstvo između crnih i belih ljudi. On je smatrao da se zvanična diskriminacija, postavljena u vrlo kratkom periodu, pretvorila u zakonsku situaciju, način na koji se i dalje gledaju stvari.²⁸

Pojava prvih rasnih diskriminacionih zakona, poznatih kao "Džim Krou zakoni", takođe se odigrala u to vreme (Džim Krou (Jim Crow), bilo je jedno od pogrdnih imena za crnce koja su koristili belci). Crnci definitivno nisu bili tretirani kao ljudska bića, i bili su prezirani i tretirani sa gnušanjem svuda: štaviše, to nije bio stav nekoliko rasističkih pojedinaca, već određen od strane američke države sopstvenim zakonima. Ubrzo pošto je prvi zakon, koji je dozvoljavao rasno odvajanje na železničkim stanicama i tramvajima, bio primenjen u Tenesiju 1875, sve južnjačke države su primenile odvajanje na svojim železnicama. Znaci "samo za belce" i "crnci" kačeni su svuda. U stvari, sve to je samo značilo davanje zvaničnog statusa situaciji koja je već postojala. Brakovi između različitih rasa bili su zabranjivani. Pod dejstvom zakona, odvajanje je bilo obavezno u bolnicama, zatvorima i grobljima. U praksi, to je uključivalo hotele, pozorišta, biblioteke, i čak i liftove i crkve. Polje gde se ovo odvajanje najoštrije osetilo bile su škole. To je bila praksa koja je imala najteže efekte na crnce i koja je bila najveća prepreka za njihov kulturni razvoj.

Praksa rasne podele je bila praćena talasom nasilja. Došlo je do brzog porasta broja linčovanja crnaca. Između 1890. i 1901. nekih 1.300 crnaca je bilo linčovano. Kao rezultat tih dešavanja, crnci su se pobunili u nekoliko država.

Rasističke misli i teorije pratile su taj period. Ubrzo posle toga, američki biološki rasizam izrazio je sebe u rezultatima metode R. B. Bina (R. B. Bean) merenja lobanje, i pod uticajem navodne zaštite ljudi novog kontinenta od talasa nekontrolisane migracije pojavila se posebna vrsta američkog rasizma. Medison Grant (Madison Grant), autor knjige *Nestajanje velike rase* (The Passing of the Great Race, 1916), napisao je da će mešanje dve rase otvoriti put za pojavu primitivnije rase od nižih vrsta i on je želeo da se međurasni brakovi zabrane.²⁹

Rasizam je postojao u Americi i pre Darvina, kao i u celom svetu. Ali, kao što smo videli, darvinizam je dao rasističkim gledištima i politikama prividnu podršku u drugoj polovini 19. veka. Na primer, kao što smo videli u ovom poglavlju, kada su rasisti iznosili svoja gledišta, koristili su tvrdnje darvinizma kao svoje slogane. Ideje koje su pre Darvina smatrane za surove, sada su počele da budu prihvatane kao prirodan zakon.

Istrebijvanje Aboridžina

Australijski urođenici su poznati kao Aboridžini. Ovi ljudi koji su živeli na kontinentu hiljadama godina, pretrpeli su jedno od najvećih istrebijvanja u istoriji, sa širenjem evropskih doseljenika u zemlji. Ideološka osnova ovog istrebijvanja bio je darvinizam. Darvinistička ideološka gledišta o Aboridžinima formirala su teoriju o divljaštvu koje su ovi ljudi pretrpeli.

Maks Mjuler (Madž Muller), evolucionari antropolog koji je radio za časopis *London Anthropological Review*, 1870. godine je podelio ljudske rase na sedam kategorija. Aboridžini su se pojavili na dnu, a arijevska rasa, koja je predstavljala evropske belce, na vrhu ove klasifikacije. H. K. Ruzden (H. K. Rusden), poznati socijal-darvinista, 1876. godine je imao da kaže o Aboridžinima sledeće:

Opstanak najsposobnijih znači da je moć u pravu. I mi se tako pozivamo i bez žalosti ispunjavamo neumoljiv zakon prirodnog odabiranja kada istre-

Masakr Aboridžina

Australijski urođenici - Aboridžini, posmatrani su kao nerazvijena ljudska vrsta od strane evolucionista i bili su masakrirani.

bljujemo niže rase Australijanaca i Maoraca... I mirno prisvajamo njihovu očevinu.³⁰

A 1890. godine, potpredsednik Kraljevskog društva Tasmanije, Džejmς Barnard (James Barnard), napisao je: "Proces istrebljivanja je aksiom zakona evolucije i opstanka najposobnijih." Prema tome, zaključio je, nema razloga da pretpostavimo da je "bilo ikakve krivične nemarnosti" u ubistvima Aboridžina i oduzimanju njihove imovine.³¹

Kao rezultat tih rasističkih, surovih i divljačkih gledišta koje je gajio Darwin, počeo je užasan masakr sa ciljem istrebljenja Aboridžina. Glave Aboridžina su stavljane na vrata stanica. Otrovan hleb je davan porodicama Aboridžina. U mnogim delovima Australije, naseljena područja Aboridžina su nestajala na divljački način u toku 50 godina.³²

Politika prema Aboridžinama se nije završila masakrima. Mnogi pripadnici rase su korišćeni kao eksperimentalne životinje. Smitsonijan institut u Vašingtonu posedovao je ostatke 15.000 ljudi različitih rasa. Deset hiljada australijskih Aboridžina je poslato brodom Britanskom muzeju sa ciljem da se vidi da li su oni bili, ili nisu, "nedostajuća karika" u prelazu od životinja do ljudskih bića.

Muzeji nisu bili zainteresovani samo za kosti; i u isto vreme su čuvali mozgove koji su pripadali Aboridžinima i prodavali ih za dobru cenu. Takođe, postoji dokaz da su australijski Aboridžini ubijani da bi bili korišćeni kao primerci. Sledeća činjenica pokazuje tu surovost:

Posmrtni memoar Koraha Vilsa (Korah Wills), koji je postao guverner Bo- uena, u Kvinslendu, 1866. godine, slikovito opisuje kako je ubijao i masakrirao lokalne pripadnike plemena, godine 1865, da bi obezbedio naučne primerke.

Edvard Remsi (Edward Ramsay), nadzornik australijskog muzeja u Sidneju, tokom dvadeset godina, od 1874, bio je naročito uključen u to. On je objavio muzejsku knjižicu koja je uvrstila Aboridžine pod odrednicu "australijske životinje". Ona je takođe davala uputstva ne samo o tome kako da se pljačkaju grobovi, već i kako da se zatvore rane od metaka kod sveže ubijenih "primeraka".

Nemački evolucionista Ameli Ditrh (Amalie Dietrich, kojoj je nadimak bio "Anđeo crne smrti"), došla je u Australiju tražeći od vlasnika stanice da ubiju nekoliko Aboridžina za primerke, naročito za kožu za prepariranje i izlaganje. Iako je isterana sa bar jednog poseda, ubrzo se vratila kući sa svojim primercima.

Misionar iz Novog Južnog Velsa bio je užasnut kada je video masakr grupe od nekoliko desetina aboridžinskih muškaraca, žena i dece od strane policije. Četrdeset i pet glava je tada prokuvano i deset najboljih lobanja je pakovano za put preko mora.³³

Istrebljivanje Aboridžina se nastavilo u 20. veku. Među metodama koje su primenjivane u ovom istrebljivanju bilo je i nasilno oduzimanje aboridžinske dece od svojih porodica. Priča Alena Tornhila (Alan Thornhill) na vestima, koja se pojavila u izdanju časopisa *Philadelphia Daily News* od 28. aprila 1997, opisala je ovaj metod koji je korišćen protiv Aboridžina na sledeći način:

Porodice Aboridžina opisuju otmice

Aboridžini koji su živeli u udaljenim pustinjama severoistoka Australije često su mazali svoju decu svetle kože ugljem, nadajući se da će tako sprečiti socijalne ustanove da im odvedu decu. "Ljudi iz socijalne ustanove bi te jednostavno ugrabili kada bi te našli", izjavilo je jedno od ukradene dece, mnogo godina kasnije. "Naši ljudi bi nas sakrivali, bojili bi nas ugljem."

"Odveden sam u Mula Bulu", rekao je jedan stočar koji je bio ukraden kao dete. "Bili smo oko 5 do 6 godina stari." Njegova priča je bila samo jedna od hiljada koja se čula u društvima za Australijska ljudska prava (Australia's Human Rights) i Komisiji za jednake mogućnosti (Equal Opportunity Commission) tokom svoje istrage za "ukradenom generacijom". Od 1910. pa do 1970-ih, oko 100.000 aboridžinske dece je uzeto od svojih roditelja... Aboridžinska deca svetle kože su uzimana i davana belim porodicama na usvajanje. Deca tamne kože su stavljana u sirotišta.³⁴

Čak je i sada bol toliko veliki da se većina priča objavljuje anonimno u konačnom izveštaju komisije "Njihov povratak kući" (Bringing Them Home). Komisija kaže da su se dela uticajnih ljudi tog vremena izjednačila sa genocidom, na način na koji ga Ujedinjene nacije definišu. Vlada je odbila da izvrši preporuku istrage da se oformi tribunal kako bi se isplatio dug za ukradenu decu.

Kao što smo videli, nehumani tretman, masakri, surovost, divljaštvo i istrebljivanja koja su vršena, sva su opravdana tezama darvinizma o "prirodnom odabiranju", "borbi za opstanak" i "opstanku najprilagođenijih".

Sve ove strašne stvari koje su australijski urođenici proživeli bile su samo mali deo strahota koje je darvinizam doneo svetu.

Ota Benga

Posle objavljivanja Darwinove tvrdnje u knjizi *Poreklo vrsta* da su se ljudska bića razvila od zajedničkog pretka koga su delili sa majmunima, počela je potraga za fosilima u podršci ovog scenarija. Ali, neki evolucionisti su verovali da su "polumajmunska-poluljudska" stvorenja mogla da budu pronađena ne samo u fosilnom zapisu, već takođe i živa u različitim delovima sveta. Na početku 20. veka tragaoci za "karikom koja nedostaje" bili su uzrok mnogih činova divljaštva. Jedan od njih je bila i priča o pigmeju Ota Bengi.

Ota Benga je bio uhvaćen u Kongu od strane evolucionog istraživača Semjuela Venera (Samuel Verner), 1904. godine. Ovaj urođenik, čije ime je značilo "prijatelj" na sopstvenom jeziku, bio je oženjen i otac dva deteta. Ali, on je bio vezan lancima kao životinja, stavljen u kavez i poslat u SAD. Tu su ga evolucionisti naučnici stavili u kavez sa različitim vrstama majmuna na svetskoj izložbi u Sent Luisu kao "najbližu kariku do čoveka". Dve godine kasnije su ga stavili u zoološki vrt Bronksa u Njujorku i izlagali ga sa nekoliko šimpanzi, gorilom zvanom Dina i orangutanom zvanom Dohung kao "čovekove najstarije pretke". Evolucionista i direktor zoološkog vrta, doktor Vilijam T. Hornadej (Dr. William T. Hornaday), držao je dugačke govore o ponosu koji mu je pričinjavalo to što ima "nedostajuću kariku" i posetioци su tretirali Ota

Bengu u kavezu kao životinju. Izdanje novina *New York Times* je u to vreme objavilo stavove posetilaca:

Bilo je i do 40.000 posetilaca ovog parka nedeljom. Skoro svaki čovek, žena i dete iz te grupe, išlo je do kuće sa majmunima da bi videlo zvezdu zoološkog vrta - divljeg čoveka iz Afrike. Jurili su ga po zemlji ceo dan, uzvikujući i derući se. Neki od njih su ga boli u rebra, drugi su ga saplitali i smejali mu se.³⁶

Izdanje novina *New York Journal* od 17. septembra 1906, objavilo je da se to radilo da bi se dokazala evolucija, ali je taj čin napalo kao veliku nepravdu i surovost sledećim rečima:

Ti ljudi, bez razmišljanja i inteligencije, izlagali su u kavezu sa majmunima malog ljudskog patuljka iz Afrike. Njihova ideja je verovatno bila da usade ljudima neku duboku lekciju iz evolucije.

U stvari, jedini rezultat koji je postignut bio je prezir afričke rase, koja zaslužuje bar simpatije i blagost od belaca ove zemlje, posle svih surovosti koje su ovde istrpeli...

Sramotno je i odvratno da nesreća, fizička manjkavost ljudskog bića stvorenog od strane iste sile koja je nas sve stavila ovde i podarila nam ista osećanja i istu dušu, treba da bude zatvoreno u kavez sa majmunima i izvrgnuto javnom ismevanju.³⁸

Novine *New York Daily Tribune*, takođe su dale prostor predmetu izlaganja Ota Benge u zoološkom vrtu u cilju prikazivanja evolucije. Odbrana darvinističkog direktora zoološkog vrta bila je sasvim besramna:

Izlaganje afričkog pigmeja u istom kavezu sa orangutanom u njujorškom zoološkom vrtu, poslednje nedelje je izazvalo značajne kritike. Neke osobe su izjavile da je to bio pokušaj direktora Hornadeja da prikaže blisku srodnost između

Ota Benga

Ota Benga je bio afrički urođenik. Uhvaćen je kao životinja od strane evolucionih istraživača, stavljen u kavez i izlagan zajedno sa majmunima u zoološkom vrtu.

ESKIMI I PRIMENA RASIZMA

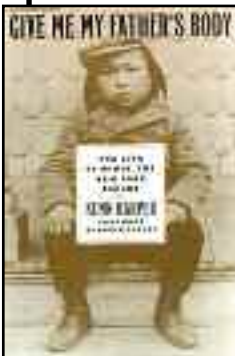
Poznati istraživač Arktika Robert Piri (Robert Peary) doveo je grupu Eskima u Njujork 1897. godine. Najmlađi iz ove grupe bio je dečak Minik. Grupa koja je uključivala Minika i njegovog oca, bila je izložena u toku dugog perioda u Američkom prirodnjačkom muzeju. U toku tog vremena, Minikov otac je izgubio svoj život usled bolesti. Minik je ostao sam i nezaštićen u Njujorku. I jednog dana, Minik je video da je skelet njegovog oca bio izložen u Američkom prirodnjačkom muzeju kao "primerak vrste". Iako je tražio telo svog oca, autoriteti iz muzeja su odbili zahtev.

Druga stvar koju je vredno napomenuti u vezi Minikovog života bio je Robert Piri, istraživač koji je doveo Eskime u Ameriku, i koji je imao rasiistička gledišta. Iako je živio među Eskimima, Piri je otvoreno smatrao da ti ljudi nisu jednaki sa njim. Po Piriju,

Eskimi i crnci su bili pripadnici nižih rasa. Iako su bili snažni, inteligentni i pouzdani ljudi koji su hranili svoje porodice, nisu bili podjednako dobri kao beli čovek... Jednom je napisao sledeću uvredu: "Često sam bio pitan: Od kakve su koristi Eskimi svetu? Previše su udaljeni da bi bili od bilo kakve vrednosti za komercijalne delatnosti; i štaviše, nemaju ambicije. Oni cene život samo koliko i lisica ili medved. Čisto instinktom".¹ Njegov cilj za dovođenje Eskima u Ameriku objasnio je jedan istraživač tog pitanja: "Koji su bili Pirijevi razlozi za dovođenje tih šest Eskima u Njujork?... Možda su tih šest Eskima bili samo primerci, kao lobanje i skeleti koje je sakupljao ranije, ali zanimljiviji od toga, jer je krv još uvek tekla njihovim venama. ... Takođe je osećao morbidnu sklonost ka telima drugih Eskima koje je znao po imenu, koje je iskopao godinu dana ranije iz njihovih svežih grobova i poslao na jug da bi krasili hodnike muzeja".² Minik, Ota Benga i mnogi drugi ljudi čija imena nisu poznata, trpeli su nehuman tretman, na taj i na druge načine u rukama takozvanih "naučnika" koji su gledali na neke rase kao na "niže".

1. Ken Harper, Give Me My Father's Body, Steerforth Press, South Royalton, Vermont p. 8.

2. Ken Harper, Give Me My Father's Body, Steerforth Press, South Royalton, Vermont p. 22.

crnaca i majmuna. Doktor Hornadej je to negirao. "Ako je mala osoba u kavezu", rekao je doktor Hornadej, "to je zato što mu je tu najudobnije, i zato što ne znamo šta drugo da radimo sa njim. On nije ni u kakvom smislu zatvorenik, osim da niko ne bi rekao da bi bilo mudro dozvoliti mu da luta po gradu, a da ga niko ne nadgleda".³⁷

Izlaganje Ota Benge u zoološkom vrtu sa gorilama, kao da je životinja, dovelo je do nelagodnosti u različitim krugovima. Izvestan broj udruženja pozvao je ljude od uticaja da zaustave tu praksu, izjavljujući da je Ota Benga ljudsko biće i da je njegovo tretiranje na taj način bila velika surovost. Jedna od ovih molbi pojavila se u novinama *New York Globe*, od 12. septembra 1906. na sledeći način:

Urednik:

Gospodine - živeo sam na jugu nekoliko godina i kao posledica toga nisam previše oduševljen crncima, ali smatram ih za ljude. Smatram da je sramota da uticajni ljudi ovog velikog grada dozvoljavaju da se tako nešto dešava u zoološkom vrtu Bronksa - crnački dečak, na izložbi u majmunskom kavezu...

Ova cela stvar u vezi pigmeja zahteva istragu...

A.E.R.

Njujork, 12. septembar.³⁹

Druga molba, koja je tražila da se Ota Benga tretira kao čovek, glasila je:

Izložbu čoveka i majmuna ne odobrava sveštenstvo

Dr. Mek Artur (Rev. Dr. MacArthur) smatra izložbu ponižavajućom

"Osoba koja je odgovorna za izložbu ponižava samu sebe isto koliko i Afrikanca", rekao je dr Mek Artur. "Umesto da se ovaj mali čovek ovako iskorišćava, trebao bi da bude stavljen u školu da bi razvio svoje sposobnosti koje mu je Bog podario".

Dr. Džilbert (Dr. Gilbert) je rekao da je već odlučeno da je izložba nečuvena i da će se on i drugi sveštenici pridružiti Dr. Mek Arturu kako bi bušman bio pušten iz majmunskog kaveza i smešten negde drugde.⁴¹

Krajnji rezultat ovog nehumanog tretmana bilo je samoubistvo Ota Benge. Ali, ovde je problem bio veći od toga da je jedno ljudsko biće izgubilo svoj život. Ovaj slučaj je bio jasan primer surovosti i divljaštva kakvo je darvinistički rasizam mogao da predstavlja u praksi.

Superiornost dolazi od karaktera, a ne od krvi

Darvinovo prikazivanje ljudskih bića kao razvijene vrste životinja i njegovo predstavljanje nekih rasa kao da još uvek nisu završile svoj razvoj, i kao vrste bliže životinjama, bilo je veoma opasno i razarajuće u ljudskoj istoriji. Oni koji su prihvatili ovu Darvinovu tvrdnju kao svoj vodič, nemilosrdno su zlostavljali druge rase, prisiljavali da žive pod surovim uslovima i čak ih istrebljavali.

Brajan Eplijard (Bryan Appleyard), autor knjige *Hrabri novi svetovi* (Brave New Worlds), objašnjava surovi mentalitet koji je bio u osnovi rasizma i njegove rezultate, na sledeći način:

Stvar je u tome da kada su jednom ljudi odlučili da ste vi niže stvorenje iz bilo kog razloga, ili iz sujevernih ili iz naučnih, izgleda da nije bilo granice surovosti koju su mogli da vrše nad vama. I vrlo je verovatno da su oni tu surovost vršili osećajući se potpuno opravdanim, jer je samo mali korak bio od verovanja da je drugo ljudsko biće niže, do verovanja da je zlo, opasno ili da ugrožava "superiorna" bića. Zaista, neki mogu da uopšte pitanje još više i da insistiraju da su sva "niža" bića opasna jer ugrožavaju život ili zdravlje celokupne ljudske rase. Oni mogu tada da zahtevaju sterilizaciju, zabrane brakova, ili čak ubistvo da bi se sprečio napad na celovitost vrste.⁴¹

Međutim, sva ljudska bića su stvorena ista. Svi su stvoreni od strane Tvorca. Ljudska bića imaju duhovni element koju im je Tvorac udahnuo. Svako ljudsko biće, bez obzira na rasnu razliku, misli, voli, pati, oseća uzbuđenje i poznaje ljubav, sklonost i saosećanje. Iz tog razloga, tokom istorije, oni koji veruju da su ljudi drugih rasa polurazvijene životinje i loše postupaju sa njima, oni koji napadaju, zlostavljaju, iskorišćavaju makar i jednu osobu, i oni koji podupiru tu praksu lažnim dokazima i teorijama koje stvaraju, počinili su veliki greh u svom neznanju.

U našem vremenu postoje kulture relativno nerazvijenih ljudskih društava. Svi ovi ljudi imaju ljudske osobine, ali nemaju one kriterijume koji, zbog tehničkih i kulturnih vidova, vladaju u svetu. Iz razloga klime u kojoj žive i prirodnih uslova, mnoge zajednice su živele izolovano od opšte svetske zajednice i razvile su veoma različite kulture. Ali, u svakoj postoje sve odlike, običaji i navike uobičajene za čovečanstvo. Oni sa tajnim planovima i oni koji su videli prednost u rasizmu, oduševljeno su prihvatili Darwinovu teoriju i zauzeli odnos prema tim ljudima, koji se ne razlikuju od drugih ljudi, kao prema pripadnicima niže rase i čak kao prema životinjama. Kao rezultat tog gledišta, čak i u naše vreme, javljaju se ljudi koji zlostavljaju i preziru manje razvijene ljude i zajednice, na osnovu toga da navodno nisu dovoljno evoluirale.

Međutim, Tvorac u potpunosti zabranjuje rasizam. Tvorac je stvorio sve ljude sa različitim bojama kože i dao im mogućnost da govore različitim jezicima. To je pokazatelj veštine i raznovrsnosti stvaranja od strane Tvorca. U očima Tvorca, jedina superiornost je čovekov karakter, njegovo izbegavanje svih vrsta greha i pobune, degeneracije i skretanja. Osim svoje milosrdnosti, ni jedan čovek ne može da ima nikakvu superiornost u odnosu na bilo koju drugu osobinu.

3. POGLAVLJE

KRVAVA ALIJANSA IZMEĐU DARVINA I HITLERA

Nacizam je rođen u haosu Nemačke koji je nastao porazom u Prvom svetskom ratu. Vođa partije je bio ljutiti i agresivni Adolf Hitler. Rasizam je formirao osnovu Hitlerovog pogleda na svet. Hitler je verovao da je arijevska rasa, osnovni element nemačke nacije, bila superiorna u odnosu na sve druge rase i da je morala da vlada nad njima. Sanjao je da će arijevska rasa osnovati svetsko carstvo koje će trajati hiljadu godina.

Naučnu podlogu koju je Hitler našao za te rasističke teorije bila je Darvinova teorija evolucije.

Hitlerov najvažniji davalac ideja, rasistički nemački istoričar Hajnrih fon Triške (Heinrich von Treitschke), bio je pod velikim uticajem Darwinove teorije evolucije i zasnovao je svoja rasistička gledišta na darvinizmu. Imao je običaj da kaže: "Nacije mogu jedino da se razviju nasilnim takmičenjem kao što je Darwinov opstanak najsposobnijih", i objavio je da je to značilo dugotrajan i neizbežan rat. Njegovo gledište je bilo da je, "osvajanje mačem - način da se varvarizam privede civilizaciji i neznanje saznanju". Mislio je: "Žute rase ne razumeju umetničke sposobnosti i političku slobodu. Sudbina crnih rasa je da služe belcima i da budu meta mržnje belaca za celu večnost..."⁴³

Dok je Hitler razvijao svoje teorije, crpeo je inspiraciju, kao i Triške, od Darvina, i naročito od Darwinove ideje o borbi za opstanak. Naslov njegove ozloglašene knjige *Moja borba* (Mein Kampf) bio je inspirisan idejom ove borbe za opstanak. Kao i Darwin, Hitler je dao ne-evropskim rasama status majmuna i rekao: "Oduzmite nordijske Nemce i ne ostaje ništa osim plesa majmuna."⁴²

Na skupu partije 1933. u Nirnbergu, Hitler je izjavio da "viša rasa potčinjava sebi nižu rasu... pravo koje vidimo u prirodi i koje može da bude smatrano za jedino razumljivo pravo", jer je zasnovano na nauci.⁴³

Hitler, koji je verovao u superiornost arijevske rase, verovao je da joj je ta superiornost data od strane prirode. U knjizi *Moja borba* napisao je sledeće:

Jevreji su formirali podljudsku suprotstavljenu rasu, predodređenu svojim biološkim nasleđem za zlo, kao što je nordijska rasa predodređena za plemenitost... Istorija će doživeti vrhunac u novom hiljadugodišnjem carstvu jedinstvene veličanstvenosti, zasnovane na novoj jasnoj hijerarhiji određenoj od strane same prirode.⁴⁴

Hitler, koji je smatrao da su ljudska bića visoko razvijene životinje, verovao je da umesto da se dozvoli prirodnim silama i slučajnosti da kontroliše evoluciju, neophodno je preuzeti upravljanje razvojem ljudske rase u sopstvene ruke. I to je bio krajnji cilj nacističkog pokreta. Da bi ostvarili taj cilj, prva stvar je bila da odvoje i da izoluju niže rase od arijevske rase - rase za koju su verovali da je superiorna.

Na tom mestu su nacisti krenuli na primenjivanje darvinizma i uzeli su kao svoj primer "teoriju eugenike", koja sama ima svoje poreklo u darvinizmu.

Teorija eugenike je zasnovana na Darwinovim idejama

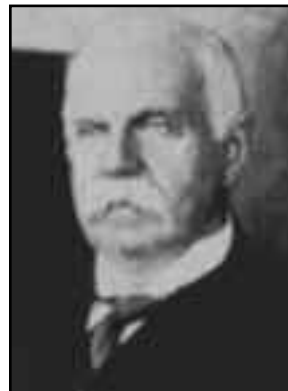
Teorija eugenike, koja se pojavila u prvoj polovini 20. veka, značila je istrebljivanje bolesnih i hendikepiranih ljudi i "poboljšanje" ljudske rase povećanjem broja zdravih pojedinaca. Po teoriji eugenike, na isti način na koji bolje vrste životinja mogu parenjem da proizvedu zdrave životinje, isto tako i ljudska rasa može da bude unapređena.

Kao što se može očekivati, oni koji su izneli program eugenike bili su darvinisti. Na čelo talasa eugenike u Engleskoj došao je rođak Čarlsa Darvina, Frensis Golton (Francis Galton), i njegov sin Leonard Darvin (Leonard Darwin).

**Hitler i njegova knjiga
Moja borba u kojoj je
postavio svoju ideologiju.**

**Frensis Golton (levo)
i Leonard Darvin
(desno).**

Bilo je jasno da je ideja eugenike bila prirodan rezultat darvinizma. U stvari, konceptu evolucije je davan naročit značaj u onim publikacijama koje su podržavale eugeniku: "Eugenika je čovekovo preuzimanje kontrole nad sopstvenom evolucijom", govoreno je.

Kenet Ludmire (Kenneth Ludmerer), istoričar medicine na Univerzitetu Vašington, napomenuo je da je ideja eugenike stara koliko i Platonova *Republika* (Republic), ali je takođe dodao da je darvinizam bio razlog za porast interesovanja za tu ideju u 19. veku:

... Savremena misao eugenike javila se u 19. veku. Pojava zanimanja za eugeniku tokom tog veka imala je višestruke korene. Najznačajniji je bio teorija evolucije, jer su ideje Frensis Goltona o eugenici - a on je bio taj koji je stvorio izraz "eugenika" - bile direktan logički nastavak naučne doktrine koju je izneo njegov rođak Čarls Darvin.⁴⁵

Prva osoba u Nemačkoj koja je bila pod uticajem, i koja je raširila eugeniku, bio je poznati evolucionisti biolog Ernest Hekel (Ernst Haeckel). Hekel je bio blizak prijatelj i pristalica Darvina. Da bi podržao teoriju evolucije, on je izneo tvrdnju o "rekapitulaciji", koja je predlagala da su embrioni različitih živih organizama ličili jedni na druge. Kasnije se ispostavilo da je Hekel falsifikovao podatke kada je iznosio tu tvrdnju.

Dok je Hekel u jednu ruku činio naučne prevarite vrste, u drugu je iznosio propagandu eugenike. Predlagao je da bi novorođena hendikepirana deca trebala da budu ubijana i da bi to ubrzalo evoluciju društva. Otišao je čak dalje, tvrdeći da bi leprozni i ljudi sa rakom i

Ernest Hekel

mentalnim oboljenjima, trebali da budu bezbolno ubijeni, ili bi inače ti ljudi bili teret društvu i usporavali bi evoluciju.

Američki istraživač Džordž Stajn (George Stein) sumirao je Hekelovu slepu vernost teoriji evolucije u svom članku u časopisu *American Scientist*, na sledeći način:

...(Hekel) je tvrdio da je Darwin bio u pravu... čovečanstvo je nesumnjivo evoluiralo od životinjskog carstva. Tako je i na tom mestu preuzet fatalni korak u Hekelovom prvom velikom izlaganju darvinizma u Nemačkoj, da je društveno i političko postojanje čovečanstva upravljano zakonima evolucije, prirodnim odabiranjem i biologijom, kako je jasno pokazao Darwin. Tvrđiti drugačije bilo bi primitivno praznoverje.⁴⁶

Hekel je umro 1919. godine, ali su njegove ideje nasledili nacisti. Ubrzo pošto je Hitler došao na vlast, započet je zvanični program eugenike. Hitler je sazeo novu politiku u sledećim rečenicama:

U državi, obrazovanje uma i tela će igrati značajnu ulogu, ali ljudsko odabiranje je podjednako važno... Država ima odgovornost proglašavanja nesposobnim za reproduktivnu svrhu svakog ko je očigledno bolestan ili genetički nepodoban... I mora da izvršava tu odgovornost nemilosrdno bez obraćanja pažnje na razumevanje ili na nedostatak razumevanja bilo koga. ... Zaustavljanje razmnožavanja telesno degenerisanih ili psihički bolesnih, u periodu od samo 600 godina dovelo bi... do poboljšanja u ljudskom zdravlju koje teško može biti pretpostavljeno danas. Ako se plodnost najzdravijih članova rase ostvari i planira, rezultat bi bio rasa koja ... bi izgubila seme telesnog i duhovnog propadanja koje sada nosi.⁴⁷

Kao neminovnost te Hitlerove politike, mentalno bolesni, hendikepirani, slepi od rođenja i oni sa genetičkim oboljenjima, okupljani su u nemačkom društvu u posebne "sterilizacione centre". Ovi ljudi su smatrani za parazite, štetne čistoći i evolucionom napretku nemačke rase. Nešto kasnije su ti ljudi, koji su uklanjani iz društva, počeli da budu ubijani tajnom Hitlerovom naredbom.

Stariji i bolesni ljudi su ubijani pod Hitlerovom politikom eugenike.

Ta ubistva su predstavljena kao savršeno razumna, i oni koji su prihvatani kao genetički inferiorni opisivani su kao “nekorisni” i prepreka razvoju nacije. Grupe, uključujući različite rase i ljude koji su viđeni kao niže rase, uskoro su počeli da budu uključivani. Kasnije, i bolesni i stariji ljudi, oni sa žuticom, oni sa ozbiljnim mentalnim nedostacima, gluvi i nemi, i čak oni sa fatalnim bolestima, bili su uključeni.

Pošto je crnački atletičar Džesi Owens (Jesse Owens) osvojio četiri zlatne medalje na olimpijskim igrama u Berlinu 1936, Hitler je, iako je čestitao svim takmičarima, odbio da čestita Džesiju Owensu i napustio je stadion. Neki evolucionisti su čak zastupali gledište da su žene evoluciono niže u odnosu na muškarce. Dr Robert Vartenberg (Dr Robert Wartenberg), kasnije istaknuti profesor neurologije u Kaliforniji, pokušao je da dokaže žensku inferiornost tvrdeći da one ne bi mogle da prežive da nisu “zaštićene od strane muškaraca”. Zaključio je da pošto su žene slabije, one nisu eliminisane isto toliko brzo, usled njihove zaštite, pa je rezultat bio sporija stopa evolucije i zbog toga prirodno odabiranje je manje delovalo na ženama nego na muškarcima. Zasnovano na ovim mislima, ženama u nacističkoj Nemačkoj je otvoreno zabranjivano da se bave izvesnim profesijama.⁴⁸

Za razvojem darvinizma i ideje eugenike, u Nemačkoj su “rasiistički naučnici” otvoreno zastupali ubijanje neželjenih članova i delova populacije. Jedan od tih naučnika, Adolf Jost, “izdao je poziv za direktno medicinsko ubijanje u knjizi objavljenoj 1895, *Pravo na smrt* (Das Recht auf den Tod). Jost je tvrdio da “zbog zdravlja društvenog organizma, država mora da preuzme odgovornost nad smrću pojedinaca”. Adolf Jost je bio mentor Adolfu Hitleru, koji se pojavio na političkoj sceni skoro trideset godina kasnije. “Država mora da se postara da samo zdravi rađaju decu”, rekao je Hitler. “Moraju se proglasiti nepodesnim za razmnožavanje svi oni koji su na bilo koji način vidljivi

Naslov iz novina: “Džesi Owens zvezda nacističkih Olimpijskih igara”

Osvajač zlatne medalje na olimpijskim igrama u Berlinu 1936, Džesi Owens, kome Hitler nije čestitao zato što je crnac.

vo bolesni ili koji imaju nasledeno oboljenje i prema tome mogu da ga prenose".⁴⁹

Pod zakonom koji je donet 1933. godine, 350.000 mentalno bolesnih ljudi, 30.000 Roma i stotine crne dece, bilo je sterilisano metodama kao što su kastracija, H zračenje, injekcije i električni šokovi u oblasti genitalija. Jedan nacistički oficir je rekao: "Nacizam nije ništa drugo nego primenjena biologija."⁵⁰

Pored pokušaja da ubrzaju razvoj nemačke rase ubijanjem i surovom politikom usmerenom prema nedužnim ljudima, Hitler je takođe primenjivao drugi uslov eugenike. Muškarci i žene sa plavom kosom i očima, prihvaćeni kao predstavnici nemačke rase, ohrabrivani su da formiraju zajednice i da imaju decu. Godine 1935, ustanovljene su u tu svrhu posebne farme za razmnožavanje. Te farme, u kojima su dovođene mlade devojke koje su odgovarale rasističkim kriterijumima, često su posećivane od strane SS jedinica. Nezakonita deca, rađana na tim farmama, trebala su da budu odgajana kao vojnici planiranog hiljadugodišnjeg nemačkog carstva.

Nacistička arijevska rasna zabluda

Nacisti su ponovo koristili darvinističke koncepte da bi navodno dokazali superiornost arijevske rase. Darwin je predložio da kako su ljudi evoluirali, isto tako su i njihove lobanje postajale veće. Nacisti su odlučno prihvatili tu ideju i postavili zadatak merenja lobanja da bi pokazali da je nemačka rasa bila superiorna. U svim uglovima nacističke Nemačke vršena su poređenja koja su pokazivala da su nemačke lobanje bile veće od onih kod drugih rasa. Zubi, oči, kosa i druge odlike procenjivane su evolucionim merama. Pojedinci za koje se nije našlo da odgovaraju nemačkim rasnim merama trebali su da budu istrebljeni u ime principa eugenike.

Hitler je okupljao u kampu plave nemačke devojke sa plavim očima i obezbeđivao da budu zajedno sa SS oficirima. Na taj način je sa njao o izgradnji superiorne rase.

Svo to ludilo izvršavano je u ime primene darvinističkih principa na društvo. Američki istoričar Majkl Grodin (Michael Grodin), autor knjige *Nacistički doktori i nirnberški kod* (The Nazi Doctors and the Nuremberg Code), otkriva ovu realnost na sledeći način:

Mislim da je ono što se dogodilo bilo to, da je postojalo savršeno slaganje nacističke ideologije i socijal-darvinizma, i rasne higijene na način na koji se razvila na početku 20. veka.⁵¹

Džordž Stain objašnjava ovo pitanje:

Nacizam, bez obzira na to šta je sve drugo mogao da bude, bio je prvi samosvesni pokušaj organizovanja političke zajednice na osnovu izričite biopolitike: biopolitike potpuno saglasne sa naučnim činjenicama darvinističke revolucije.⁵²

Poznati evolucionista Artur Kit, komentariše o Hitleru sledeće:

Nemački firer je evolucionista: svesno je pokušavao da usaglasi nemačku praksu sa teorijom evolucije.⁵³

Autor knjige *Darvin: pre i posle* (Darwin: Before and After), Robert Klark (Robert Clarke), zaključio je: "(Adolf Hitler) je bio osvojen evolucionističkim učenjem - verovatno još dok je bio dečak. Hitler je razmišljao... da će viša rasa uvek pobediti nižu".⁵⁴

Politička filozofija nacističke Nemačke uzela je oblik pod uticajem tih Hitlerovih ideja.

Autor knjige *Rasa i Rajh* (Race and Reich), Džozef Tenenbaum (Joseph Tenenbaum), napomenuo je da je politička filozofija Nemačke bila izgrađena na verovanju da su za evolucionarni napredak bili kritični:

...borba, odabiranje i opstanak najsposobnijih, sve napomene i opažanja koja su došla... od Darvina... ali su već obilno cvetala u nemačkoj društvenoj filozofiji 19. veka. ... Tako se razvila doktrina nemačkog prirođenog prava da vlada svetom na osnovu superiorne snage... odnosa "čekića i nakovnja" između Rajha i slabijih nacija.⁵⁵

Devijacija gospodarske rase

Nacistički oficiri, trenirani po evolucionističkim idejama, tražili su gospodarsku rasu merenjem lobanja, noseva i čela.

Adolf Hitler nije bio sam među nacističkim vođama u svom “ratu ideološke evolucije”. Hajnrih Himler (Heinrich Himmler), koji je bio na čelu Gestapoa, izjavio je da “zakon prirode mora da uzme svoj pravac u opstanku najsposobnijih”. U stvari, sve nacističke vođe bile su posvećene i evoluciji i nemačkom rasizmu, kao što su bili i većina nemačkih naučnika i industrijalaca tokom tih mračnih godina.⁵⁶

Hitlerova mržnja prema religiji

Drugi razlog za veliku važnost koju je Hitler pridavao teoriji evolucije je njegovo viđenje ove teorije kao oružja protiv religijskog uverenja. Hitler je veoma mrzeo religiju. Moralne vrline kao što su saosećanje, milost i poniznost, koje su određene religijom, predstavljale su veliku prepreku surovom i ratničkom arijevskom tipu kakav su nacisti želeli da stvore. Iz tog razloga,

Kao i Hitler, Hajnrih Himler, koji je bio na čelu Gestapoa, i drugi nacistički oficiri, zastupali su darvinistička gledišta i posedovali rasističke i nemilosrdne ideje do kojih su na taj način došli.

kada su jednom nacisti došli na vlast 1933, pokušali su da okrenu nemačko društvo nazad ka svojim starij paganskim verovanjima. Kukasti krst, simbol starij paganskih kultura, bio je znak tog povratka. Nacističke ceremonije, održavane u svim uglovima Nemačke, bili su povratak drevnih paganskih rituala. Ideja evolucije, nasleđe paganskih kultura, iz tog razloga se uklapalo veoma dobro sa ideologijom nacizma. Hitler je jedanput otkrio svoj stav prema religiji kada je otvoreno izjavio da je religija:

Skupovi nacista su podsećali na drevne paganske ceremonije.

...organizovana laž (koja) mora biti uništena. Država mora da ostane apsolutni gospodar. Kada sam bio mladi, smatrao sam da je bilo neophodno izvršiti (razaranja religije)... dinamitom. Od tada sam shvatio da ima prostora za finije delovanje... Mladi i zdravi su na našoj strani... Naši ljudi su ranije uspevali da žive sasvim dobro i bez te religije. Imam šest divizija SS ljudi koji su potpuno nezainteresovani za religijska pitanja.⁵⁷

Danijel Gasman (Daniel Gasman) je otkrio razloge za Hitlerovu mržnju prema religiji u svojoj knjizi *Naučna osnova nacional-socijalizma* (The Scientific Origins of National Socialism):

Hitler je naglašavao i iznosio ideju biološke evolucije kao najistaknutije oružje protiv tradicionalne religije i iznova je osuđivao biblijsku religiju zbog svog protivljenja predavanju evolucije... Za Hitlera, evolucija je bila simbol moderne nauke i kulture.⁵⁸

Kukasti krst koji je Hitler koristio bio je simbol koji je pripadao starim paganskim kulturama.

U stvari, osnovni uzrok nebrojenih katastrofa koje je svet doživeo u 20. veku bio je karakter takvih ljudi kao što je bio Hitler, i nacisti koji nisu imali nikakvu religiju. Ti ljudi koji su negirali postojanje Tvorca i verovali da su ljudska bića evoluirala da bi postala razvijene životinje, videli su sebe kao bez prepreka, bez odgovornosti prema bilo kome. Pošto se nisu bojali Boga, i prema tome nisu poznavali granice svoje nemoralnosti i surovosti, nemilosrdno su ubili milione ljudi. Poteškoće i patnje koje će postojati u društvu bez religije jasno se mogu videti na primeru Hitlera. I ne samo Hitlera: kao što ćemo videti kasnije, poznato je da su Staljin, Mao, Pol Pot, Franko, Musolini i drugi, koji su obojili 20. vek u krv, bili potpuno otuđeni od religije. Lekcija, naravno, treba da bude izvučena iz noćne more koja dolazi iz nedostatka religije.

Oni koji se boje Tvorca i žive moralno, uvek donose društvu mir, smirenost, sigurnost, obilje i prosvetljenost. Ljudi odani pravoj religiji nikada ne remete mir bilo gde u svetu; suprotno tome, oni uvek ohrabruju samilost, milosrđe, prijateljstvo, vernost i saradnju.

Fotografije pokazuju stanje ljudi tokom Drugog svetskog rata.

Hitler je bio uzrok ubijanja miliona ljudi i ostavljanja miliona njih bez kuća, prepuštajući ih samima sebi. Njegova nehumana ideologija je zasnovana na Darvinovim tezama o superiornim i nižim rasama. I nije oklevao da ubije one koje je video kao niže rase.

Slike na ovoj i sledećoj strani sumiraju patnju, strah, teror i bol koji su Hitler i oni koji su delili njegova gledišta nanosili čovečanstvu. Darvinizam, koji je bio prvenstveni izvor te noćne more, još uvek nastavlja da nanosi patnju čovečanstvu širom sveta.

Katastrofe koje je prouzrokovao darvinista-fašista Musolini

Na isti način na koji je Hitler odredio svoju politiku primenom darvinizma, isto tako je i njegov savremenik i saveznik Benito Musolini (Benito Mussolini) iskoristio darvinističke tvrdnje i koncepte da bi zasnovao Italiju na imperijalističkim i fašističkim osnovama.

Musolini je bio u potpunosti darvinista, koji je verovao da je nasilje bilo pokretačka sila u istoriji i da je rat doveo do revolucije. Za njega, “odbijanje Engleske da pokrene rat je samo obezbeđivalo evoluciono propadanje britanske imperije”.⁵⁹

Na naslovnoj strani časopisa *Narod Italije* (Il Popolo d'Italia), koji je on osnovao uz finansijsku pomoć francuske vlade, izneo je frazu: “Onaj koji ima čelik, takođe ima i hleb.” Drugim rečima, govorio je ljudima da ako žele da budu u stanju da napune svoje stomake, moraju da imaju moć da se upuste u rat.

Musolini je izabrao sekiru kao simbol fašizma i fašističke partije, zato što je sekira bila simbol rata, nasilja, smrti i masakra.

Musolinijevo ponašanje, agresivno i sklono nasilju, kao i kod svakog fašiste, opisano je u knjizi Denisa Mak Smita (Denis Mack Smith). U svojoj knjizi, Smit je izjavio da je jedno od Musolinijevih nepromenljivih uverenja bilo agresija, i njegov osnovni instikt je bio pribegavanje nasilju.⁶⁰

Musolinjevi odredi smrti, crnokošuljaši.

Kao i drugi fašisti koji su zastupali darvinizam, Musolinjeva ratna, agresivna i zlostavljачka politika dovela je do toga da mnogi ljudi budu masakrirani, ostavljeni bez doma i porodice, i do toga da države budu svedene na ruševine. Nasilje i zlostavljanje je bilo primenjivano od strane crnokošuljaša ne samo u sopstvenoj zemlji, već i u drugim, takode. Godine 1935, on je okupirao Etiopiju, a do 1941. je istrebio 15.000 ljudi. Nije odlagao da podupre i opravda svoju okupaciju Etiopije darvinističkim rasiističkim gledištima. Po Musoliniju, Etiopljani su bili inferiorni jer su bili crna rasa i vladanje nad njima od strane superiorne rase, kao što su Italijani, trebalo bi da im predstavlja čast.

U drugu ruku, on je nastavio zlostavljanje ljudi koje je počelo sa itali-

Slike Etiopljana zlostavljanih od strane Musolinija.

Član parlamenta koji je govorio protiv Musolinija bio je kidnapovan i ubijen usred dana. Silka pokazuje uklanjanje tela, ovog člana parlamenta, iz šume, gde je kasnije pronađeno.

janskom okupacijom Libije 3. oktobra 1911. godine. Okupacija se završila tek posle Musolinije smrti sporazumom načinjenim 10. februara 1947. godine. Tokom tog perioda, 1,5 milion ljudi je bilo ubijeno, a stotine hiljada je ranjeno.

Musolini, koji je ostao upamćen u istoriji po svojoj nemilosrdnosti i zlostavljanju, opisao je fašizam, koji je podržavao i uveo u praksu, u svom govoru:

Fašizam nije više oslobađanje, već tiranija, nije više čuvar nacije, već odbrana privatnih interesa.⁶¹

Kao što smo videli u primerima Hitlera i Musolinija, fašizam, gde su jaki i surovi bili u pravu i gde su bili superiorni, i gde je jedini način za uspeh i razvoj bila brutalna sila, agresija, nasilje i rat, bio je primena Darwinovih tvrdnji da "jaki žive, slabi umiru", i doveo je do patnje miliona ljudi.

Fašista Franko i zlostavljanje koje je pokrenuo u Španiji

Još jedan fašistički ugnjetavač koji je pretvorio 20. vek u jezero krvi bio je Franko. On je organizovao pokret "falangi" u Španiji, uz pomoć fašista koji su podržavali darvinizam - Hitlera i Musolinija, i doneo veliku patnju i zlostavljanje narodu Španije. Franko je uvukao svoj narod u građanski rat, okrećući brata protiv brata, oca protiv sina.

Tokom španskog građanskog rata, u proseku je oko 250 ljudi na dan bilo ubijano u Madridu, 150 u Barseloni i 80 u Sevilji. Neka ubistva su vršena zabijanjem eksera u glave ljudi.

Nemilosrdni masakri su se odigravali širom zemlje. U malom planinskom selu severno od

Madrida, na primer, 31 seljak je uhapšen zato što nije glasao za Franka i od njih je 13 odvedeno iz sela i ubijeno pored puta. Fašisti su ušli u grad sa 11.000 stanovnika u blizini Sevilje i ubili više od 300 ljudi. Kao rezultat nasilnih događaja koji su se odigrali na taj način, ubijeno je oko 800.000 ljudi tokom građanskog rata, a još 200.000 ljudi je pogubljeno Frankovom naredbom. Milioni su povređeni ili osakaćeni.

Franko je dao Hitleru celu populaciju jednog sela za testiranje njegovog oružja

Najveće pristalice fašiste Franka u ovom građanskom ratu bili su Hitler i Musolini. Franko nije ostavio podršku svojih saveznika bez nagrade: načinio je jedan od najsurovijih dogovora u istoriji, dajući male gradove, kao što je Gernika, nacistima na poklon da bi mogli na njima da testiraju svoje oružje.

U jutro 5. maja 1937. godine, ljudi malog grada Gernike probudili su se suočeni sa smrću koju su doneli veliki bombarderi i tone bombi, nova čuda nacističke tehnologije. Mali grad je bio napušten od strane Franka i prepušten nacističkim avionskim testovima.⁶²

Ovaj događaj je bio samo jedan od proizvoda iskrivljene filozofije koja je smatrala ljudska bića za laboratorijske životinje. Ta filozofija, koja je ostavila hiljade ljudi da umru samo da bi se testirala moć svog oružja i koja je obogaljila, ranila i mučila hiljade drugih, još uvek živi pod različitim maskama. To će se nastaviti sve dok opstaju darvinistička filozofija i slična zlostavljanja,

Nije bilo milosti čak ni za decu u španskom građanskom ratu čiji je Franko bio uzrok. Ljudi su odvođeni iz svojih kuća, bez razloga, i streljani. Nedužni ljudi su ubijani, osakaćivani i gubili su svoje porodice i voljene. Ovo je sve bio odraz fašističke nemilosrdnosti na dnevni život.

koja vide ljudska bića kao jednu vrstu životinje, i rat kao najefektivnije sredstvo napretka.

Pripremna uloga darvinizma u Prvom i Drugom svetskom ratu

U svojoj knjizi *Evropa posle 1870*, poznati britanski profesor istorije Džeims Džol objašnjava da je jedan od faktora koji je doveo do izbijanja Prvog svetskog rata bio verovanje evropskih vođa tog vremena u darvinističke ideje:

Videli smo kako su darvinističke ideje imale veliki uticaj na ideologiju imperijalizma na kraju 19. veka, ali je važno shvatiti koliko je bukvalno učenje o borbi za opstanak i o opstanku najsposobnijih uzeto od strane većine evropskih vođa u godinama koje su prethodile Prvom svetskom ratu. Austrougarski šef države, na primer, Franc Baron Konrad fon Hecendorf (Franz Baron Conrad von Hoetzendorff), pisao je u svojim memoarima posle rata:

“Čovekoljubive religije, moralna učenja i filozofske doktrine su svakako ponekad mogle da služe za slabljenje borbe za opstanak čovečanstva u svom prostom obliku, ali nikada neće uspeti u njenom uklanjanju kao pokretačkog motiva sveta... Ona je u saglasnosti sa velikim principom da su katastrofe svetskog rata, nastale kao rezultat pokretačkih sila u živo-

Leva strana: Situacija u Londonu, bombardovanom od strane nemačkih aviona u Drugom svetskom ratu.

tima država i ljudi, kao oluja koja po svojoj prirodi mora da isprazni samu sebe.”

Viđeno protiv ovakve vrste ideološke osnove, Konradovo insistiranje na potrebi za preventivnim ratom da bi se sačuvala Austro-ugarska monarhija, postaje razumljivo.

Videli smo takođe kako ova gledišta nisu ograničena na vojne cifre i da se Maks Veber (Max Weber), na primer, duboko zanimao za međunarodnu borbu za opstanak. Kurt Rajcler (Kurt Riezler), lični asistent i poverenik nemačkog kancelara Teobalda fon Betman-Holvega (Theobald von Bethmann-Hollnjeg), napisao je 1914: “Večno i apsolutno neprijateljstvo je suštinski svojstveno odnosima između ljudi; i neprijateljstvo koje opažamo svuda... nije rezultat nastranosti ljudske prirode, već je suština sveta i izvor samog života.”⁶³

Fridrih fon Bernardi (Friedrich von Bernhardi), general u Prvom svetskom ratu i nemački socijal-darvinista, takođe je bio jedan od tih vođa. “Rat je”, objavio je Bernardi, “biološka neophodnost”; “to je neophodno kao borba elemenata prirode”; on “daje biološki opravdanu odluku, pošto se njegove odluke zasnivaju na samoj prirodi stvari”.⁶⁴

Kao što smo videli, Prvi svetski rat se javio zato što su evropski mislioci, generali i vođe, videli rat, prolivanje krvi i zadavanje patnje kao vrstu “razvoja” i kao nepromenljiv zakon prirode. Ideološko nadahnuće koje je dovelo celu tu generaciju do propasti, sa tim potpuno pogrešnim idejama, ne predstavlja ništa drugo nego Darwinovi koncepti “borbe za život” i “naprednih rasa”. Dve godine pošto je Bernadi izrekao te reči, počeo je Prvi svetski rat, koji je trebao da donese biološki razvoj (!), ostavljajući za sobom osam miliona mrtvih, stotine gradova u ruševinama i milione ranjenih, obogaljenih, beskućnika i nezaposlenih. Koreni nacističkog rata, koji je počeo 21 godinu kasnije i ostavio nekih 50 miliona mrtvih, takođe leži u darvinizmu.

Hitler je često imao običaj da povezuje svoju politiku rata i genocida sa darvinizmom. Video je rat ne samo kao sredstvo za eliminisanje slabijih rasa, već takođe i kao silu za odstranjivanje slabijih članova gospodarske rase.

Nacistička Nemačka je hvalila rat delom zbog tog razloga, jer je u svom iskrivljenom mišljenju rat bio osnovni korak za napredak rase.

Evolucionista A. E. Vigam (A. E. Wiggam) je objasnio "verovanje da rat razvija ljude", na kome je Hitler zasnivao svoju politiku, u knjizi objavljenoj 1922. godine:

...U jednom periodu čovek je imao jedva nešto malo više mozga od svojih čovekolikih rođaka, majmuna. Ali, udaranjem, ujedanjem, bor-bom... i nadmudrivanjem neprijatelja, i činjenicom da su oni koji nisu imali dovoljno razuma i snage da to učine bili ubijani, mozak čoveka je postajao veliki, i dobio i mudrost i sposobnost...⁶⁵

Hitler je izvlačio podršku od evolucionista, kao što je bio Vigam, i video rat kao obavezu za one koji su želeli da prežive. On je to otvoreno izrazio u knjizi *Moja borba*:

Ceo prirodni svet je moćna borba između snage i slabosti - večna pobeda jakih nad slabima. Ne bi bilo ničega sem propadanja u celoj prirodi kada to ne bi bilo tako. Onaj koji želi da živi, mora da se bori. Onaj koji ne želi da se bori u ovom svetu gde je stalna borba zakon života, nema prava da postoji. Misliti drugačije, znači "uvrediti" prirodu. Nesreća, beda i bolesti su njen odgovor.⁶⁶

Ratovi 20. veka su doneli veliko razaranje ljudima.

Kada je darvinistička tvrdnja, da jaki ostaju posle borbe za opstanak i da se vrsta razvija ovim načinom, počela da se primenjuje na ljudska društva, ratovi su takođe počeli da budu smatrani kao neophodnost za razvoj čovečanstva. Na primer, Hitler je pripisao veličinu Nemačke eliminaciji ratom svojih slabijih članova tokom vekova. Iako Nemcima rat nije bio stran, ovo novo "naučno" opravdanje je bila sila za podupiranje svoje ratne politike.

Na drugom mestu, Hitler je tvrdio: "Ljudska civilizacija, kakvu poznajemo, ne bi postojala da nema neprekidnog rata."⁶⁷

Hekel je predložio, po pitanju rata, da divljačke metode Spartanaca, jedne od gradova-država koje su sačinjavale drevnu Grčku, treba da budu primenjene. Pisao je da su "ubijanjem sve, sem 'savršeno zdrave i jake dece', Spartanci 'neprestano bili odlične snage i živosti'."⁶⁸

Na rat je gledano kao na "nezamenljivi regulator" populacija širom Evrope, a ne samo u Nemačkoj. "Da nije rata", piše nemački socijal-darvinista Fridrih fon Bernardi, "verovatno bi niže i degenerisane rase prevazišle zdrave i mladalačke rase svojim bogatstvom i brojem. Proizvodna važnost rata leži u tome, da on prouzrokuje odabiranje, i prema tome, rat postaje biološka neophodnost".⁶⁹

Kao što smo videli iz dosadašnjeg opisa, Hitler i nacistički ideolozi koji su ga podržavali, videli su rat kao neophodnost, sa inspiracijom koju su izvlačili iz darvinizma. I primenom te neophodnosti, oni su doneli različite oblike bede sopstvenim ljudima i drugim ljudima u celom svetu. Sa te tačke gledišta, potpuno je korektno identifikovati Čarlsa Darvina kao jednog od onih koji su prvenstveno odgovorni za patnje koje su proživljene u Drugom svetskom ratu.

Profesor Dr. Džeri Bergman (Dr Jerry Bergman) prikazuje efekat darvinizma na Drugi svetski rat:

Činjenice su veoma jasne da su darvinističke ideje imale ogroman uticaj na nemačku misao i praksu... U stvari, darvinističke ideje su imale ogroman uticaj na izazivanje Drugog svetskog rata, gubitak 40 miliona života i na štetu od oko 6.000 milijardi dolara. Čvrsto ubeđen da je evolucija bila tačna, Hitler je video sebe kao savremenog spasioča čovečanstva... Odgajajući superiornu rasu, svet bi gledao na njega kao na čoveka koji je podigao čovečanstvo na viši nivo evolucije.⁷⁰

Naravno, bilo je bezroj ratova u svetu i pre nego što je Darwin izneo svoju teoriju. Ali, usled efekata ove teorije, ratu je po prvi put dato lažno odobrenje nauke. Maks Nordau (Max Nordau) je skrenuo pažnju na

Darvinistički diktatori i despoti, koji su verovali da će rat dovesti do napretka čovečanstva, pretvorili su 20. vek u jezero krvi. Oni su raširili zlostavljanje do svih krajeva sveta.

Darvinovu negativnu ulogu po pitanju ratova u članku nazvanom *Filozofija i moral rata* (The Philosophy and Morals of War), koji je ustalasio Ameriku:

Najveći autoritet svih zastupnika rata je Darwin. Od kada je teorija evolucije objavljena, oni mogu da pokriju svoj prirodni varvarizam Darwinovim imenom i da proglase svoje najdublje krvoločne instikte za poslednju reč nauke.⁷¹

Nije slučajno da je 20. vek video najkrvavije ratove koje svet poznaje, pošto je došao posle 19. veka koji je bio formiran idejama takvih materijalističkih ideologa kao što su Darwin, Marks i Frojd. Darwinizam je pripremio teorijsko i takozvano naučno tlo koje će se završiti ratom, a despoti koji su videli rat nezamenljivim za rast čovečanstva ubili su ukupno 60 miliona ljudi u oba svetska rata.

RATovi ŠIROM SVETA

Vijetnamski rat

Vijetnamski rat, u kome je više od milion ljudi ubijeno ili ranjeno na obe strane, i koji je ostavio mnogo ljudi da pati. Štaviše, mnogi od tih ljudi su primorani da kreću u rat hiljadama kilometara daleko od svojih domova.

Otac pokazuje južnovijetnamskim trupama svoje dete, koje je ubijeno dok su vladine sile gonile gerilce Vijet Konga.

Rat u Koreji

Rat u Koreji, koji je trajao između 1950. i 1953, doneo je veliku štetu nedužnim ljudima, starcima i deci. Ljudska bića su postala dovoljno surova da obaspu bombama nedužne ljude, a da i ne trepnu.

Džakarta

Tokom majskog ustanka u Džarkarti, gradska mrtvačnica je bila puna mrtvih ljudi. U borbama koje su se odigravale u zemlji, gradovi su uništavani i kola paljena.

Severna Irska

Duhovno slomljeni ljudi žive u strahu i bedi, a ulice su razorene kao rezultat terorističkih napada u decenijama dugim sukobima između Velike Britanije i Irske republikanske armije.

Gornja slika prikazuje situaciju iz 1972; slika desno situaciju iz 1986.

Liberija

Često videne scene nasilja
u domaćim okršajima.

Neo-nacisti

Čak i ako fašističke vođe, kao što su Hitler i Musolini, i nacističke organizacije povezane sa njima (SA, SS i Gestapo) ili Musolinijevi "crnokošuljaši" danas izgledaju kao stvar prošlosti, neo-nacističke organizacije koje slede njihove ideje su i dalje aktivne. Skorašnjih godina naročito, rasistički i fašistički pokreti su se ponovo probudili u mnogim evropskim zemljama. Na čelo tih pokreta dolaze neonacisti u Nemačkoj.

Neo-nacisti se sastoje od nezaposlenih huligana, zavisnika od droge i krvožednih tipova, i poseduju sve odlike fašističkog mentaliteta. Jedan novinski članak o neo-nacistima pokazuje koliko su oni privučeni krvlju i nasiljem:

Krv, oholost i fanatizam... Moguće je sažeti vrednosti članova fašističke grupe Olimpija u samo te tri reči. Danas organizacija ima 35.000 članova. I u svim njihovim očima se može videti neobična želja da se uzdignu.⁷²

Neo-nacisti su bili pod uticajem istih darvinističkih shvatanja kao i njihovi "velikani", Hitler i drugi nacistički lideri. Na stranama interneta, koje su postavili za nacističku i rasističku propagandu, može se doći do Darwinovih reči i hvaljenja Darvina, jer Darwin daje podršku svim neo-nacističkim pokretima i idejama. Na svojim stranama, prema tome, iznose darvinizam kao teoriju koja mora biti prihvaćena, bez osećanja potrebe za bilo kakvim činjenicama.

Fašizam još uvek preživljava. Napadi i narušavanja mira od strane neo-nacističkih grupa, naročito u Nemačkoj, česta su pojava. Neo-nacisti hvalje Darvina na svojim stranicama na internetu.

Napadi i ubistva koja neo-nacisti izvršavaju potpuno su surovi. Neo-nacisti uživaju u spaljivanju ljudi, njihovom zaplašivanju i mučenju male dece, a stranci su jedna od njihovih glavnih meta. Neo-nacisti otkrivaju svoju mržnju i neprijateljstvo prema strancima u svakom uglu svojih strana interneta i pokazuju tu mržnju na delu. Ova izjava o strancima pojavila se na jednom neo-nacističkom sajtu:

Na primer, da je danas u mojoj moći, voleo bih da vidim veliki deo stranaca u gasnim komorama.⁷³

Ime na kome neo-nacisti zasnivaju svoje neprijateljstvo prema strancima je ponovo Čarls Darvin. Neo-nacisti misle da obezbeđuju takozvano naučno objašnjenje za svoju mržnju prema strancima davanjem izvoda iz Darvinovih pogrešnih i neinteligentnih tvrdnji u vezi sa njima. Na poslednjoj strani ovog poglavlja možete videti neke neo-nacističke sajtove na internetu koji hvale Darvina i pokazuju vrstu stvari koje imaju da kažu o strancima.

Ovi incidenti su samo deo rasističkih napada protiv stranaca. Napadi i ubistva od strane ovih fašističkih grupa, naslednika Darvina i fašista kao što je Hitler, i dalje se nastavljaju. Zakonske mere neće biti dovoljne da se zaustave ovi nehumani napadi

Neo-nacističke internet strane. Na ovim stranama neo-nacisti, koji slave Darvina, usmeravaju uvrede i pretnje strancima.

tih grupa. Siguran način da se oni zaustave je pokretanje ozbiljnog ideološkog rata, pored zakonskih mera. Nečuvene radnje koje izvršavaju ti ljudi, koji vide rasizam kao zakon prirode, neće se zaustaviti dok se darvinističke ideje naučno ne obore.

Stern (broj: 40/1992) piše:
Nemačka u padu

Svakoga dana vide se napadi kamenicama i zapaljivim bombama na izbegličke kampove. Javna mržnja prema strancima raste; vlada strah za budućnost. Političari su bespomoćni. Pokret desnog krila u Nemačkoj se posmatra sa strepnjom iz inostranstva. Kuda zemlja ide?

Deutschland im Herbst

Täglich werden Asylwerberheime mit Steinen und Brandbomben angegriffen. In der Bevölkerung machen sich Zukunftsangst und Ausländerfeindlichkeit breit. Politiker taktieren hilflos. Im Ausland wächst die Sorge über den Rechtsruck in Deutschland. Wohin treibt dieses Land?

Blank-cartridge gun into the air. Two slugs hit the bus behind him. When the bus arrived at the training center, they grabbed Muhammad and beat him. One beat him while the other pummeled him with his fists. When he fell to the ground, he was repeatedly kicked in the face with their steel-toed army combat boots.

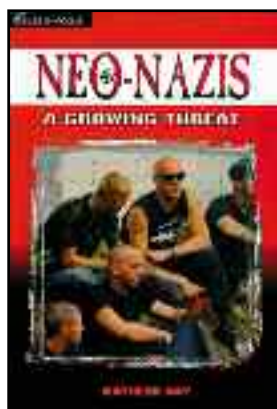
"I wasn't surprised about the attack," says Muhammad, whom injured fans requested extensive surgery. "The abuse has ceased and will cease, for it was the first time that I was beaten up and I've been struck ever since. When I see the Gladiators—the 'hulk-heads'—I look around for other people or their fellow students if they attack me. Though I've not seen they'd help me, nobody came to my rescue when I was beaten up at the school," such incidents are commonplace in Germany's newspapers. What does it say the front page discusses this is the stunning price tag on the outside to bring the war into the German institutions.

THUS Some displaced youths in the east are heading towards neo-Nazi groups

Stern (broj: 40/1992) piše:
 Pesme radikalne desnice formiraju muziku marša za nasilna dela usmerena prema strancima. Mladi ljudi, čiji se broj sve više povećava, podstrekuje se ovim agresivnim ritmovima.

4. POGLAVLJE

DARVINIZAM: IZVOR KOMUNISTIČKOG DIVLJAŠTVA

Ideologija koja je donela najveću štetu čovečanstvu nasiljem i divljaštvom - ispunila vek koji smo upravo ostavili za sobom i koja je najraširenija u svetu, je van svake sumnje komunizam. Komunizam, koji je dostigao svoj istorijski vrhunac sa dva nemačka filozofa Karlom Marksom i Fridrihom Engelsom (Friedrich Engels) u 19. veku, prolio je toliko krvi u svetu da je ostavio čak i naciste i imperijaliste za sobom. On je doveo je smrti nedužnih ljudi i širenja nasilja, straha i beznađa u čovečanstvu. Čak i danas, kada neko govori o zemljama gvozdene zavese, i Rusiji, javljaju se slike o zajednicama kojima vlada tama, magla i beznađe, beživotne ulice, problemi i strah. Bez obzira što se smatra da je komunizam srušen 1991, delovi koje je ostavio za sobom i dalje postoje. Bez obzira koliko može da bude "liberalizovan" jedan deo "nepopravljivih" komunista i marksista, materijalistička filozofija - tamna strana komunizma i marksizma koja je okrenula ljude od religije i moralnosti, i dalje nastavlja da utiče na te ljude.

Ideologija koja je raširila teror na sve krajeve sveta, u stvari predstavlja ideju koja ide unazad do drevnih vremena. Dijalektika je bila verovanje da je celokupni razvoj u svemiru proizašao kao rezultat sukoba. Zasnovano na tom verovanju, Marks i Engels su započeli analizu istorije sveta. Marks je tvrdio da je istorija čoveka istorija sukoba, da je tekući sukob bio između radnika i kapitalista, i da će se radnici uskoro pobuniti i započeti komunističku revoluciju.

Najizrazitija odlika ova dva osnivača komunizma bila je ta da su, kao i svi materijalisti, i oni gajili veliku mržnju prema religiji. Marks i Engels su bili potvrđeni ateisti i videli su odbacivanje religijskih uverenja osnovnim sa tačke gledišta komunizma.

Osnivači komunizma,
Karl Marks (desno) i
Fridrih Engels (levo).

PROPAST MARKSISTIČKOG GLEDIŠTA ISTORIJE

Karls Marks, osnivač komunizma, primenio je Darwinove ideje koje su duboko uticale na njega, na dijalektički proces istorije. Po Marksu, društvo je prošlo kroz različite faze u istoriji, a faktor koji je odredio te faze bila je promena sredstava za proizvodnju i proizvodnih odnosa. Po tom gledištu, ekonomija je odredila sve ostalo. Istorija je prošla kroz evolucione stupnjeve: primitivno društvo, robovsko društvo, feudalno društvo, kapitalističko društvo i poslednji stupanj, komunističko društvo.

Pa ipak, i sama istorija je pokazala da Marksov predloženi evolucionarni period nije posedovao nikakvu opravdanost. Ni u jednom vremenu u istoriji nije viđeno ni jedno društvo koje je prošlo kroz Marksove predložene evolucione stupnjeve. Suprotno tome, moguće je videti sisteme, za koje je Marks tvrdio da dolaze pre ili posle, u isto vreme u istom društvu. Dok jedan deo zemlje živi u sistemu sličnom feudalnom, kapitalistička pravila mogu da se primenjuju u drugom regionu. Iz tog razloga, nema nikakvog dokaza da prelaz sa jednog sistema na drugi prati evolucionarni obrazac koji su izneli Marks i teorija evolucije.

Sa druge strane, ni jedno od Marksovih proročanstava u vezi budućnosti nije se obistinilo. Shvatilo se da Marksova teorija

nije primenjiva već deset godina posle Marksove smrti. Marks je tvrdio da će se u jednoj za drugom, u većini razvijenih kapitalističkih zemalja, odigrati komunističke revolucije, ali se tako nešto nije desilo. Lenjin, jedan od Marksovih najvećih sledbenika, pokušao je da objasni zašto se te revolucije nisu odigrale i onda izneo druga proročanstva, da će se komunističke revolucije odigrati u zemljama trećeg sveta. Ipak, sve Lenjinove tvrdnje pokazale su se netačne u istoriji. U naše vreme, broj zemalja u kojima vlada komunizam može se prebrojati na prste jedne ruke. Štaviše, marksizam je koristio silu u regionima u kojima je došao na vlast, a došao je na vlast ne javnim pokretima, kao što je tvrdeno, već diktatorskim pritiskom.

Ukratko, skorašnja istorija je u potpunosti opovrgla marksističku filozofiju koja je predviđala period istorijske evolucije. Teorije kao što su "dijalektika istorije" i "istorijska evolucija", opisane u mnogim knjigama od strane materijalističkih ideologa, kao što su Marks i Engels, samo su proizveli mašte.

Ali, Marksu i Engelsu je nedostajala jedna značajna stvar: da bi privukli širu javnost, morali su da daju svojoj ideologiji naučni izgled. I opasan savez koji je doveo do bola, haosa, masovnih ubistava, okretanja brata protiv brata i separatizma u 20. veku, tada se pojavio. Darwin je predložio svoju teoriju evolucije u svojoj knjizi *Poreklo vrsta*. I zanimljivo je da su osnovne tvrdnje koje je izneo, bile upravo ona objašnjenja koja su Marks i Engels tražili. Darwin je tvrdio da su se živi organizmi pojavili kao rezultat "borbe za opstanak" ili "dijalektičkog sukoba". Štaviše, on je negirao stvaranje i odbacio religijska uverenja. Za Marksa i Engelsa to je bila prilika koju nisu smeli da propuste.

Marksovo i Engelsovo divljenje Darvinu

Darvin je bio od tako velikog značaja za komunizam da je samo nekoliko meseci pošto je Darwinova knjiga objavljena, Engels pisao Marksu: "Darvin, koga upravo čitam, je izvanredan."⁷⁴

Marks je pisao Engelsu 19. decembra 1860. govoreći: "Ovo je knjiga koja sadrži osnovu, u prirodnoj istoriji, za naše gledište."⁷⁵

U pismu koje je Marks pisao Lasalu (Lassalle), svom prijatelju socijalisti, 16. januara 1861, rekao je: "Darvinova knjiga je veoma važna i služi mi kao osnova u prirodnoj nauci za klasnu borbu u istoriji",⁷⁶ otkrivajući tako značaj teorije evolucije za komunizam. Marks je otkrio svoje simpatije prema Darvinu posvećujući mu svoj najznačajniji rad, *Kapital* (Das Kapital). U Darwinovoj kopiji Marksovog prvog izdanja nalazi se posveta Marksa, u kojoj opisuje sebe kao "iskrenog poštovaoca" ovog engleskog prirodnjaka.⁷⁷

Engels je takođe posvetio svoje divljenje Darvinu na drugom mestu:

Priroda je test dijalektike i mora se reći... da u krajnjem slučaju, priroda radi dijalektički, a ne metafizički... U tom smislu, Darwin mora da bude istaknut pre svih.⁷⁸

Engels je hvalio Darvina i Marksa kao da su isti, rekavši: "Kao što je Darwin otkrio zakon evolucije u organskoj prirodi, tako je Marks otkrio zakon evolucije u ljudskoj istoriji."⁷⁹

U drugom svom radu, Engels je istakao Darwinov značaj zato što je razvio teoriju suprotstavljenu religiji.

On (Darvin) je zadao najjači udarac metafizičkoj koncepciji prirode svojim dokazom da je sadašnji organski svet - biljke, životinje i posledično tome i čovek - produkt procesa evolucije koji se odigrava milionima godina.⁸⁰

Kao i ovde, Engels je odmah pokazao kako je prihvatio Darwinovu teoriju pišući članak nazvan "Uloga koju je imao rad u prelasku od majmuna do čoveka" (The Part Played by Labour in the Transition from Ape to Man).

Američki istraživač Konvej Zirke (Conway Zirkle) objašnjava zašto su osnivači komunizma odmah prihvatili Darwinovu teoriju.

Marks i Engels su prihvatili evoluciju skoro trenutno, nakon što je Darwin objavio knjigu *Poreklo vrsta*. Evolucija, naravno, je bilo upravo ono što je osnivačima komunizma trebalo, da bi objasnili kako je čovečanstvo moglo da nastane bez posredovanja bilo kakve nadprirodne sile i posledično tome, mogla je da bude korišćena da podrži osnivanje njihove materijalis-

tičke filozofije. Darwinovo tumačenje evolucije - da je evolucija nastala delovanjem prirodnog odabiranja - dala im je alternativnu hipotezu preovladajućem teleološkom objašnjenju uočene činjenice da su svi oblici života prilagođeni na svoje uslove sredine.⁸¹

Tom Betel, iz Časopisa *Harper's Magazine*, objašnjava suštinsku vezu između Marksa i Darvina na sledeći način:

Marks se divio Darwinovoj knjizi ne iz ekonomskih razloga, već zbog nečeg suštinski važnijeg, da je Darwinov svemir bio čisto materijalistički i da njegovu objašnjenje više nije uključivalo bilo kakvo pozivanje na nevidljive, nematerijalne uzroke van ili "iznad" njega. U tom značajnom pogledu, Darwin i Marks su istinski drugovi.⁸²

Danas je veza između darvinizma i marksizma očigledna istina koju svi prihvataju. Marksovi biografi uvek to jasno iznose. Na primer, biografija Karla Marksa opisuje tu vezu na sledeći način:

"Darvinizam je predstavio čitav niz tvrdnji koje podržavaju marksizam i koje dokazuju i razvijaju njegovu teoriju. Širenje darvinističkih i evolucionih ideja stvorilo je plodno tlo za marksističke ideje koje su trebale da budu prihvaćene od strane radničke klase... Marks, Engels i Lenjin su davali veliku vrednost Darwinovim idejama i isticali njegov naučni značaj, i na taj način je širenje tih ideja bilo ubrzano."⁸³

Kao što smo videli, Marks i Engels su bili oduševljeni da veruju da je Darwinov koncept evolucije formirao naučnu podršku za njihov sopstveni ateistički pogled na svet. Ali, ovo oduševljenje se pokazalo prevremenim. Teorija evolucije je doživela široko prihvatanje zato što je bila predložena u primitivnoj naučnoj sredini 19. veka i bila je puna grešaka kojima su nedostajale bilo kakve vrste naučnih dokaza. Nauka, koja se razvila u drugoj polovini 20. veka, otkrila je neopravdanost teorije evolucije. To je značilo propast komunističkog i materijalističkog mišljenja, isto koliko i darvinizma. (Za više detalja videti knjigu *Obmana evolucije* (The Evolution Deceit) Haruna Jahija.) Ali, pošto su naučnici sa materijalističkim gledištima znali da je propast darvinizma takođe značilo propast njihovih sopstvenih ideologija, pokušali su da svim mogućim metodama prikriju od ljudi propast darvinizma.

Divljenje Marksovih i Engelsovih sledbenika prema Darwinu

Sledbenici Marksa i Engelsa, koji su doneli smrt milionima ljudi i koji su bili razlog što stotine miliona drugih živi u bolu, strahu i nasilju, prihvatili su teoriju evolucije sa velikom radošću i zanimanjem.

Džon N. Mur (John N. Moore) govori o vezama između evolucije i sovjetskih vođa koji su primenili Marksove i Engelsove ideje u Rusiji:

Mišljenje vođa Sovjetskog Saveza duboko je ukorenjeno u evolucionom gledištu.⁸⁴

Lenjin je bio taj koji je ostvario Marksov projekat komunističke revolucije. Lenjin, vođa komunističkog boljševičkog pokreta u Rusiji, imao je za cilj da oružanom silom svrgne carski režim u Rusiji. Haos posle Prvog svetskog rata dao je boljševicima priliku koju su tražili. Sa Lenjinom na čelu, komunisti su

preuzeli vlast oružjem oktobra 1917. Posle revolucije, Rusija je bila scena krvavog trogodišnjeg građanskog rata između komunista i pristalica cara.

Kao i druge komunističke vođe, Lenjin je često naglašavao da je Darvinova teorija bila suštinska osnova dijalektičke materijalističke filozofije. Jedna od ovih izjava otkriva njegovo gledište darvinizma:

Darvin je učinio kraj verovanju da životinjske i biljne vrste nemaju međusobne srodnosti, i da su stvorene od strane Boga i time nepromenljive.⁸⁵

Trocki (Trotsky), koji je bio najznačajniji arhitekta boljševičke revolucije posle Lenjina, ponovo je dao veliki značaj darvinizmu. On je izneo svoje divljenje Darvinu na sledeći način:

Darvinovo otkriće je najveći trijumf dijalektike u celoj oblasti organske materije.⁸⁶

Posle Lenjinove smrti 1924, Staljin, nadaleko smatran za najkrvavijeg diktatora u istoriji sveta, došao je na čelo komunističke partije. Tokom 30 godina njegovog vladanja, Staljin je pokušao da dokaže šta je to stvarno surovi komunistički sistem.

Staljinov prvi značajni korak je bio da u ime države preuzme polja seljacima koji su sačinjavali 80% populacije Rusije. U ime ove politike kolektivizacije, koja je imala za nameru da ukine privatnu svojину, svi ruski usevi seljaka sabirani su od strane naoružanih službenika. Kao rezultat toga, nastala je užasna glad. Milioni žena, dece i starijih, koji nisu mogli da pronađu

Lenjin i Trocki

Staljin, jedan od najkrvavijih imena u istoriji, uzrok ubijanja desetina miliona ljudi, smrti od gladi i bede, i ostavljanja miliona ljudi bez domova i posla.

ništa za jelo, završili su svoje živote umirući od gladi. Ukupan broj mrtvih samo na Kavkazu bio je jedan milion.

Staljin je poslao stotine hiljada ljudi, koji su pokušali da se odupru njegovoj politici, u sibirske surove radničke logore. Ti logori, u kojima su zatvorenici radili do smrti, postali su grob većini tih ljudi. Na drugoj strani, desetine hiljada ljudi su pogubljeni od strane Staljinove tajne policije. Milioni ljudi su bili primorani da se isele u najudaljenije krajeve Rusije.

Ovom krvavom politikom, Staljin je ubio oko 20 miliona ljudi. Istoričari su otkrili da mu je to divljaštvo davalo veliko lično zadovoljstvo. Bilo mu je zadovoljstvo da sedi za svojim stolom u Kremlju i da pregledava liste onih koji su umrli u koncentracionim logorima ili koji su pogubljeni.

Osim njegovog ličnog psihološkog stanja, glavni uticaj koji ga je naveo da postane takav surovi ubica bila je materijalistička filozofija u koju je verovao. Staljinovim sopstvenim rečima, suštinska osnova te filozofije bila je Darwinova teorija evolucije. On je objasnio značaj koji je pridavao Darwinovim idejama:

Postoje tri stvari koje činimo da bi oslobodili umove naših studenata. Moramo da ih naučimo starosti Zemlje, geološkom poreklu i Darwinovim učenjima.⁸⁷

Dok je Staljin još bio živ, njegov bliski prijatelj iz detinjstva opisao je kako je Staljin postao ateista, u knjizi *Putokazi u Staljinovom životu* (Landmarks in the Life of Stalin):

U vrlo ranom dobu, dok je još uvek bio učenik u crkvenoj školi, drug Staljin je razvio kritički um i revolucionarna osećanja. Počeo je da čita Darvina i postao je ateista.⁸⁸

U istoj knjizi, G. Glurdžice (G. Glurdjidze), Staljinov prijatelj iz detinjstva, seća se kako je Staljin prestao da veruje u Boga i kako mu je rekao da je razlog za to bila Darwinova knjiga, terajući ga da je takođe pročita.⁸⁹

Jedan značajan pokazatelj Staljinove slepe vere u teoriju evolucije je bilo odbacivanje Mendelovih genetičkih zakona od strane sovjetskog obrazovnog sistema u periodu kada je došao na vlast. Ti zakoni, koji su prihvaćeni od strane celog naučnog sveta od početka 20. veka, negirali su Lamarkovu tvrdnju da se "stečene osobine mogu preneti na naredne generacije". Ruski naučnik Lisenko (Lysenko) je video to kao težak udarac teoriji evolucije i u isto vreme kao veliku opasnost, i izneo je Staljinu svoje ideje. Staljin je bio impresioniran Lisenkovim idejama i postavio ga je za šefa zvaničnih naučnih organizacija. Na taj način, genetička nauka, koja je zadala težak udarac evoluciji, nije prihvaćena u naučnoj zajednici i školama Sovjetskog Saveza do Staljinove smrti.

U Staljinovom periodu, Sovjetski Savez se pretvorio u sredinu haosa u kojoj su životi miliona ljudi bili neprestano pod pretnjom i u kojoj su mogli da budu oteți, iako nedužni za bilo kakav zločin, u bilo kom trenutku, da bi prozlatili kroz nezamisliva mučenja. Ne samo komunizam, već je i istorija fašizma, takođe, puna takvih stavova.

Neki tumači istorije upadaju u grešku kada procenjuju te događaje, pokušavajući da pokažu da je osnovni uzrok za svo to divljaštvo i nemilosrdnost bio taj da su ljudi kao Lenjin, Staljin, Mao, Hitler i Musolini imali neuravnotežene i psihopatoške prirode. Kakva je verovatnoća, da ceo svet upadne u ruke psihološki neuravnoteženih ljudi u isto vreme?

Očigledna i definitivna istina jeste da su svi ovi ljudi i ideologije pili iz istog bunara, i da su svi prikazivani kao opravdani i kao jedini put od strane istog izvora. Ukratko, postojala je još jedna strana iza tih ljudi koja nosi krivicu. Uzrok zbog koga su ove nehumane i neuravnotežene vođe vukle milione ljudi za sobom i koji im je dozvolio da vrše zločine, bila je prividna naučna sila i podrška koja im je data od strane materijalističke filozofije i darvinizma.

Mao Ce Tung: Darwinov i Marksov ambasador u Kini

Dok je Staljin vodio svoj totalitaristički režim, drugi komunistički režim, koji je video darvinizam kao svoju naučnu podršku, osnovan je u Kini. Komunisti pod vođstvom Mao Ce Tunga došli su na vlast 1949. posle dugog građanskog rata. Mao je postavio zlostavljajući i krvavi režim, isto kao i njegov saveznik Staljin, koji mu je davao podršku. Kina je postala scena bezbrojnih političkih pogubljenja. U narednim godinama, Maovi mladi militaristi, poznati kao "crveni čuvari", uvući će zemlju u atmosferu krajnjeg terora.

Mao je otvoreno objavio filozofsku osnovu sistema koji je uspostavio, govoreći: "Kineski socijalizam je zasnovan na Darvinu i teoriji evolucije."⁹⁰

Pošto je bio marksista i ateista, i čvrsto verovao u evolucionizam, Mao je naredio da materijal za čitanje, korišćen u tom ranom dobu "velikog koraka unapred" pismenosti, budu dela Čarlsa Darvina i drugi materijali koji podupiru evolucionistički pogled na svet.⁹¹

Kada su kineski komunisti došli na vlast, uzeli su teoriju evolucije kao osnovu svoje ideologije. U stvari, kineski intelektualci su prihvatili teoriju evolucije mnogo ranije:

Tokom 19. veka, zapad je smatrao Kinu za usnulog diva, izolovanog i zaglubljenog u drevne tradicije. Nekoliko Evropljana je shvatilo koliko su žudno kineski intelektualci prigrlili darvinističke evolucione ideje i videli u njima podstrek za napredak i promenu. Po kineskom piscu Hju Šihu (Hu Shih) (*Žive filozofije* (Living Philosophies, 1931)), kada je knjiga Tomasa Hakslija *Evolucija i etika* (Evolution and Ethics) objavljena 1898, odmah je odobrena i prihvaćena od strane kineskih intelektualaca. Bogati ljudi su sponzorisali jeftina kineska izdanja da bi mogla da budu široko raspodeljena masama.⁹²

Tako su ljudi koji su se okrenuli komunizmu i vodili komunističku revoluciju bili ti intelektualci koji su bili pod brzim uticajem darvinističkih ideja.

Kini nije bilo teško, čak i sa njenim mnogim dubokim panteističkim uverenjima i istorijom, da uvede jaram darvinizma i komunizma. U članku u časopisu *New Scientist*, kanadski darvinistički filozof Majkl Ruse (Michael Ruse) kaže, u vezi Kine ranog 20. veka:

Te ideje su se odmah ukorenile, jer Kina nije imala urođene intelektualne i religijske prepreke prema evoluciji koje su često postojale na zapadu. Zaista u nekim pogledima, Darwin je izgledao skoro kao Kinez!... Taoistička i neo-konfučijanska misao oduvek je naglašavala "materijalnost" ljudi. To da smo jedno sa životinjama, nije bio veliki šok... Danas, zvanična filozofija je marksistički lenjinizam

Mao Ce Tung

(svoje vrste). Ali, bez sekularnog materijalističkog pristupa darvinizmu (koji sada označava široku društvenu filozofiju), tlo ne bi bilo spremno za Maoa i njegove revolucionare da poseju svoje seme i požanju svoj usev.⁹³

Kako je Majkl Ruse naveo, sa čvrstim prihvatanjem darvinističkih ideja Kina je lako primila komunizam. Kineski narod, zaveden darvinističkim idejama, stajao je i gledao sve masakre Mao Ce Tunga, jednog od najneobuzdanijih ubica u istoriji.

Komunizam je bio uzrok gerilskih sukoba, krvavih činova terorizma i građanskog rata u puno zemalja, ne samo u Kini.

Komunistička ideologija, koja je donela krvoproliće svetu na taj način tokom 150 godina, bila je uvek rame uz rame sa darvinizmom. Čak i danas, komunisti su najistaknutije pristalice darvinizma. Kad god neko pogleda na te krugove koji tvrdoglavo podržavaju teoriju evolucije, u skoro svakoj zemlji vidi marksiste u prvim redovima. Jer, kao što je Karl Marks rekao, teorija evolucije formira osnovu komunističke ideologije sa aspekta prirodnih nauka. Zato ona daje komunističkom nedostatku religije svoju najznačajniju lažnu naučnu potporu.

Osnova saveza između darvinizma i komunizma: mržnja prema religiji

Kako je ranije objašnjeno, najznačajniji razlog za vezivanje materijalista i komunista za darvinizam je prividna podrška koju darvinizam daje ateizmu. Materijalistička filozofija je postojala tokom istorije, ali do 19. veka većina filozofa je bila ograničena samo na teorijske knjige. Najznačajniji razlog tome bio je da je do tog vremena najveći broj naučnika verovao u Boga i u realnost stvaranja. Ali, u 19. veku materijalistička filozofija i darvinova teorija počele su da se primenjuju na prirodne nauke. Darvinizam je bio glavna osnova za nereligioznu materijalističku kulturu koja je obeležila 19. vek i koja je otkrila svoje efekte najviše u 20. veku.

Ideologije rođene iz te materijalističke kulture, kao što smo ispitali, zapalile su vatre dva velika svetska rata, bezbrojnih građanskih ratova i činova terorizma, genocida, istrebljivanja i divljaštva. Na račun tih katastrofa, desetine miliona ljudi su izgubili svoje živote, a stotine miliona je bilo sramno zlostavljano i moralo da trpi najgori tretman.

Teroristi na koje je uticalo darvinističko materijalističko gledište, kao životinje za koje su tvrdili da su potekli od njih, otišli su u planine i živeli u pećinama u užasnim uslovima. Mogli su da ubiju ljude bez premišljanja i da ubijaju bebe, starije i nedužne. Pošto nisu videli ni sebe ni druge ljude kao bića stvorena od strane Boga sa umom, savešću i razumevanjem, radili su jedni drugima ono što ni životinje ne rade životinjama. Staljinovo razaranje desetina crkava i džamija samo je jedan pokazatelj mržnje komunizma prema religiji.

U svojoj knjizi *Dug rat protiv Boga* (The Long War Against God), Henri Moris (Henry Morris) opisuje tu vezu na sledeći način:

Uprkos svojih naučnih nedostataka, navodni naučni karakter evolucije je korišćen da bi se opravdale razne vrste bezbožnih sistema i praksi.

Najuspešniji od njih, do sada, izgleda da je komunizam, i njegovi sledbenici širom sveta bili su zavedeni da misle da komunizam mora da je ispravan, jer je zasnovan na nauci evolucije.⁹⁴

Neprijateljstvo koje su komunizam i materijalizam imali prema religiji pokazalo se u nasilju tokom boljševičkog ustanka. Crkve i džamije su rušene, a među kategorijama koje su izbačene iz “novog socijalističkog društva”, značajno mesto su imali religiozni ljudi. Uprkos činjenici da su većinu društva činili religiozni ljudi, oni su bili sprečavani od vršenja svojih religijskih obaveza. Da bi sprečili ljude da odlaze na molitvu, koncept ubičajnog dana odmora je uklonjen. Svi bi radili pet dana, ali dan odmora bi mogao da bude bilo koji. Te mere su namerno uvedene od strane komunista “da bi ubrzale borbu za eliminisanje religije”.⁹⁵ Posle toga, 1928. i 1930, porezi koje su religiozni ljudi plaćali povećani su deset puta, njihovi kuponi za hranu su im uzimani i više nisu mogli da koriste zdravstvene usluge, što je značilo da više nisu uživali nikakva građanska prava; često su bili hapšeni, uklanjani sa svojih mesta i slati u izbeglišta. Do 1936, oko 65% džamija i 70% crkava je uništeno.

Neke od najnasilnijih mera protiv religije vršene su u Albaniji. Komunistički vođa Albanije, poznat da nije bio religiozan, bio je Enver Hodža, koji je 1967. proglasio Albaniju prvom zemljom "bez religije". Religiozni ljudi bi bili odvođeni u pritvor bez razloga, a neki od njih bi bili ubijani dok su u pritvoru. 1948. godine dva sveštenika i 5.000 religioznih ljudi je ubijeno. Mesečni časopis *Nendori* je objavio da je 2.169 džamija i crkava zatvoreno.

Razlog za svu ovu praksu je bio, bez senke sumnje, komunistički cilj formiranja društava koja bi slepo negirala postojanje Boga, koja ne bi imala ništa sa religijom i koja bi jedino verovala u i cenila materijalne stvari. U

stvari, to je bila jedna od glavnih komunističkih meta, zato što su komunističke vođe znale da su jedino mogle da upravljaju onako kako su želeli sa ljudima koji bi postali kao mašine i bezosečajni, i najvažnije od svega, u društvu bez straha od Boga koje bi mogli da nateraju da izvršavaju koliko god ubistava i koliko god zlostavljanja su želeli. Tvrdnje darvinizma, koje daju podršku ateizmu i koje opravdavaju razne vrste zlostavljanja, surovosti, sukoba i ubijanja, zabranjenih u religiji, na taj način su ohrabrivale sve vrste ideologija koje su prolivale krv i smatrale ljudske živote za bezvredne u 20. veku. Zbog toga je poslednji vek bio pun neprestanih ratova, masakra, pobuna, činova nasilja, borbi i neprijateljstva.

Tokom boljševičke revolucije, i posle nje, bilo je mnogo napada na religiju. Crkve i džamije su rušene. Umetnička dela u crkvama su opljačkana, kao što se može videti na slikama.

Zlostavljanje i nasilje nametnuto svetu od strane darvinističkih komunista

Anarhija i teror su dva nezamenljiva sredstva marksizma i komunizma. Marksistička težnja prema terorizmu i nasilju pojavila se u eksperimentu Pariske komune dok je Marks još uvek bio živ. Terorizam je naročito postao nezamenljiv deo komunističke ideologije sa Lenjinom, dok je pretvarao Marksovu teoriju u praksu. Komunisti prolivaju krv miliona ljudi u svim delovima sveta i čine da ljudi podležu bolu, strahu i nasilju uspostavljajući terorističke organizacije. Kao što će se videti na narednim stranama, danas su sve komunističke vođe ostale u sećanju po zlostavljanju i ubistvima koja su izvršavali. Pa ipak, uprkos tome, neki krugovi još uvek pokrivaju svoje zidove slikama tih nemilosrdnih ubica krvavih ruku i još uvek prihvataju te sadiste za svoje učitelje.

Bez obzira koliko neki komunisti tvrde da nasilje i terorizam nisu komunistička praksa i da su se oni samo odigrali u nekim pojedinačnim primenama komunizma, i bez obzira koliko pokušavaju da opravdaju komunizam, postoji neopovrgljiva istina: Osnivači komunizma su lično branili nasilje i terorizam, i videli ih neophodnim za svoju ideologiju. Američki politički naučnik Semjuel Frensis (Samuel Francis) imao je da kaže sledeće po tom pitanju:

Komunistička revolu-cija je bila veoma krvava. Desetne miliona ljudi su masakrirani i surovo ubijeni. Komunističke vođe su naredivale da svako ko im se suprostavi treba da bude ubijen.

Marks i Engels su uglavnom bili izričiti u insistiranju da će revolucija uvek biti nasilna i da revolucionari moraju da koriste nasilje protiv vladara, a ponekad su izražavali podršku terorizmu.⁹⁶

Karls Marks je rekao: "Ustanak je veština isto koliko i rat", i uzeo te reči od Dentona (Danton), jednog od najistaknutijih imena u "revolucionarnoj politici" kao princip: "Napad, napad i ponovo napad!"⁹⁷ Postoje jasne Lenjinove izjave u vezi neophodnosti sistematskog korišćenja terorizma. Evo nekih od njih:

U stvarnosti, država nije ništa sem mašine za potčinjavanje jedne klase drugoj. Diktatura je vladavina zasnovana direktno na sili i nije ograničena zakonima... Revolucionarna diktatura proleterijata je vladavina dobijena i održavana upotrebom nasilja od strane proleterijata protiv buržoazije, vladavina koja nije ograničena bilo kakvim zakonima.⁹⁸

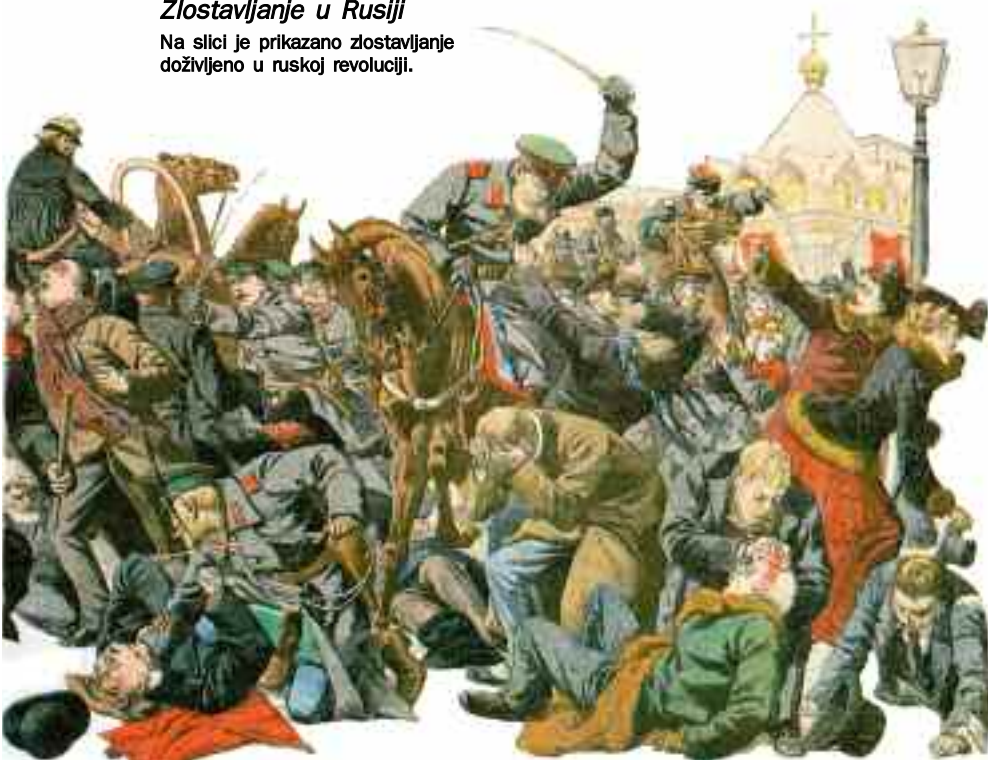
Uopšte nismo protiv političkih ubistava... Samo u direktnoj, neposrednoj vezi sa masovnim pokretom, mogu i moraju pojedinačni činovi terorizma da imaju svoju vrednost.⁹⁹

Da bi došli na vlast klasno svesni radnici moraju da pridobiju većinu na svoju stranu. Dogod se nasilje ne koristi protiv ljudi, nema drugog puta do vlasti.¹⁰⁰

Govoreći na skupu radnika, Lenjin je dao zastrašujuću izjavu o tome koliko je terorizam bio nezamenljiv za njih:

Zlostavljanje u Rusiji

Na slici je prikazano zlostavljanje doživljeno u ruskoj revoluciji.

Rezultati gladi iz 1921-1922, koju je doneo komunistički režim, bili su krajnje bolni. Slike pokazuju ljude koji su umrli od gladi.

Ako se mase ne pobune spontano, ništa od ovoga neće dovesti ni do čega... Dogod ne uspemo da tretiramo one koji sumnjaju onako kako zaslužuju - metkom u glavu - nećemo nigde stići.¹⁰¹

Jedan od najznačajnijih vođa oktobarske revolucije u Rusiji, Trocki, kaže sledeće, kako bi potvrdio Lenjinove reči:

Ali, revolucija zahteva od revolucionarne klase da postigne svoj cilj svim raspoloživim metodama: ako je neophodno - oružanim ustankom; ako je neophodno - terorizmom.¹⁰²

Trocki je otišao još dalje u drugom govoru:

Naš jedini izbor sada je građanski rat. Građanski rat je borba za hleb... Živeo građanski rat!¹⁰³

Ti principi takvih komunističkih teoretičara kao što su Lenjin i Trocki, primenjeni su u praksu u boljševičkoj revoluciji u Rusiji. Tokom revolucionarnog perioda u jesen 1917, počeli su masakri velikih razmera, pljačke i neverovatno nasilje. Oni ljudi koji su bili protiv revolucije, ili za koje se pretpostavljalo da su protiv revolucije, okupljani su bez razloga, hapšeni i ubijani; kuće su pljačkane i rušene. Terorizam, koji je počeo sa Lenjinom i Trockim, nastavio se i postao još gori u Staljinovo vreme.

Harison E. Salizburi (Harrison E. Salisbury), iz časopisa *The New York Times*, opisao je zatvoreničke logore sovjetskog sistema kao:

... Ceo kontigent terora... u poređenju sa onim gde je izvršeno stotine hiljada pogubljenja i milione smrti u sovjetskom sistemu terora, car je izgledao skoro dobroćudan... Naši umovi se zgražavaju pri pomisli o sistematskom, rutinskom zlu, pod kojim je tri ili četiri, ili više miliona muškaraca i žena osuđeno svake godine na prisilan rad i izgnanstvo - i na način tako uobičajen da zatvorenicima često nije ni govoreno kakve su im presude bile...¹⁰⁴

Ljudi koji nisu bili Rusi bili su izloženi terorizmu sovjetskog sistema. Specijalni sudovi "trojke", uspostavljeni su kako bi se rusko društvo očistilo od kozaka. Samo u oktobru 1920, te "trojke" su osudile više od šest hiljada ljudi na smrt i te naredbe su trenutno izvršene. Porodice, a ponekad i susedi onih koji su se suprotstavljali režimu i koji nisu uhvaćeni, sistematski su uzimani kao taoci i slani u koncentracione logore. Martin Latsis (Martin Latsis), koji je bio na čelu jednog od tih logora u Ukrajini, priznao je da su to bili logori smrti, u jednom od svojih izveštaja:

Uzimanje proizvoda seljaka, od strane ruske vlade, u Ukrajini je dovelo do toga da su ljudi umirali od gladi.

"Odredi za trebovanje" postavjeni su od strane Staljina, i pored mučenja, oni su seljaci uzimali njihove proizvode. Te jedinice su zlostavljale ljude na različite načine. Oni koji nisu mogli da pronađu dovoljno proizvoda koje bi dali državnim službenicima, mučeni su do smrti na različite načine. Na sledećoj strani: užasno stanje ljudi pod komunističkom vladavinom.

Okupljani u logoru blizu Maikopa, taoci, žene, deca i starci borave u najužasnijim uslovima, na hladnoći i blatu oktobra... Umiru kao muve. Žene će uraditi sve kako bi izbegle smrt. Vojnici koji čuvaju logor koriste to i tretiraju ih kao prostitutke.¹⁰⁵

Pod uticajem Darvina, komunistički revolucionari su ubijali ljude na ludački način. Iz dokumenata tog vremena se čini da je jedini cilj bio potpuno istrebljenje. To je bilo kao da su verovali da će što više ljudi ubiju, imati veći uspeh. To da su planirali da istrebe svakog za koga su sumnjali da je bio protiv revolucije, otkriveno je u jednoj od njihovih odluka:

Vanredni komitet za rat protiv kontrarevolucije iz Piatigorska je neposredno odlučio da pogubi 300 ljudi na dan. Podelili su grad na mnoštvo kvartova i izabrali određen broj ljudi iz svakog, i naredili partiji da napravi liste za pogubljenje... U Kislovodsku, iz nedostatka bolje ideje, odlučeno je da se ubiju ljudi koji su bili u bolnici.¹⁰⁶

Kako je objavljeno u vodećem članku novina *Crveni mač*, koji je podržavao komuniste, komunisti su videli sve kao dopustivo i verovali da krv mora da se prospe da bi se ostvarila boja crvene zastave.

Nama je sve dopušteno jer mi smo prvi koji dižu mač, ne da bi tlačili rase i sveli ih na roblje, već da bi oslobodili čovečanstvo svojih okova... Krv? Neka krv poteče kao voda! Neka krv zauvek umrlja crnu piratsku zastavu koju vijori buržoazija i neka naša zastava bude krvavo crvena zauvek! Jer samo kroz smrt starog sveta možemo da se oslobodimo zauvek od povratka tih šakala!¹⁰⁷

Pored svih tih mučenja, Staljin je osnovao "odrede za trebovanje" koji bi uzimali na silu proizvode seljaka. Te jedinice su bile odgovorne za razne vrste zlostavljanja. 14. februara 1992. jedan inspektor je napisao:

Zloupotreba položaja od strane odreda za rekviziciju, iskreno govoreći, sada su dostigle neverovatne razmere. Sistematski, seljaci koji su hapšeni svi su zaključavani u ambare bez grejanja; zatim su bičevani i

prečeno im je pogubljenjem. Oni koji nisu ispunili svoje kvote vezivani su i primoravani da trče goli glavnom ulicom sela i zatim su zatvarani u drugi ambar bez grejanja. Veliki broj žena je bio prebijan dok se ne bi onesvestile i zatim su bacane gole u rupe iskopane u snegu...¹⁰⁸

Staljin je verovao da je Španija predstavljala priliku za Sovjetski Savez i da bi mešanje u odnose te zemlje donelo plodove. Iz tog razloga, podržao je komuniste u španskom građanskom ratu. Ali sa tim, terorizam iz Sovjetskog Saveza se preneo na Španiju. Jedan primer zlostavljanja i mučenja koji se odigravao tamo bio je koncentracioni logor u kome je 200 antistaljinista držano od početka 1938. "Kada su staljinisti odlučili da otvore jednu ćeliju", jedna žrtva se priseća:

Malo groblje u blizini se čistilo. Staljinisti su imali đavolsku ideju: ostavljali bi grobove otvorenim, sa skeletima i telima u raspadanju da se slobodno vide. Tu su završavali najteži slučajevi. Imali su neke naročito surove metode mučenja. Mnogi zatvorenici su obešeni za noge, naopačke, više dana. Druge su zaključavali u male ormane, sa samo malim otvorom za vazduh blizu lica kroz koji su mogli da dišu... Jedan od najgorih metoda je bio poznat kao "fioka"; zatvorenici su bili primorani da se skupe u male četvrtaste sanduke nekoliko dana. Neki su tu držani bez mogućnosti da se imalo pomere 8 do 10 dana.¹⁰⁹

Jedan sveštenik je 1931. imao da kaže sledeće o nasilju koje je komunizam nametnuo svetu:

Komunizam uči i traži dva cilja: nemilosrdni klasni rat i potpuno ukidanje privatnog vlasništva. To ne čine tajno ili skrivenim metodama, već javno, otvoreno i primenjujući sva moguća sredstva, čak i najnasilnija. Da bi postigli te ciljeve, nema ničega čega bi se bojao, ničega što bi poštovao ili što bi mu bilo sveto. Kada dođe na vlast, svirep je u svojoj surovosti i nečovečnosti. To pokazuju užasan masakr i razaranje kroz koje je doneo propast velikim regionima istočne Evrope i Azije.¹¹⁰

Kako ovaj izvod navodi, glavni ciljevi komunizma su bili nemilosrdan klasni rat i potpuno ukidanje privatnog vlasništva. Drugim rečima, cilj je bio primeniti teoriju evolucije, koju je Darwin primenio na biološku oblast, na ljudska društva, a da bi ljudska bića bila kao divlje životinje u prirodi, u sukobu, u ratu.

Strahote koje je doneo komunizam nisu se zaustavile u Rusiji. Jedna od zemalja koja je bila najgore pogođena, među onima na koje se raširio, bila je Kina.

Darvinista Mao Ce Tung i njegovi masakri

Kineski komunistički vođa Mao imao je dva značajna vodiča: jedan od njih, koga smo spomenuli ranije, bio je Darwin, a drugi je bio Staljin. Ta dva smrtonosna imena, koja su se spojila u Maovoj ličnosti, dovela su do velikih tragedija i ostavile svoj trag na dugi, mračni period u kineskoj istoriji. Između 6 i 10 miliona ljudi je direktno ubijeno po Mao Ce Tungovim naređenjima, desetine miliona kontrarevolucionara je provelo veliki deo svojih života u zatvoru, gde je 20 miliona od njih umrlo. Između 20 i 40 miliona ljudi je

umrlo od gladi između 1959. i 1961, u periodu zvanom “veliki korak napred”, kao užasan rezultat Maove ekstremističke politike. Masakr na trgu Tjenmen, juna 1989. (oko hiljadu mrtvih), jedan je primer onoga što je Kina prošla u svojoj skorašnjoj istoriji.

Veliko divljaštvo i neverovatne stvari desile su se kada se komunistička revolucija odigrala u Kini. Ljudi, koji su bili pod uticajem neke vrste masovne hipnoze, podržavali su razna vrsta divljaštva i pokazivali tu podršku vičući dok su gledali ubijanje. Knjiga *Crna knjiga komunizma* (Le Livre Noir du Communisme), koju je pripremila grupa istoričara i profesora, opisala je komunističku divljačku praksu na sledeći način:

Svi ljudi su bili pozvani na javna suđenja “kontrarevolucionarima” koji su skoro bez izuzetaka osuđivani na smrt. Svi su učestvovali u pogubljenjima, uzvikujući “ubi, ubi” crvenim čuvarima, čiji je zadatak bio da iseku žrtve na delove. Ponekad su delovi kuvani i jedeni, ili su delovima silom hranjeni članovi porodice žrtve koji su još uvek bili živi i posmatrali. Tada su svi bili pozvani na gozbu, gde su

jetra i srce bivšeg zemljoposjednika podeljeni, i na skupove na kojima bi govornik imenovao redove odsečenih glava sveže nabijenih na kolčeve. Ta opčinjenost osvetničkim kanibalizmom, koji je kasnije postao uobičajen pod Pol Potovim režimom, je odjek veoma drevnog istočno-azijskog arhetipa koji se često javlja u kataklizmičkim trenucima kineske istorije.¹¹¹

Komunističke pristalice Maoa kažnjavale su na surove načine one koji su im se suprotstavili u građanskom ratu, ponižavajući ih pred ljudima i onda ih pogublivali.

Kineskim partijskim vođama, optuženim da su kapitalisti, prvo su brijane glave pred ljudima i tada su pogubljeni.

Pogubljenje kineske žene, Vang Souksin (Wang Souxin). Novac za metke, korišćene pri pogubljenjima u crvenoj Kini, uziman je od rođaka žrtava.

“POLJA ZA UBIJANJE” POLA POTA I CRVENIH Kmera

Između 1975. i 1979, tokom vladavine Pola Pota, dva miliona ljudi, od populacije Kambodže od 7 miliona, bilo je ubijeno. Kada se pogleda na ubistva Pola Pota, koji je sanjao o uspostavljanju savršene komunističke države, po procentu populacije, njegova ubistva su mnogo veća od Hitlerovih i Staljinovih. Pol Potova osnovna meta su bili delovi društva kao što su doktori, inženjeri, naučnici, ukratko intelektualci zemlje, koje je ubijao. Izdato je čak naređenje da se "svi koji nose naočare" ubiju. Kao rezultat tih nehumanih ubistava, pojavila su se "polja za ubijanje" koja su postojala godinama.

Logika koja je primenjena od strane oficira Crvenih Kmera, za opravdanje masakra, sažeta je ovim rečima: "Zadržati te nije dobitak. Izgubiti te nije gubitak." Ubijali su svakog za koga su smatrali, ili čak pretpostavljali, da je nekoristan ili štetan. Bar jedan član svake porodice je izgubio svoj život u tim masakrima.

Pol Pot, koji je smatrao ljudski život bezvrednim, verovao je da je porodica stajala na putu njegove radikalne vizije socijalizma. Pokušao je da se reši ideje porodice razdvajajući porodice i obavezujući ljudska bića da žive u zajedničkim mestima. Ista politika je primenjivana od strane Staljina u Rusiji. Prvo je zemlja oduzimana

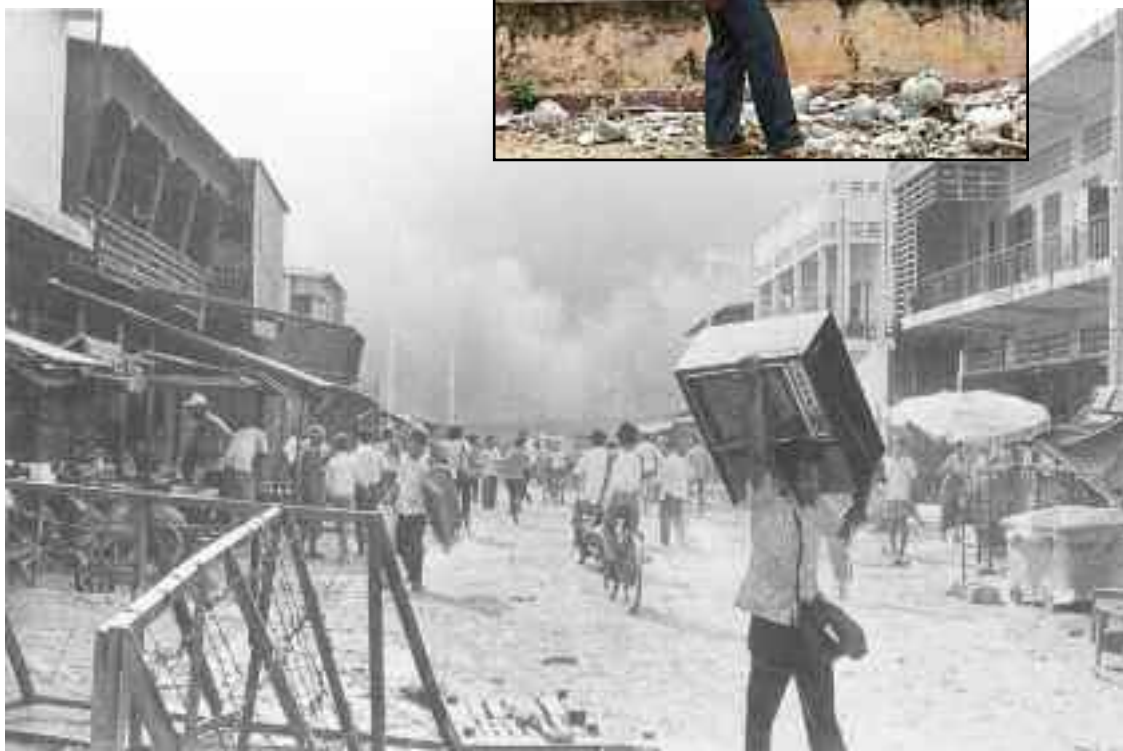
seljacima, onda su im male parcele zemlje davane nazad, u oblastima namerno razbacanim i daleko udaljenim jednih od drugih. Rezultat toga je bio, da bi porodice mogle da rade na svojim poljima koja su se sastojala od malih parcela zemlje, morali su da žive odvojeno jedni od drugih.

- Robert Templer (Robert Templer), *Pol Pot's Legacy of Horror, The Age*, April 18, 1998.
<http://dithpran.org/PolPotegacy.htm>

Pol Pot i Crveni Kmeri su pretvorili zemlju u "polja za ubijanje".

Gorki danak komunističkog divljaštva

Slični primeri divljaštva doživljeni su u svakoj zemlji u kojoj je komunizam vladao: Kambodži, Severnoj Koreji, Laosu, Vijetnamu i istočno-evropskim i afričkim zemljama. Taj krvavi danak je iznet u *Crnoj knjizi komunizma* na sledeći način:

Ovi zločini teže da se uklope u prepoznatljiv obrazac, iako praksa donekle varira, zavisno od režima. Obrazac uključuje pogubljenje na različite načine, kao što su streljački odredi, vešanja, davljenja, prebijanja, i u izvesnim slučajevima ubijanja gasom, trovanja, ili "saobraćajne nesreće"; razaranja populacije glađu, kroz glad izazvanu od strane čoveka, nedavanje hrane, ili oboje; deportacija, tokom koje smrt može da se desi prilikom transporta (ili fizičkim istrebljenjem ili zatvaranjem u malom prostoru), u nečijem mestu stanovanja, ili prisilnim radom (istrebljenje, bolesti, glad, hladnoća). Periodi opisivani kao vremena "građanskog rata" su složeni - nije uvek lako napraviti razliku između događaja prouzrokovanim sukobom između vladara i pobunjenika, i događaja koji mogu pravilno da budu opisani jedino kao masakr civilnog stanovništva.

Svejedno, moramo da počnemo od negde. Sledeća gruba procena, zasnovana na nezvaničnim podacima, daje neku sliku o razmeri tih zločina:

Sovjetski Savez: 20 miliona mrtvih

Kina: 65 miliona mrtvih

Vijetnam: 1 milion mrtvih

Severna Koreja: 2 miliona mrtvih

Kambodža: 2 miliona mrtvih

Istočna Evropa: 1 milion mrtvih

Latinska Amerika: 150.000 mrtvih

Afrika: 1,7 miliona mrtvih

Avganistan: 1,5 miliona mrtvih

Međunarodni komunistički pokret i komunističke partije koje nisu na vlasti: oko 10.000 mrtvih

Ukupno iznosi oko 100 miliona ubijenih ljudi.¹¹²

Svi ovi različiti komunistički režimi i organizacije delili su jednu zajedničku psihologiju: sva ljudska osećanja, kao što su milosrđe, pravda i saosećanje su potpuno izgubljeni. Odjednom su ljudska društva postala polja rata i masakra nalik na divlje životinje koje su pokušavale da žive i da pronađu hranu. Na isti način na koji se divlja životinja bori sa drugim članovima sopstvene vrste oko hrane i teritorije, tako su se i ljudi ponašali kao "životinje". Pošto ih je Darwinova doktrina naučila da su u osnovi životinje, a kako se životinje bore za opstanak, tako isto i oni moraju da se ponašaju.

Ovi nehumani pokreti su mislili da su dobili poštovanje noseći lažnu naučnu masku. Jedini razlog zbog koga su boljševičke vođe mogle da govore toliko ponosno i otvoreno o agresiji, terorizmu i masakru, bilo je odobrenje koje su dobili od Darvinove teorije evolucije. U svojoj knjizi *Evolucija za prirodnjake* (Evolution for Naturalists), P. Dž. Darlington (P. J. Darlington) priznaje, kao evolucionista, da je divljaštvo prirodan rezultat teorije evolucije i da je to ponašanje čak opravdano:

Prva stvar je da su nam sebičnost i nasilje svojstveni, nasleđeni od naših najdaljih životinjskih predaka... Nasilje je, onda, prirodno za čoveka, proizvod evolucije.¹¹³

Kao što je jasno iz ovog evolucionističkog priznanja, bilo je savršeno prirodno komunističkoj ideologiji, koja je prihvatila Darwinovu teoriju evolucije za svog vodiča, da gleda na druga ljudska bića kao na životinje, da ih tretira na način koji nije dostojan ni životinja i da ih zlostavlja. Jer onaj koji prihvata komunističko-darvinističku ideologiju zaboravlja da ima Tvorca, razlog za svoje postojanje u svetu, i da će morati da mu odgovara o onome što je činio. Kao rezultat toga, kao i sva ljudska bića koja nemaju strah od Tvorca, on postaje sebična stvar koja misli samo na sopstvene interese - nemilosrdni tiranin, čak i divlji ubica.

Godine 1968, ideologija levog krila je uticala na sve delove sveta, naročito na mlade ljude na univerzitetima. Održavani su sastanci i mladi ljudi su podsticani protiv svojih drugova, policije i vojske. U toku tih događaja, gde je brat napadao brata, gradovi su razarani i ceo svet je zapao u haos.

ZABLUDI KOMUNISTIČKO-DARVINISTIČKE IDEOLOGIJE SU RAZOTKRIVENE

Komunizam je ideologija koju su Kosmislili ljudi koji su živeli 1800-ih i koji mogu biti opisani kao "neuki" sa naučne tačke gledišta. Jedan od najznačajnijih razloga za brzo osvajanje uticaja nad velikim brojem ljudi, u mnogo zemalja od strane ove ideologije, čije su se analize i tvrdnje pokazale pogrešnim puno puta i koja je, štaviše, jasno donela čovečanstvu štetu, a ne dobro, jeste neznanje tih ljudi koji su prihvatili tu ideologiju.

Posle industrijske revolucije, jedan deo društva je bio u užasnoj bedi, dok je drugi deo sticao veliko bogatstvo, i došlo je do napetosti među društvenim grupama u većini zemalja. Ta napetost se razvila u zemljama kao što su Rusija, koja je još uvek živela na nivou poljoprivrednog društva, i Kina. Društvene grupe koje su tražile prava i pravdu išle su za njima. Ali, krajnji rezultat je bio na njihovu štetu. Živeli su pod daleko gorim ekonomskim uslovima nego ranije, sa jedne strane izbegavajući smrt od gladi, a sa druge živeći sa strahom i užasom da mogu biti ubijeni u bilo kom trenutku, mučeni, proterani ili opljačkani.

Bilo je očigledno da ideologija zasnovana na nedostatku religije, koja je verovala da je jedina osnova za razvoj bila sukob, borba i rat, da su ljudska bića u osnovi životinje, zasnovana na zabludi da su moralne vrednosti kao što su porodica, vernost i bliskost nepotrebne i nevažne, neće doneti ljudima mir, bezbednost, sreću i pravdu. Ali, tim društvenim grupama je nedostajao vid i razumevanje da bi to procenili i analizirali. Gledali su u fotografije Marksa i Engelsa i smatrali ih za "duboke", "neshvatljive" i "umne" mislioce. Gle-

dali su u prividnu naučnu i umny spoljašnjost i ponašanje onih koji su ih podržavali, i pali u zabludu komunizma i materijalizma, dok bi danas, da su živi, shvatili da su sve komunističke vođe imale prosto i primitivno shvatanje, i da su bili neuki ljudi.

Nijedan od ljudi koje su prihvatili za vođe nije se ponašao na način gledanja unapred; bili su u stanju jedino da vežu društvene grupe za sebe uvredama i strahom; bili su ljudi koji su usvojili nasilje, divljaštvo i ubistvo kao metode, i razmišljali na prost i primitivan način. Danas su mnogi "stari" komunisti shvatili kakvu su grešku načinili u prošlosti i zažalili su. Shvatili su da su slepo pratili neproductivni ideal ili tačnije, praznu, glasnu buku. Drugi pokušavaju da pokažu da se još uvek nisu odrekli svoje ideologije kako ne bi prihvatili poraz i istinu da su godine uzaludno potrošene, i govore: "Prevažići ćemo."

Počeo je period kada nauka i slobodno znanje mogu da dopru svuda u svako vreme, kada svaki čovek može da shvati istine i stvarnosti mnogo lakše nego ranije i do veće mere. U takvoj sredini su metodi sugestije, ostaci zabluda komunista, materijalista i darvinista, njihove reči i pozivi na rat, izgubili svoju moć. Prazne ideologije kao što su komunizam, materijalizam i darvinizam, čije opčinjujuće moći mogu da se uzdignu uz malo nauke i malo misli, ubrzano gube svoj uticaj na ljude. Najvažnije je da će uviđanje obmane darvinizma u potpunosti doneti kraj tim ideologijama.

Zaključak: Komunizam je užas prouzrokovan nedostatkom religije

Svako ko razmatra masakre, ubistva i patnje koje su ljudima namerno naneli komunisti, nacisti ili kolonijalisti, zapitaće se kako su pristalice tih ideja mogle toliko da se udalje od obične čovečnosti. Jedini razlog za divljaštvo i zlostavljanje koje su ove vođe nanele, jeste nedostatak religije i činjenica da ti ljudi nisu imali strah od Boga. Čovek koji se boji Boga i ima čvrsto poverenje u Njega neće biti sposoban za izvršavanje bilo kakvog zlostavljanja, prevare, nepravde i ubistava koja smo opisali. Štaviše, koliko god bio ohrabrivan, neko ko veruje u Boga neće nikada biti naveden da sledi takve iskrivljene ideologije.

Ali, ljudi koji nemaju nikakvu religiju i strah od Boga, ne znaju za granice. Uz malo ohrabrenja, osoba koja veruje da su on i druga stvorenja evoluirala slučajno od nežive materije, koja veruje da su njegovi preci bili životinje i koja prihvata da ne postoji ništa osim materijalnog, lako može da izvrši bilo kakvu vrstu surovosti. Na prvi pogled može da izgleda da ti ljudi ne povređuju nikog; ali pod pravim okolnostima mogu da se pretvore u ubicu koji izvršava masakre, ubice koje tuku ljudu ili ih izgladnjuju samo zato što ne prihvataju njihove ideje, ljude ispunjene mržnjom, gađenjem i nasiljem; zato što pogled na svet i vrednosti u koje veruju to zahtevaju.

Godine 1983, Aleksandar I. Solženjicin (Alexander I. Solzhenitsyn), dobitnik Nobelove nagrade za književnost, održao je govor u Londonu u kome je pokušao da objasni zašto se toliko zla desilo njegovom narodu:

Pre pola veka, dok sam još uvek bio dete, sećam se da sam čuo starije ljude koji nude sledeće objašnjenje za velike nesreće koje su snašle Rusiju: "Ljudi su zaboravili Boga; zbog toga se sve ovo desilo."

Od tada sam proveo 50 godina radeći na istoriji naše revolucije; u tom procesu sam pročitao stotine knjiga, sakupio stotine ličnih svedočenja i već u osam knjiga dao sopstveni doprinos naporima da se raščisti lom koji je ostao za prevratom. Ali, kada bih danas bio zapitan da što je sažetije moguće formulišem glavni uzrok razarajuće evolucije koja je progutala oko 60 miliona naših ljudi, ne bih mogao da iznesem to preciznije nego da ponovim: "Ljudi su zaboravili Boga; zbog toga se sve ovo desilo."¹¹⁴

Objašnjenje Solženjicina je potpuno tačno. Zaista, jedina stvar koja je mogla da uvuče društvo u toliki užas, da zažmuri pred raznim vrstama zlostavljanja, da gleda sa strane, je zaboravljanje Boga. Surove komunističke vođe su mislile da su postavile sopstveni sistem za vladanje društvima na zemlji i mislili su da poseduju veliku moć i snagu. Čak su održavali tajne sastanke, na kojima su se dogovarali o daljim zlostavljanjima koja će nanositi ljudima da bi povećali svoju snagu i moć. Zatim su tu grupe koje su pratili te surove vođe, koje su puzile za njima. Ti ljudi su zlostavljali sami sebe zaboravljajući religiju i prateći darvinističke vođe. Ljudi sami donose zlo koje se dešava u svetu. Jedini način da se te katastrofe spreče jeste ponovo taj, da ljudi žive sa verom u Tvorca i da ne zaboravljaju da će morati da odgovaraju za sve što čine.

Ljudi kojima je naneto zlo

Slike predstavljaju deo noćnih mora koje je komunistička ideologija nanela čovečanstvu. Ljudi oslabljeni glađu, žeđu i beznađem, žive u bedi i nemaštini...

Režim sa darvinističko-komunističkim pogledima smatra svoje ljude bezvrednim. Prepušta ih smrti i bedi otvorenih očiju. Rusija je bila očigledan primer toga.

5. POGLAVLJE

KAPITALIZAM I BORBA ZA OPSTANAK U EKONOMIJI

Izraz "kapitalizam" znači vladavina kapitala, slobodan i neograničen ekonomski sistem u potpunosti zasnovan na profitu, i u kome je društvo u takmičenju, u okviru tih kriterijuma. Postoje tri značajna elementa u kapitalizmu: individualizam, takmičenje i stvaranje profita. Individualizam je značajan u kapitalizmu, jer ljudi vide sebe ne kao deo društva, već kao "pojedince" koji stoje sami na sopstvenim nogama i koji moraju da se provlače sopstvenim naporima. "Kapitalističko društvo" je arena u kojoj se pojedinci takmiče međusobno pod veoma teškim i surovim uslovima. To je arena upravo onakva kakvu je opisao Darwin, u kojoj samo jaki opstaju, u kojoj su slabi i nemoćni slomljeni i istrebljeni, i u kojoj gospodari surovo takmičenje.

Po logici na kojoj je kapitalizam zasnovan, svaki pojedinac - a to može da bude osoba, kompanija ili nacija - mora da se bori jedino za sopstveni razvoj i napredak. Najznačajniji kriterijum u tom ratu je proizvodnja. Najbolji proizvođači opstaju, slabi i nesposobni se eliminišu i nestaju. Sa takvim oblikom sistema, zaboravljeno je da su oni koji su eliminisani u toj ogorčenoj borbi, oni koji su slomljeni i koji su pali u bedu, takođe ljudi. Ono što se vidi kao vredno pažnje nisu ljudska bića, već ekonomski razvoj i roba, proizvod tog razvoja. Iz tog razloga, kapitalistički mentalitet ne oseća nikakvu moralnu odgovornost ni savest za osobu koju gazi i na koju se penje, i koja mora da živi u velikim teškoćama. To je darvinizam primenjen u praksi u društvu na ekonomski način.

Predlažući da je neophodno ohrabriti takmičenje u svim oblastima društva i objavljujući da je neophodno ne obezbediti nikakve mogućnosti ili podršku slabima u bilo kojoj oblasti, od zdravlja do ekonomije, najistaknutiji teoretičari socijal-darvinizma su pripremili "filozofsku" i "naučnu" potporu kapitalizmu. Na primer, po Tilu (Tille), najistaknutijem predstavniku darvinističko-kapitalističkog mentaliteta, velika je greška pokušati sprečiti bedu pomaganjem "poraženim klasama", jer bi to značilo mešanje u prirodno odabiranje koje je proizvelo evoluciju.¹¹⁵

Po gledištu Herberta Spensera, glavnog teoretičara socijal-darvinizma, koji je uveo principe darvinizma na život u društvu, ako je neko siromašan onda je to njegova greška; niko ne sme da pomogne toj osobi da ustane. Ako je neko bogat, čak iako je stekao svoje bogatstvo nemoralnim sredstvima, to je njegova sposobnost. Iz tog razloga, bogati čovek opstaje, dok siromašni nestaje. To je gledište koje skoro preovlađuje u potpunosti u današnjim društvima i koje je rezultat darvinističko-kapitalističkog morala.

Herbert Spencer

Spenser, koji je branio taj moral, završio je svoj rad *Društvena statistika* (Social Statistics) 1850. godine, suprotstavljajući se svim sistemima pomoći koje je nudila država, predostrožnostima za zaštitu zdravlja, javnim školama i obaveznoj vakcinaciji, jer je po socijal-darvinizmu, društveni red nastao iz principa opstanka najjačih. Podržavanje slabih i dozvoljavanje da oni preživljavaju bilo je kršenje tih principa. Bogati su bogati jer su bolje prilagođeni; neke nacije vladaju drugima, jer su superiorne u odnosu na njih, neke rase potpadaju pod jaram drugih, jer su te druge inteligentnije od njih. Spenser je primenio ovu doktrinu na ljudska društva: "Ako su dovoljno sposobni da žive, oni žive i dobro je što žive. Ako nisu dovoljno sposobni da žive, umiru i najbolje je da umru."¹¹⁶

Grejam Samner (Graham Sumner), profesor političkih i društvenih nauka na Univerzitetu Jejl, bio je predstavnik socijal-darvinizma u Americi. U jednom svom delu je sabrao svoje misli o ljudskim društvima na sledeći način:

...Ako podignemo jednog čoveka, moramo da imamo tačku oslonca, tačku reakcije. U društvu to znači sledeće: da bi podigli jednog čoveka naviše, guramo drugog nadole.¹¹⁷

Ričard Milner (Richard Milner), urednik časopisa *Natural History Magazine*, glasila Američkog prirodnjačkog muzeja, piše:

Jedan od vodećih predstavnika socijal-darvinizma, Vilijam Grejam, smatrao je da su milioneri "najспособniji" pojedinci u društvu i da su zaslužili svoje privilegije. Oni su bili "prirodno odabrani u takmičarskoj areni".¹¹⁸

Kao što se vidi iz ovih izjava, socijal-darvinisti su koristili Darwinovu teoriju evolucije kao "naučni" komentar o kapitalističkim društvima. Kao rezultat toga, ljudska bića su počela da gube takve koncepte, koje je religija donosi-

Ljudi spavaju na ulicama

Siromašni ljudi ostavljeni na ulicama u bogatoj i udobnoj zemlji...

la sa sobom, kao što su međusobna pomoć, čovekoljublje i saradnja, i umesto tih vrлина su davali značaj sebičnosti, lukavosti i oportunističnosti. Po jednom od najznačajnijih teoretičara socijal-darvinizma, američkom profesoru E. A. Rosu (E. A. Ross), "religijski kult milosrđa, kao sredstva milosti formirao je sklonište pod kojim su se idioti i kreteni skrivali i množili". Opet, po Rosovom gledištu, "država skuplja gluvoneme pod svoju zaštitničku ruku, i rasa gluvonemih je u procesu formiranja". Odbacujući sve to jer sprečava prirodni evolucionarni napredak, Ros je objavio da je "najkraći put za pretvaranje ovog sveta u raj, ostavljanje onih, koji su skloni da toliko žure, svom paklenom odredištu - sopstvenom tempu".¹¹⁹

Kao što smo videli, darvinizam formira filozofsku osnovu svih tih kapitalističkih ekonomskih sistema u svetu i političkih sistema koji se oblikuju na osnovu njih.

Zbog toga su najveće pristalice socijal-darvinizma bili vlasnici kapitala. Rast jakih gaženjem slabih i praćenje ekonomske politike koja je veoma udaljena od osećanja milosti, pomoći i saosećanja, više nisu bili osuđivani jer je prihvaćeno da je takvo ponašanje bilo u saglasnosti sa "naučnim objašnjenjima" i "zakonima prirode".

Po Ričardu Hofstederu (Richard Hofstadter), autoru knjige *Socijal-darvinizam u američkoj misli* (Social Darwinism in American Thought), železnički magnat Čensi Dipu (Chauncey Depew) iz 19. veka, tvrdio je da su ljudi koji

su sticali slavu, bogatstvo i moć u Njujorku predstavljali opstanak najposobnijih, pomoću “superirone sposobnosti, predviđanja i prilagodljivosti”.¹²⁰ Drugi železnički magnat, Džejms Dž. Hil (James J. Hill), tvrdio je da je “bogatstvo železničkih kompanija određeno zakonom opstanaka najposobnijih”.¹²¹

U svojoj biografiji, Endrju Karnegi (Andrew Carnegie), drugi veliki vlasnik kapitala u Americi, izražava svoje verovanje u evoluciju sledećim rečima: “Pronašao sam istinu evolucije.”¹²² Na drugom mestu, napisao je sledeće reči:

(Zakon takmičenja) je ovde, ne možemo da ga izbegnemo; nije pronađena zamena za njega; i dok zakon ponekad može da bude težak prema pojedincu, najbolji je za rasu, jer osigurava opstanak najposobnijih u svakoj oblasti.¹²³

U svom članku *Darvinove tri greške* (Darwin's Three Mistakes), evolucionisti naučnik Kenet J. Hsu (Kenneth J. Hsu), otkriva darvinističke misli američkih najistaknutijih kapitalista:

Darvinizam je takođe korišćen u odbrani takmičarskog individualizma i njegove ekonomske posledice kapitalizma nemešanja države u ekonomska pitanja u Engleskoj i u Americi. Endrju Karnegi je napisao da je “zakon takmičenja, bio dobroćudan ili ne, tu; ne možemo da ga izbegnemo”. Rokfeler (Rockefeller) je otišao korak dalje kada je tvrdio da je “rast velikog biznisa prosto opstanak najposobnijih; to je prosto izvršavanje zakona prirode”.¹²⁴

Veoma je zanimljivo da američke fondacije kao što su Rokfelerova fondacija i Karnegi institut, osnovane od strane velikih kapitalističkih dinastija

kao što su Rokfeler i Karnegi, daju značajnu finansijsku podršku istraživanjima iz evolucije.

Kao što smo videli iz onoga što je do sada objašnjeno, kapitalizam je naveo ljudska bića da obožavaju samo novac, i moć koja proizilazi iz novca. Smatrajući razne vrste religioznih i moralnih vrednosti bezvrednim, društva pod uticajem evolucionih predloga počela su da daju značaj materijalnoj moći i udaljila su se od takvih osećanja kao što su saosećanje, milost i požrtvovanje.

Kapitalistički moral vlada u skoro svim društvima našeg vremena. Iz tog razloga siromašnima, bespomoćnima i osakaćenima se ne daje milostinja i ne paze se, niti se štite. Čak i ako se razbole od ozbiljnih i smrtonosnih bolesti, ne mogu da pronađu bilo koga ili bilo kakvu ljudsku pomoć da ih zaštiti i da im pomogne da se oporave. Siromašni ljudi su prepušteni svojoj bolesti i smrti. U mnogim zemljama često se nailazi na takve nepravedne i nehumane prakse kakva je da se deca nemilosrdno teraju da rade i ostavljaju bez bilo kakvih socijalnih prava.

Danas, razlog zbog koega zemlje, kao što je Etiopija, postaju žrtve suše i gladi, je vladavina kapitalističkog morala. Dok bi pomoć i podrška mnogih zemalja mogla da spasi te gladne ljude, oni su prepušteni gladi i bedi.

Druga odlika kapitalističkog društva je način na koji ono daje mesto nejednakosti u svom okviru. U društvima te vrste podela između bogatih i siromašnih postaje sve veća, kako siromašni postaju još siromašniji, a bogatstvo bogatih se sve više povećava. Postojanje miliona beskućnika i njihovo pre-

Ljudi pate od gladi

Iako danas postoje značajni resursi u svetu, milioni dece su prepušteni gladi zbog kapitalističkog mentaliteta.

WILL THERE BE ANY HOPE FOR THE

POOR?

Poorly armed, hungry, and with no political or religious ties, the Maoist rebels in the hills of the western state of Bihar in India are the only group to have emerged from the Maoist movement in the past 10 years. In a bid to win support, they are offering to provide food and shelter to the poor in the region. But how long will they last? The Maoist rebels in Bihar are the only group to have emerged from the Maoist movement in the past 10 years. In a bid to win support, they are offering to provide food and shelter to the poor in the region. But how long will they last?

The Maoist rebels in Bihar are the only group to have emerged from the Maoist movement in the past 10 years. In a bid to win support, they are offering to provide food and shelter to the poor in the region. But how long will they last? The Maoist rebels in Bihar are the only group to have emerged from the Maoist movement in the past 10 years. In a bid to win support, they are offering to provide food and shelter to the poor in the region. But how long will they last?

'We Ask People for Anything to Eat'

The strong wind from the west, and the weak fight each other in a bid to survive in Somalia

BY JERRY R. MARSHALL

Ahmed Mohamed, 30 years old, is a Somali who has been living in the United States for 10 years. He is a former member of the Somali National Front, a group that fought against the military government of Siyad Barre. He is now a member of the Somali diaspora in the United States. He is now a member of the Somali diaspora in the United States. He is now a member of the Somali diaspora in the United States.

in each other. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold.

The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold.

The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold. The wind is strong and cold.

Women sell in the market in a bid to survive.

Neki od novinskih naslova:

- "Ima li ikakve nade za siromašne?"
- "Molimo ljude da nam daju nešto za jelo"
- "Put u pakao"

WORLD AFFAIRS

The Road to Hell

Racked by civil war and famine, Somalia depends on aid from the outside world for its survival. But how far can international intervention go?

BY JERRY R. MARSHALL

In the past few years, Somalia has been the scene of a brutal civil war. The country is now a state of chaos. The country is now a state of chaos. The country is now a state of chaos. The country is now a state of chaos. The country is now a state of chaos. The country is now a state of chaos.

Racked by civil war and famine, Somalia depends on aid from the outside world for its survival. But how far can international intervention go? Racked by civil war and famine, Somalia depends on aid from the outside world for its survival. But how far can international intervention go?

puštanje životu u najnehumanijim uslovima, čak i u Americi, najrazvijenijoj zemlji u svetu, je rezultat kapitalističkog morala. Naravno da je američko društvo dovoljno bogato da zaštiti sve te ljude i da im nađe posao. Ali, zato što preovlađujući mentalitet nije dozvoliti siromašnima da se uzdignu, već da se raste gaženjem siromašnih, ne nudi se nikakvo rešenje tim ljudima. To je rezultat primene u praksi socijal-darvinističkih tvrdnji da "u cilju da bi se uzdigli, mora da postoji kamen na koji bi stali".

Na ovom mestu, treba skrenuti pažnju na značajnu stvar: tokom istorije su postojala društva u kojima su siromašni i slabi gaženi, u kojima su samo materijalne stvari bile značajne i u kojima se na sebičnost, samointeres i na prevaru gledalo kao na jedini način sticanja bogatstva: u prošlosti su takođe živeli ljudi koji su mislili da su samo materijalne stvari bile od bilo kakve vrednosti i koji su bili daleko udaljeni od odlika bilo kakve zadovoljavajuće moralnosti. Ali, od druge polovine 19. veka, ljudi sa takvim pogledima su ušli u veoma drugačiji period. U poslednjih 150 godina ljudi i društva koji poseduju tu surovu masku prestala su da budu osuđivana ili kritikovana kao druga. Takvo ponašanje je konačno počelo da bude prihvatano kao zakon prirode. I na tom mestu je darvinizam postao lažno religijsko opravdanje nemilosrdnosti i nemoralnosti.

Robert E. D. Klark (Robert E. D. Clark) objašnjava tu situaciju na sledeći način:

Evolucija je, ukratko, dala onima koji čine zlo odmor od svoje savesti. Najsurovije ponašanje prema protivniku nije moglo da bude objašnjeno; zlo je moglo da se nazove dobrim.¹²⁵

A H. Enoch (H. Enoch) je napisao u svojoj knjizi *Evolucija ili stvaranje* (Evolution or Creation):

Profesor Dž. Holms (J. Holmes) kaže: "Darvinizam je dosledno primenjivao procenu dobrote stopom preživljavanja"... To je zakon džungle gde je "moć dobra" i gde najsposobniji preživljavaju. Bilo lukavstvo ili surovost, kukavičluk ili obmana, šta god će omogućiti pojedincu da preživi je dobro i pravilno za tog pojedinca ili to društvo.¹²⁶

Kao što smo videli, nedostatak religije, i darvinizam koji ga je inspirisao, nalaze se iza svih ljudi, sistema i ideologija koje su donele zabrinutost, poteškoće, bol i beznađe svetu, naročito u poslednjih 150 godina. Oni koji su mislili da su mogli da zaštite sopstvene interese u sebičnoj i surovoj sredini nastaloj nedostatkom religije, videli su darvinizam kao svog spasioca. Prihvatili su teze darvinizma o tome da "slabi nestaju, dok jaki žive" kao svoju filozofiju života.

Oni nisu bili svesni toga, ali ti ljudi koji su mislili da pripremaju veliku zamku celokupnom čovečanstvu, u stvari su je pripremali za sebe. Jer bez obzira koliko se bore da bi preživeli i koliko preživljavaju, u stvari postoji samo jedan sudija i jedan gospodar, bilo što se tiče njih samih, celog sveta, svega što pokušavaju da poseduju, postoji vođa za kojeg se vezuju, ili ideologija i "izam" u koji veruju. Bog je jedini sudija i predstavlja moć, a ne trenutna moć i prilike date ljudske bićima, stvari koje stiču toliko surovo borbom i zlostavljanjem drugih ljudi, vlašću sopstvenih snaga. Bogatstvo, snaga i moć za koje čovek misli da ih je sam stekao, u stvari su mu dati od strane Tvorca da bi

ga iskušao. Bez obzira koliko on verovao da se nalazi u areni borbe u kojoj se slabi eliminišu, a jaki pobeđuju, u stvari je svako ljudsko biće živi test postavljen od strane samog Tvorca.

Oni koji misle da su dobili ono što poseduju kao rezultat “borbe za opstanak” osetiće srceparajući bol za koji ne postoji nadoknada, i veliku tugu kada se suoče sa stvarnošću i vide kakvu su praznu ideju sledili.

A što se tiče onih koji nisu bili pod uticajem darvinističko-kapitalističkog mišljenja i koji nisu zaboravili razlog svog postojanja u svetu, i na postojanje Tvorca, oni vide druga ljudska bića kao bića stvorena od strane Tvorca. Kao što im je Tvorac naredio, uvek se ophode sa drugim ljudskim bićima prijatno, osećaju naklonost i saosećanje, i čine sve što mogu kako bi otklonili njihove poteškoće i brige. Uvek govore prijatnim rečima, paze na siročad, pomažu bolesnima i osakaćenima, i štite ih i paze na njih. Takvi ljudi izbegavaju greh i izvršavaju svoje dužnosti prema Tvorcu, i oni su najsuperiorniji u očima Tvorca.

6. POGLAVLJE

MORALNI SLOM KOJI JE DARVINIZAM DONEO

Najveća katastrofa koju je darvinizam doneo čovečanstvu je bila bez sumnje ta što je on odvratio ljude od religije. Nasilni moralni i duhovni slom brzo dolazi društvima koja se udaljuju od religije. Postoji mnogo primera toga u današnjim društvima.

Na ovom mestu će neki ljudi reći da se darvinizam ne može smatrati odgovornim za nedostatak religije kod ljudi jer veliki broj ljudi koji žive život bez religije nikada nije čuo za tvrdnje darvinizma. Drugi deo ove zamerke je tačan. Danas je broj ljudi koji brane darvinizam na znalački način ograničen. Ali, ova ograničena manjina ljudi jesu oni koji usmeravaju ideje društva u većini oblasti. Uticaj koji su oni razvili na društvo doseže do velikog broja ljudi. Oni imaju mogućnost da nameću svoj pogled na svet velikim delovima društva. Na primer, najpoznatiji univerzitetski profesori, veliki deo čuvenih filmskih direktora i izdavača svetski poznatih izdavačkih kuća, novina i časopisa su najvećim delom evolucionisti, i prema tome, prirodno ateisti. Iz tog razloga, delovi društva kome se obraćaju su pod njihovim uticajem i uticajem njihovog evolucionog i antireligijskog mišljenja. Kao rezultat toga, javljaju se društva u kojima su perverzne ideje široko prihvaćene.

Ernest Majer (Ernst Mayr), biolog sa Univerziteta Harvard i jedan od najistaknutijih evolucionista u svetu, opisuje mesto teorije evolucije u životu društva na sledeći način:

Od Darvina, svaka obrazovana osoba se slaže da je čovek potekao od majmuna... Evolucija ima uticaj na svaki vid čovekovog mišljenja: njegovu filozofiju, njegovu metafiziku, njegovu etiku...¹²⁷

Darvinističko preovlađivanje nad životom društva deluje kao moćan oblik "hipnoze" na ljude. Veliki deo mlade generacije, naročito, bez dovoljno životnog iskustva da bi formirali bilo kakvo gledište na svet, čak i površno, može lako da podleigne sugestiji tog tipa. Veoma je lako navesti te ljude da imaju željene tokove misli kroz časopise koje čitaju, filmove, predstave ili muzičke spotove koje gledaju, i najvažnije od svega, kroz obrazovanje koje primaju u školama. Jer je taj uticaj razlog zbog koga su ljudi verovali da je teorija evolucije tačna tokom 150 godina, uprkos njenim obmanama i nenaučnoj prirodi.

Ako ste primetili, antireligijska propaganda se retko iznosi javno ovih dana, niko otvoreno ne predlaže da niko ne bi trebao da ima nikakvu religiju. Ali se za to koriste prikrivene metode, neprimetne na prvi pogled. Ismevanje religije, religijskih predmeta ili ljudi poznatih po svojoj religiji, i upotreba reči koje znače odbacivanje Boga i religije u pesmama, romanima, filmovima i novinskim naslovima, samo je nekoliko od tih prikrivenih metoda.

Predmeti darvinizma, sa druge strane, su najuobičajnija sredstva antireligijske propagande. Čak se i u najnepovezanim predmetima naglašava laž da su naši preci bili majmuni. Tvrdnje teorije evolucije su čak upisane između

redova u ljudskim psihološkim analizama. Na taj način, javljaju se ljudska društva koja se olako bave religijom i moralnim odgovornostima, koja ne misle, koja se ne boje Boga i koja ne veruju stvarno u Njega, čak iako, kada ih pitaju, govore da veruju u Boga i religiju. Ljudi koji nemaju strah od Tvorca, ne znaju za granice niučemu i počinju da žive kao životinje za koje misle da su bile njihovi preci.

Na primer, ne može se očekivati od ljudi koji su neoprezni i koji se ne boje Tvorca da štite svoju čestitost, jer misle da ne postoji granica koju treba da uoče, postaju spremni da izvršavaju razne vrste nemoralnosti, dok god mogu to da čine van pogleda drugih ljudi. Kao i u naše vreme, naročito među mladim delovima društva, guranje granica sve dalje, širenje shvatanja koje smatra moralne vrednosti i Božija naređenja bezvrednim, i odvratanje ljudi od religije kao rezultat sugestije darvinizma, jesu proizvod toga. Ljudi koji vide sebe neograničenim i koji veruju da neće morati da odgovaraju nikome, prikazuju sve veću rasupnost sa svakim narednim danom. Mladi muškarci i žene mogu da daju izjave novinama opisujući svoje seksualne živote do najsitnijih detalja i novine ih objavljuju, a čitaocima to ne smeta. Preljuba, koju mediji hvale i opisuju veoma pažljivo i čak pozivaju sve da je izvrše, postala je delo koje više niko ne smatra neuobičajnim. Pod pažljivim razmatranjem, iza ubistava, prostitucije, prevara i raznih vrsta podvala, davanja i primanja mita, i laganja - ukratko u osnovi svakog nemoralnog ponašanja može se videti nedostatak religije. Najefektivniji način na koji se ovaj nedostatak religije širi je nasilni uticaj Darvinove laži da su se "ljudska bića pojavila kao rezultat proste slučajnosti".

Ken Hem (Ken Ham), autor knjige *Laž: evolucija* (The Lie: Evolution), uzima za svoj predmet nedostatak religije koji je prouzrokovao darvinizam i kaže:

Ako odbacujete Boga i zamenjujete ga drugim verovanjem koje stavlja slučajnost, nasumične procese na mesto Boga, nema nikakve osnove za pravilno ili pogrešno. Pravila postaju šta god želite da načinite od njih. Ne postoje apsolutne vrednosti - nema principa kojeg se mora držati. Ljudi će pisati sopstvena pravila.¹²⁸

Poznati evolucionista Teodosijus Dobžanski slaže se da ideja "prirodnog odabiranja", osnova darvinizma, proizvodi moralno degenerisano društvo:

Prirodno odabiranje može da povlašćuje egoizam, hedonizam, kukavičluk umesto hrabrosti, prevaru i iskorišćavanje, dok grupna etika u praktično svim društvima teži da spreči ili zabrani takvo "prirodno" ponašanje i da veliča njihove suprotnosti: dobrotu, darežljivost, i čak požrtvovanje za dobro drugih plemena ili nacija, i konačno čovečanstva.¹²⁹

Ako se danas osvrnemo, možemo trenutno da vidimo tragove duboke i najznačajnije pustoši koju je proizveo darvinistički moral. Ideja koja se nameće društvima jeste da su napredak, razvoj i civilizacija, rezultat toga da ljudi žive odvojeno jedni od drugih i bez veza međusobne pomoći, posvećenosti, poštovanja i osećanja. Često se navodi predlog da takav rezultat mora da bude prihvaćen zbog veće proizvodnje i razvoja, dok je to u stvari rezultat toga da ljudska bića spuštaju sebe na "status životinja", a ne razvoja i civilizacije.

Istina je da čovek nije vrsta životinje i da nije nastao od bilo koje životinje. Čovek, koga je Bog stvorio sa posedovanjem razuma, inteligencije, savesti i duhovnosti, potpuno je različito biće od drugih bića, upravo zbog posedovanja tih kvaliteta. Ali, pod uticajem zabluda darvinističko-materijalističkog morala, ljudska bića zaboravljaju te kvalitete i ostaju na nemoralnosti i nedostatku savesti i razuma koji se ne vidi ni kod životinja. Oni zatim kažu: "Mi smo u svakom slučaju potekli od životinja, to nam je genetičko nasleđe od njih", i pripremaju takozvanu naučnu osnovu za sopstveni nedostatak volje i razuma.

Mnogi darvinistički naučnici koji se bave ponašanjem, uzimaju tu logiku kao početnu tačku i tvrde da je sklonost ljudskih bića ka zločinu nasleđe od njihovih životinjskih predaka. Poznati evolucionista Stefan Džej Guld iznosi tu tvrdnju, prvi put predloženu od strane italijanskog fizičara Lambroza (Lombroso), na sledeći način u svojoj knjizi *Posle Darvina*:

Biološke teorije o kriminalitetu nisu nove, ali je Lambrozo dao argumentu novi, evolucionu obrt. Rođeni kriminalci, nisu prosto poromećeni ili oboleli; oni su, bukvalno, povraćaj na prethodni evolucionu stupanj. Nasledne karakteristike naših primitivnih i majmunskih predaka ostaju u našem genetičkom sadržaju. Neki nesrećni ljudi su rođeni sa neobično velikim brojem tih predačkih osobina. Njihovo ponašanje može da bude odgovarajuće u divljim društvima prošlosti; danas ih uvršćujemo u kriminalce. Možemo da sažaljevamo rođenog kriminalca, jer on ne može da pomogne sam sebi; ali ne možemo da tolerišemo njegova dela.¹³⁰

Po tvrdnjama darvinista, drugim rečima, to što ljudska bića ubijaju druga, prouzrokovanje bola, krađa i započinjanje tuča, predstavlja genetičko nasleđe od majmunolikih predaka. Iz tog razloga, po toj tvrdnji, ti zločini ne pripadaju toj osobi i vide se opravdivim.

Kao što se može videti iz ovih tvrdnji, darvinisti smatraju bezvrednim savest i volju ljudskih bića, i takve osobine kao što su razum i procena, i prihvataju da je čovek neinteligentno stvorenje koje se ponaša po instiktima kao životinja. Po tom gledištu, kao što i divlji lav ne može da obuzda svoju agresiju i ne može da ispoljava vrline kao što su nadvladavanje svog gneva ili prikazivanje opraštanja i strpljenja, i čovek se ponaša na isti način. Očigledno je da će biti nedostatka mira i bezbednosti, nereda, sukoba i borbi u društvu koje štiti takve ljude.

Surovi pesimistički model života predložen čovečanstvu od strane darvinizma

Po darvinistima i materijalistima, ceo svemir, zajedno sa ljudskim bićima, deo je haosa i slučajnosti. Kako uticaj tog gledišta raste u društvu, javljaju se neodgovorni ljudi koji veruju da nemaju nikakva ograničenja.

Osoba koja nema svrhu ne misli, ne može da formira cilj sopstvenog razvoja, nepažljiva je, ismejava druge, nema osećanja, ništa je ne pogađa, ne može da koristi svoju savest i ne prepoznaje nikakva pravila ili granice, ne može da poseduje nikakvu vrlinu ili finiju osobinu. Po sopstvenom perverznom gledištu, kao razvijena životinja u ovom svetu, on mora da traži hranu i da

se razmnožava, na isti način kao i druga živa stvorenja, i pošto zadovolji izvesne potrebe mora da pronađe koliko je god moguće zabave i uživanja, i da čeka smrt. I može se videti da, iako većina ljudi nije svesna detalja darvinizma, oni žive život koji je darvinizam predvideo čovečanstvu.

Zato što žive život koji je surov i koji će se jednom završiti, ti ljudi su obuzeti velikom depresijom, pesimizmom i beznađem. Pomisao da će se sve završiti smrću i postati ništa, prouzrokuje da ti ljudi budu nesrećni i da se zatvarju unutar sebe. Jedan od razloga iza samoubistava, psiholoških problema i depresija je negativan efekat darvinističke dogme na ljudsku psihologiju.

Ričard Davkins, jedan od najoštrijih branioca evolucije našeg vremena, otkriva jedan primer toga. Davkins tvrdi da su ljudska bića genske mašine i da je jedini razlog za njihovo postojanje prenos tih gena na naredne generacije. Po Davkinsovom gledištu, nema druge svrhe za postojanje ni svemira ni čoveka. Ceo svemir i ljudska bića su proizvod haosa i slučajnosti. Ljudi koji su omanuti takvom tvrdnjom lako padaju u depresiju i beznađe. Onaj ko veruje da je jedini cilj života preneti svoje gene i da se sve završava smrću, da ništa što čini u svetu nema nikakvo značenje, misliće da je život nemilosrdan i nepotreban, i neće moći da ima zadovoljstvo ni iz čega. U predgovoru za svoju knjigu *Ispravljanje duge* (Unweaving the Rainbow), Davkins priznaje negativan i pesimistički efekat koji njegova tvrdnja u vezi svrhe ljudskog života ima na ljude:

Strani objavljivač moje prve knjige je priznao da nije mogao da spava tri noći pošto ju je pročitao, toliko je bio zabrinut onim što je video kao hladnu, mračnu poruku. Drugi su me pitali kako mogu da ustajem ujutru. Učitelj iz daleke zemlje mi je pisao da mu je došla učenica sa suzama u očima pošto je pročitala istu knjigu, jer ju je ubedila da je život prazan i besciljan. Savetovao joj je da ne pokazuje knjigu njenim prijateljima, iz straha da ne bi potpali pod isti nihilistički pesimizam. Iste optužbe o pustoši, podsticanju neplodne i prazne poruke, često se iznose na račun nauke uopšte, i lako je naučnicima da ih koriste. Moj kolega Piter Etkins (Peter Atkins) počinje svoju knjigu *Drugi zakon* (The Second Law, 1984) na sledeći način:

Mi smo deca haosa i duboka struktura promene je propadanje. U korenu, postoji samo kvarenje i nezaustavljiva plima haosa. Nestala je svrha; sve što je ostalo je smer. To je tama koju moramo da prihvatimo, dok gledamo duboko i bez strasti u srce svemira.¹³¹

Drugi darvinista koji je predložio da je život bezvredan i prouzrokovao da se na njega gleda pesimistički, bio je nemački filozof Niče (Nietzsche), čije su teze o rasnoj superiornosti obezbedile filozofsku potporu Hitleru. Misao koju je Niče izneo, poznata kao "nihilizam", u suštini je sledeća: čovek mora da ima razlog za život. Ali, taj razlog, po Niču koji je negirao postojanje Boga, nema ništa sa time da je Bog stvorio čoveka. Iz tog razloga, po Ničeovoj filozofiji, čovek neprestano traži svrhu, ali je ne može pronaći i doživljava pesimizam i beznađe koje se iz toga rađa. Prava stvar je tražiti svrhu iza čovekovog postojanja. Ali ako, kao Niče, osoba u potpunosti odbacuje suštin-

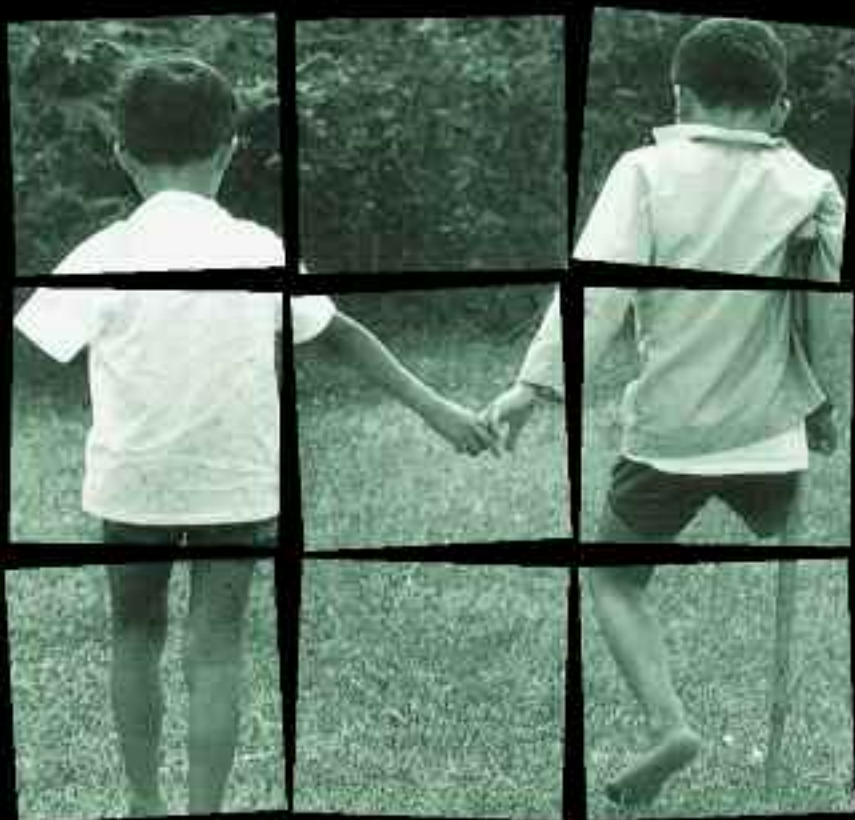
sku svrhu i počinje da traži svrhu van te istine, onda je naravno neće naći. I dodajmo ovde da je Niče umro lud.

Društva koja zaboravljaju da su stvorena sa svrhom od strane Tvorca, neizbežno su osuđena na podleganje moralnom i duhovnom slomu. Bogatstvo i ekonomski razvoj ni na koji način ne donose tim ljudima mir i sigurnost. Mnoge stvari pritiskaju ljude koji ne uspevaju da slede naređenja razuma i savesti, i koja vide sebe neograničenim i stvorenjima bez svrhe, što ih vodi ka nesreći, beznađu i pesimizmu.

Osoba koja veruje u Boga svesna je važnog ishoda za koji živi. Ona uvek nosi radost i nadu, i zbog toga nikada ne podleže beznađu i pesimizmu.

ZAKLJUČAK

**MOČVARA
DARVINIZMA MORA
BITI ISUŠENA**

Tokom cele istorije bilo je ratova, zlostavljanja, ubijanja i sukoba. Ali razlog zbog koga je broj i opseg tih propasti bio tako veliki u poslednjem veku, jeste lažni veo naučnog opravdanja koji je darvinizam dao tim ubijanjima, zlostavljanjima i sukobima. Zato što potpuno pogrešne darvinističke tvrdnje o prirodi idu zajedno sa objavama tih ideologija, ubica, diktatora i sadista, možemo da pokušamo da prikazemo da su oni u pravu i da su opravdani kada kažu da se "zakon prirode takođe primenjuje na društvo" u vezi tih politika.

U naše vreme, teorija evolucije se i dalje brani iz filozofskih i ideoloških razloga. Kolonijalizam, koji je eksplodirao sa teorijom evolucije u 19. veku, nacistička Nemačka i Sovjetski Savez, sada su stvar prošlosti. Ali darvinističko-materijalistička filozofija koja je bila njihova prvobitna osnova i dalje se oštro brani od strane izvesnih krugova i razarajući efekti te filozofije i dalje nastavljaju da se osećaju širom sveta.

Uprkos činjenici da je evolucionista, Kenet J. Hsu je na sledeći način opisao straha koje je darvinizam doneo čovečanstvu:

Bili smo žrtve surove društvene ideologije koja pretpostavlja da je takmičenje među pojedincima, klasama, nacijama ili rasama prirodan uslov života i da je takođe prirodno da se superiorni rešavaju slabijih... Zakon prirodnog odabiranja nije, tvrdim, nauka. To je ideologija, i to zla...¹³²

Naravno, predostrožnosti u vezi predrasuda i psihičkih stanja moraju se uzeti. Ali te predostrožnosti mogu da pokriju samo rane koje su nanele te ideologije. Konačno rešenje leži u kulturnom i naučnom tretmanu. Sa propašću darvinizma, sa kulturne i naučne tačke gledišta, te filozofije koje crpe snagu od njega takođe će nestati i to će značiti uklanjanje zlostavljanja iz sveta.

Iz tog razloga, teška odgovornost pada na one koji poseduju savest i veru, koji imaju znanje o duhovnim vrednostima. Nije u redu ignoristai ili potcenjivati strahote koje je darvinizam doneo svetu, naročito u poslednjem veku i patnje kojima su ljudi i društva podlegli. Svi koji shvataju važnost ovog pitanja moraju da učine sve što mogu u prilog odbrane, kako bi doneli kraj toj obmani koja je trajala 150 godina.

Jedina stvar koja može da donese kraj toj obmani u pravom smislu, koja može da donese rešenje suštinskom pitanju koje čovečanstvo proživljava, jeste moralan život. Ove strahote će se završiti kada se ljudi okrenu pravoj religiji, kada lepota, ljubav, saosećanje, pravda, posvećenost, saradnja i tolerancija prevladaju.

Literatura

1. Robert Wright, *The Moral Animal*, Vintage Books, New York: 1994, p.7
2. Anton Pannekoek, *Marxism and Darwinism*, Translated by Nathan Weiser, Chicago, Charles H. Kerr & Company, 1912,
<http://csf.colorado.edu/psn/marx/Other/Pannekoek/Archive/1912-Darwin/>
3. Theodore D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program*,
<http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
4. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, D. Appleton and Co., 1896, vol. 2, p.294
5. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, W.W. Norton and Company, New York, 1981, p. 72
6. Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner*, Garden City, N.Y.: Doubleday, 1958, pp.94-95, cited in Henry M. Morris, *The Long war Against God*, Baker Book House, 1989, p. 70
7. A. E. Wilder-Smith, *Man's Origin Man's Destiny*, The Word for Today Publishing, 1993, p.166
8. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 178
9. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd edition, New York, A L. Burt Co., 1874, p. 171
10. Godfrey Lienhardt, *Social Anthropology*, Oxford University Press, p. 11
11. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, pp. 54-56
12. James Ferguson, "The Laboratory of Racism", *New Scientist*, vol. 103, (September 1984, p. 18)
13. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. p. 54
14. David N. Menton, Ph.D., *The Religion of Nature: Social Darwinism*, St. Louis MetroVoice, September 1994, Vol. 4, No. 9
15. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 217
16. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 220
17. Alaeddin Senel, *Irak ve Irkçilik Düşüncesi* (The Idea of Race and Racism), Ankara:Bilim ve Sanat Yayinlari, 1993, p. 67-68
18. Thomas Gossett, *Race: The History of an Idea in America*, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, p.81 cited in Alaeddin Senel, *Irak ve Irkçilik Düşüncesi* (The Idea of Race and Racism), Ankara: Bilim ve Sanat Yayinlari, 1993, p. 68
19. Jacques Attali, 1492, Librairie Arthème Fayard, 1991, p.197
20. François de Fontette, *Le Racisme* (Racism), 6th ed. Presses Universitaires de France, 1988, p. 40-41
21. James Joll, *Europe Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, p. 102-103
22. Kenneth J. Hsü., reply to comment on "Darwin's Three Mistakes", *Geology*, vol. 15, April 1987, p. 377
23. Henry M. Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1989, p. 70
24. Henry M. Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1989, p. 71
25. Thomas Gossett, *Race: The History of an Idea in America*, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, p.188
26. Alaeddin Senel, *Irak ve Irkçilik Düşüncesi* (The Idea of Race and Racism), Ankara:Bilim ve Sanat Yayinlari, 1993, p. 85-90
27. Henry Fairfield Osborn, "The Evolution of Human Races", *Natural History*, April 1980, p. 129 - reprinted from January/February 1926 issue

28. François de Fontette, *Le Racisme* (Racism), 6th ed. Presses Universitaires de France, 1988, p. 101
29. François de Fontette, *Le Racisme* (Racism), 6th ed. Presses Universitaires de France, 1988, p. 105
30. Jani Roberts, *How New-Darwinism Justified Taking Land From Aborigines and Murdering Them in Australia*, <http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html>
31. Jani Roberts, *How New-Darwinism Justified Taking Land From Aborigines and Murdering Them in Australia*, <http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html>
32. Jani Robert, *How New-Darwinism Justified Taking Land From Aborigines and Murdering Them in Australia*, <http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html>
33. *Creation Ex Nihilo*, Vol 14, No. 2, March-May 1992, p. 17
34. *Philadelphia Daily News*, 28 April 1997
35. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga, The Pygmy in the Zoo*, Canada, October 1993 p. 269
36. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga, The Pygmy in the Zoo*, Canada, October 1993, p. 267
37. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga, The Pygmy in the Zoo*, Canada, October 1993, p. 266
38. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga, The Pygmy in the Zoo*, Canada, October 1993, p.264
39. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga, The Pygmy in the Zoo*, Canada, October 1993, p. 259
40. Bryan Appleyard, *Brave New Worlds*, Harper Collins Publishers, London 1999, p. 49-50
41. Alaeddin Senel, *Irk ve Irkçilik Düşüncesi* (The Idea of Race and Racism), Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, pp.62-6
42. Carl Cohen, *Communism, Fascism and Democracy*, Random House, New York, 1972
43. J. Tenenbaum., *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, p. 211., 1956; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
44. L.H. Gann, "Adolf Hitler, The Complete Totalitarian", *The Intercollegiate Review*, Fall 1985, p. 24; cited in Henry M. Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1989, p. 78
45. K. Ludmerer., *Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics*, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, p. 457, 1978; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, www.trueorigin.org/holocaust.htm
46. G. Stein., Biological science and the roots of Nazism, *American Scientist* 76(1):p. 54, 1988; cited by Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
47. Adolf Hitler, *Mein Kampf*, München: Verlag Franz Eher Nachfolger, 1993, p. 44, 447-448; cited by A.E. Wilder Smith, *Man's Origin Man's Destiny*, The Word For Today Publishing 1993, p. 163, 164
48. P. Weindling, *Health, Race and German Policies Between National Unification and Nazism 1870-1945*, Cambridge University Press, Cambridge, MA, 1989, cited by Jerry Bergman, Darwinism and The Nazi Race Holocaust, www.trueorigin.org/holocaust.htm
49. Theodore D. Hall, The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
50. Theodore D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program*, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
51. John J. Michalcyk (editor), *Nazi Medicine: In The Shadow of The Reich* (documentary film), First Run Features, New York, 1997
52. George J. Stein, "Biological Science and the Roots of Nazism", *American Scientist*, vol. 76, (January/February 1988), p. 52
53. Sir Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, New York: G.P. Putnam's Sons, 1947, p. 14
54. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958. p.115

55. A. Keith, *Evolution and Ethics*, G. P. Putnam's Sons, New York, p. 230, 1946, cited by Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, www.trueorigin.org/holocaust.htm
56. Francis Schaeffer, *How Shall We Then Live?*, Old Tappan, N.J.: Revell, 1976, p. 151; cited in Henry M. Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1989, p. 78
57. A. Hitler, Hitler's Secret Conversations 1941-1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, p. 117, 1953; cited by Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
58. Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Earnest Haeckel and the German Monist League*, New York: American Elsevier Press, 1971, p. 168
59. Robert E.D. Clark, *Darwin: Before and After*, London: Paternoster Press, 1948, p. 115, cited in Henry M. Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1989, p. 81
60. Denis Mack Smith, *Mussolini*, p. 14
61. John P. Diggins, *Mussolini and Fascism*, Princeton University Press, 1972, p. 15
62. *Çagdas Liderler Ansiklopedisi* (The Encyclopaedia of Contemporary Leaders), Vol. 2, p. 669
63. James Joll, *Europe Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, p. 164
64. M.F. Ashley-Montagu, *Man in Process* (New York: World. Pub. Co. 1961) pp. 76, 77 cited in Bolton Davidheiser, W E Lammers (ed) *Scientific Studies in Special Creationism*, 1971, p. 338-339
65. A. E. Wiggam, *The New Dialogue of Science*, Garden Publishing Co., Garden City, NY, p. 102, 1922; cited by Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
66. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958., s. 115-116; cited by Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
67. Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
68. Earnest Haeckel, *The History of Creation: Or the Development of the Earth and Its Inhabitants by the Action of Natural Causes*, Appleton, New York, 1876, p. 170; cited by Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
69. Theodore D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program*, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
70. Marshall Hall, Hitler, *Lenin, Stalin, Mao et al: The Role of Darwinian Evolutionism in Their Lives*, <http://www.fixedearth.com/hlsm.html>
71. Max Nordau, The Philosophy and Morals of War, *North American Review* 169 (1889):794 cited in Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, Boston: Beacon Press, 1955, p.171)
72. *Tempo Magazine*, 14 July 1991
73. <http://chefsseite.tsx.org/>
74. *Sabah Daily*, 12 August 2000
75. *San Francisco Examiner*, 1 April 1997
76. Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1959, pp.85-87
77. Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1959, pp.85-87
78. Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1959, pp.85-87
79. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 26
80. Friedrich Engels, *Socialism: Utopian and Scientific*, Foreign Languages Press, Peking 1975, p. 67.

81. Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, London: Chatto & Windus, 1959, pp. 348-9
82. Friedrich Engels, *Socialism: Utopian and Scientific*, Foreign Languages Press, Peking 1975, p. 67
83. Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, (University of Pennsylvania Press, 1959), pp.85-86
84. Tom Bethell, "Burning Darwin to Save Marx", *Harper's Magazine*, (December 1978), p.37
85. *Karl Marx Biyografi* (The Biography of Karl Marx), Öncü Yayinevi, p. 368
86. John N. Moore, *The Impact of Evolution on the Social Sciences*, Impact No. 52, www.icr.org/pubs/imp/imp052.htm
87. Marshall Hall, *Hitler, Lenin, Stalin, Mao et al: The Role of Darwinian Evolutionism in Their Lives*, <http://www.fixedearth.com/hlsm.html>
88. Alan Woods and Ted Grant, *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London: 1993
89. Kent Hovind, *The False Religion of Evolution*, <http://www.royalse.com/scroll/evolve/ndxng.html>
90. E. Yaroslavsky, *Landmarks in the Life of Stalin*, Moscow: Foreign Languages Publishing House, 1940, pp. 8.; cited by Paul G. Humber, *Stalin's Brutal Faith*, Vital articles on Science/Creation October 1987, Impact No. 172
91. E. Yaroslavsky, *Landmarks in the Life of Stalin*, Moscow: Foreign Languages Publishing House, 1940, pp. 8.; cited by Paul G. Humber, *Stalin's Brutal Faith*, Vital articles on Science/Creation October 1987, Impact No. 172
92. K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
93. Marshall Hall, *Hitler, Lenin, Stalin, Mao et al: The Role of Darwinian Evolutionism in Their Lives*, <http://www.fixedearth.com/hlsm.html>
94. Robert Milner, *Encyclopaedia of Evolution* 1990 p.81
95. Michael Ruse: The Long March of Darwin, *New Scientist* 103, August 16, 1984: 35; cited in Henry M. Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1989, pp.85-86
96. Henry M. Morris, *The Long War Against God*, Baker Book House, 1989, p. 57
97. Nicolas Werth, "Le Pouvoir soviétique et l'Eglise orthodoxe de la collectivisation à la Constitution de 1936", *Revue d'études comparatives Est-Quest* nos. 3-4, 1993, pp.41-49 cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 172
98. Samuel T. Francis, *The Soviet Strategy of Terror*, The Heritage Foundation, 1981, p. 46
99. V. I. Lenin; *Collected Works*, 4th English Edition, Progress Publishers, Moscow, 1964, p. 180
100. V. I. Lenin, *The Proletarian Revolution and The Renegade Kautsky* (Moscow: Foreign Languages Publishing House, 1952, pp. 32-33, 20)
101. V. I. Lenin, *Collected Works*, Moscow, Volume 35, p. 238
102. V. I. Lenin, *Collected Works*, Vol. 24, pp. 38-41, Progress Publishers, Moscow, 1964.
103. V.I. Lenin, *Polnoe sobranie sochinenii*, (Complete Collected Works), Moscow, Gos.izd-vo polit. Lit-ry, 1958-1966, 35: 311, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 59
104. Ann Arbor, Leon Troçki, *Terrorism or Communism*, University of Michigan Press, 1961, p. 58
105. Protokoly zasedanii VSIK 4-sozyva, *Stenograficheskii otchet* (Protocols of the sessions of the CEC in the fourth phase: Stenographic account) (Moscow, 1918), p. 250
106. Harrison E. Salisbury, "Reading The Gulag Archipelago is like no other reading experience of our day," *Book-of-the-Month Club NEWS*, Midsummer, 1974, pp. 4,5.
107. Russian Center for the Conservation and Study of Historic Documents, Moscow, 17/84/75/59, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 100

108. Quoted in V.I. Brovkin, *Behind the Front Lines of the Civil War: Political Parties and Social Movements in Russia, 1918-1922*, Princeton: Princeton University Press, 1981, p. 353, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 101
109. *Krasnyi Mech*, no.1 (18 August 1919), p.1 cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 102
110. Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 119
111. Quoted in Julian Gorkin, *Les Communistes contre la révolution espagnole*, Paris: Belfond, 1978, p.181, cited by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 342
112. Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 29
113. Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 470-471
114. Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, *The Black Book of Communism*, Harvard University Press, 1999, p. 4
115. P.J. Darlington, *Evolution for Naturalists*, 1980, s. 243-244
116. Edward E. Ericson, Jr., "Solzhenitsyn - Voice from the Gulag", *Eternity*, October 1985, pp. 23, 24.
117. Alaëddin Senel, *Irak ve Irkçilik Düşüncesini* (The Idea of Race and Racism), Ankara: Belem ve Sanat Yayınları, 1993, p. 61
118. Herbert Spencer, *Social Status*, 1850, p.414-415
119. The Challenge of Facts and Other Essays, as quoted in Mason Drukman, *Community and Purpose in America: An Analysis of American Political Theory*, New York: McGraw-Hill, 1971, p. 202.
120. R. Milner, *Encyclopedia of Evolution* 1990 p. 412
121. Thomas F. Gossett, *Race: The History of an Idea in America*, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, p. 170
122. Chauncey Depew, *My Memories of Eighty Years*, New York, 1922, pp.383-384
123. James J. Hill, *Highways of Progress*, New York, 1910, pp. 126, 137
124. Andrew Carnegie, *Autobiography*, Boston 1920, p. 327, cited in Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, Boston: Beacon Press, 1955, p. 45
125. Andrew Carnegie, *Wealth*, *North American Review* 148, 1889, s. 655-657, cited in Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, Boston: Beacon Press, 1955, pp. 45-46
126. Kenneth J. Hsü, "Darwin's Three Mistakes", *Geology*, vol.14, June 1986, p. 534
127. Bolton Davidheiser, W E Lemmerts (ed) *Scientific Studies in Special Creationism*, 1971 p. 338-339.
128. H. Enoch, *Evolution or Creation*, 1966 p.145
129. Ernst Mayr, "Interview", *Omni*, March/April 1988, p. 46; cited in Henry M. Morris, John D. Morris, *The Modern Creation Trilogy*, Vol. 3, p. 12
130. Kenneth A. Ham, *The Lie Evolution*, Master Books, April 1997, p. 84
131. Theodosius Dobzhansky, "Ethics and Values in Biological and Cultural Evolution", *Zygon, the Journal of Religion and Science*, as reported in Los Angeles Times, part IV (June 16, 1974), p. 6
132. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, W. W. Norton & Company, New York 1992, p. 223

133. Richard Dawkins, *Unweaving The Rainbow*, Houghton Mifflin Company, Newyork, 1998,
p. ix)

Sadržaj

Uvod: Donosioci bola u 20. veku	4
1. Kratka istorija darvinizma	7
2. Darvinov rasizam i kolonijalizam	18
3. Krvava alijansa između Darvina i fašizma	40
4. Darvinizam: Izvor komunističkog divljaštva	75
5. Kapitalizam i borba za opstanak u ekonomiji	106
6. Moralni slom koji je darvinizam doneo	116
Zaključak: Močvara darvinizma mora biti isušena	122
Literatura	124